

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Lewis, Matthew Gregory.; af M. G. Lewis ; oversat af N[iels] T[horoup] Bruun.
Titel Title:	<u>Ambrosio eller Munken</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 3
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kiøbenhavn : A. Soldin, 1800
Fysiske størrelse Physical extent:	1-3 i 3 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

M. G. Lewis.

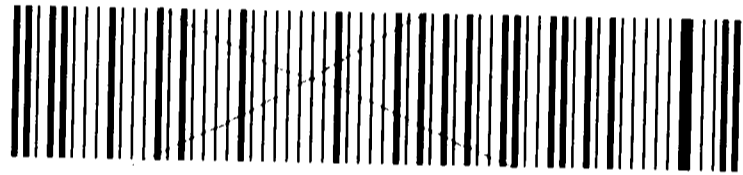
Ambrosio.

III

1800

Bogen maa tilbageleveres i samme Stand, som den modtages, uden at tilføyes nogen Skade, hvorfor Leieren allene staaer til Ansvar, og som i dette Tilfælde, uden Undskyldning, maa erstatte Skaden, om forlanges.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

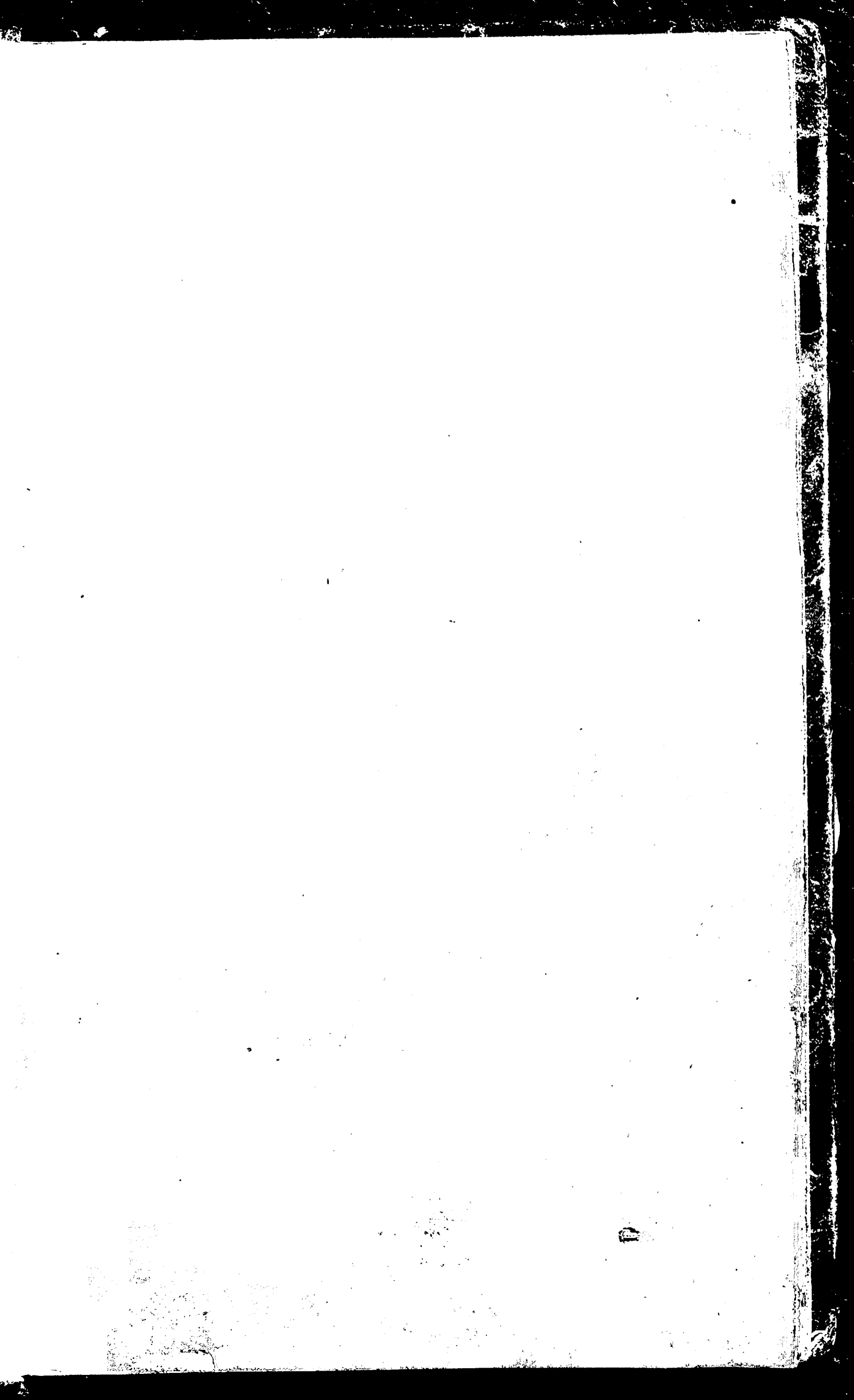
1 1 58 0 8 05566 5

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023278678

A m b r o s i o

eller

M u n f e n

af

M. G. Lewis.

Oversat

af

N. L. Bruun.

Somnia, terrores magicos, miracula, sagas,
Nocturnos lemures, portentaque.

Horat.

Drømme, magiske Rødsler, Mirakler, Endorste
Hjere,
Spøgelse, Forvarsels Tegn, Markets forførende
Børn.

Tredie Deel.

Kjøbenhavn, 1800.

Trykt paa Boghandler N. Goldins Forlag,
hos B. Brunnich.

M u n k e n.

Attende Kapitel.

The crickets sing, and man's o'erlaboured sense
Repairs itself by rest: our Tarquin thus
Did softly press the rushes, ere he waken'd
The chastity he wounded. — Cytherea!
How bravely thou becomst thy bed! fresh lily!
And whiter than the sheets! —

Nu Grillen quiddrer, og i Søvnens Arme
den trætte Skabning sødeligen hviler;
saa var Tarquini Slummer, før han vækked'
den Kydsfhed, som han siden grusomt saared'. —
O Cytherea! hvor yndigt pryder Du Dit bløde Leie!
Du Lilje! mere sneehvid, end det Linned
Du hviler paa. —

Shakspeare, Cymbeline.

Alle Marquens de las Cisternas Eftersøggelser
vare frugtesløse. Agnes var tabt for ham.
Fortvivlelsen virkede saa voldsomt paa hans Le-
geme, at han faldt i en lang og farlig Sygdom.

Denne afholdt ham fra at aflægge det Besøg han havde tiltænkt Elvira, til ikke liden Sorg for hende, som var uvidende om Marsagen til hans Udeblivelse. Ved sin Søsters Død var Lorenzo bleven hindret i, at betroe sin Onkel sine Hensigter med Antonia. Uden Hertugens Befaling torde han, ifølge Elviras Befaling, ikke komme hende for Dine, og da hun nu ikke længer hørde det mindste, enten om ham eller hans Kierlighed, saa formodede hun, at han maatte enten have sluttet et bedre Givtermaal, eller i Følge høiere Befaling slaaet hendes Datter reent ud af sine Tanker. . . . Hendes Urolighed over Antonias Skiebne voxede hver Dag, men alligevel bar hun dog med Fasthed og Saalmod sine stufede Forhaabninger i Henseende til Marquien og Lorenzo, saa længe hun endnu havde Abbedens Beskyttelse tilbage. Nu havde hun ogsaa mistet denne. Hun var fuldkommen overbevist om Ambrosios lastværdige Hensigter med hendes Datter, og hendes Hierte svulmede af bitter Kummer, naar hun betænkte i hvilken nederdrægtig, forræderisk og fordærvet Værd den hendes Død vilde efterlade den venneløse, den ubeskyttede Antonia. Saaledes sad hun i hele Timer og stirrede vemodig paa den elskelige Pige; hun syntes rigtig nok at høre paa hendes uskyldige Tale, men egentlig vare hendes Tanker dog kun henvendte paa de Lidelser, hvori et eneste Dieblif kunde styrte hendes fiere Skabning. Hun slyng

gede da tit sine Arme om Antonia, hældede sit Hoved op mod hendes Barm, og vædede den med hede Taarer.

I midlertid modnedes en Begivenhed, som hun blot havde behovet at vide, for at blive ganske fri for al Urolighed. Lorenzo biede blot paa en gunstig Leilighed, for at underrette Hertugen om det Givtermaal, han havde i Sinde at slutte, men en Omstændighed, som indtraf i denne Tidspunkt, nødte ham til endnu i et Par Dage at opsætte sin Erklæring.

Don Raymonds Sygdom syntes at tage til. Lorenzo var uafsladelig hos ham, og pleiede ham med sand broderlig Omhu. Baade Sygdommens Aarsag og Virkning bedrøvede Agnes's Broder inderlig, og kun Theodors Sorg kunde sættes i Ligning med hans. Deyne elskværdige Kns forlod ikke sin Herre noget eneste Dieblif, og anvendte alt, for at lindre hans Lidelser. Marquiens Kierlighed til sin afvdsde Kæstems, eller rettere sagt, Kone, var saaledes sammensmeltet med hans inderste Væsen, at enhver kunde tydelig see, at han ikke vilde overleve hendes Tab. Intet kunde holde ham tilbage i Livet uden den Tanke, at hun levede endnu og trængde til hans Bistand. Hvor fuldkommen hans Venner endog vare overbeviste om det Modsatte, søgde de dog at bestyrke ham i en Mening, der udgjorde al hans Trost. Man forsikrede ham hver Dag, at der var anstillet nye Undersøgelser

for at erfare Agnes's Skiebne; man opdigtede Historier om adskillige Forsøg, som man havde gjort paa at snige sig ind i Klosteret, og anførde Omstændigheder, som rigtig nok ikke bestemte losvæde den Ulykkelige's Befrielse, men som dog i det mindste vedligeholdte Haabet derom. Hvergang man fortalte Marquien, at et af disse forrige Forsøg var mislykkedes, blev han yderst opbragt. Alligevel troede han dog ikke, at de følgende skulde have samme Skiebne, og smigrede sig stedse med, at det næste Forsøg vilde faae et heldigere Udfald.

Theodor var den eneste, som virkelig søgte at iværksætte hans Herres Indbildninger. Han havde altid Planer til at komme ind i Klosteret, eller dog i det mindste at faae nogen Underretning om Agnes af Nonnerne. Naar han forlod Don Raymond, saa skedte det sikkert kun for at iværksætte et af disse Anslag. Lige en anden Proteus forandrede han hver Dag sin Skikkelse, men alle hans Forvandlinger baadede ham kun faare lidet. Han kom altid tilbage uden mindste Tidende, hvorved han kunde bestyrke sin Herre i hans Forhaabninger. En Dag fik han det Indfald at forklæde sig som en Tigger; han lagde et Plaster over det venstre Øie, tog sin Guitar i Haanden, og stillede sig uden for Klosterporten.

"Er Agnes indspærret i Klosteret," tænkte han, "og hører hun min Stemme, saa vil hun

mindes den, og maaskee hitte paa Midler til at underrette mig om sin Nærværelse."

Han blandede sig derfor imellem en Hob Tiggere, som hver Dag samlede sig uden for Sancta Claras Klosterport, for at faae den Suppe, som Nonnerne pleiede at uddese om Middagen. Alle de andre Tiggere havde Potter eller Skaaler at tage Maden i. Men Theodor, som intet saadant Kar havde taget med sig, bad om Tilladelse, at torde spise sin Andeel uden for Klosterporten. Hans søde Talestemme, hans Ansigt, som var fint, uagtet der var klistret et Plaster over hans ene Øie, indtogte den gode gamle Portnerstue, som tilligemed en anden Nonne var sysselsat med, at rette an til alle Betlerne. De bade Theodor at vie, indtil de andre vare gaaet, og lovede at samtykke i hans Begiæring. Mere forlangde han ikke, thi Suppen laae der ham kun liden Lag paa. Han takkede derfor Portnerstuen, satte sig tæt ved Porten paa en bred Steen, og stemte sin Guitar, imedens Staadterne fik Mad.

Saa snart Trængselen var forbi, vinkede man ad Theodor, at han skulde komme hen til Porten, og bad ham at træde ind. Dette lod han sig ikke bede to Gange om, men i det han satte Foden over den hellige Dørtærskel, lod han, som han fælde sig giennemtrængt af Verbødighed for den, og af ydmyg Krygt ved Synet af de ærværdige Mødre. Hans foregionne Banghed smig-

grede Nonnernes Forsængelighed, og de søgde at opmuntre ham. Portnersten tog ham ind i hendes eget lidet Talekammer, men den anden Nonne gif imidlertid ned i Kioffenet, og bragde ham en dobbelt Portion af bedre Suppe, end den de andre Tiggere havde faaet. Portnersten gav ham nogle Frugter og lidt Syltetøi af hendes eget Forraad, og de bade ham nu begge to at tage til Takke. Al denne Godhed giengieldte han, som det lod, med udmærket Taknemmelighed og en Mængde Betsignelses-Onsker over hans Velgjørerinder. Imedens han spisde, beundrede Nonnerne hans fine Ansigtstræk, hans skønne Haar, og den Tæffelighed og Ynde, som laae i enhver af hans Bevæggelser. Den ene hvissede ynksom til den anden, at det var ubodelig Skæde, at saadan en deilig Ungling skulde være udsat for den onde Verdens Forsørelser, han, som dog kunde blive en værdig Støtte for den katholske Kirke. Hun endte med, at det vilde være en sand Tjeneste at vise Himmelen, naar man bad Priorinden at indlægge et godt Ord for ham hos den ærværdige Pater Ambrosio, om han vilde optage Staadderen i Kapuciner-Ordenen.

Da dette var afgjort, ilede Portnersten, der, som i ethvert Kloster var en Person af stor Indflydelse, hastig ind i Abbedissens Celle. Her afmalede hun Theodors Fortjenester med saa blændende Farver, at den gamle Dame blev nysgier-

rig for at see ham. Portnerſken maatte derfor føre ham hen til Talegitteret. Imidlertid havde den foregionne Betler udfrittet den anden Nonne om Agnes's Skiebne, men hun bekræftede kun hvad Priorinden alt forhen havde ſagt: at Agnes var bleven ſyg, da hun kom ud af Skrivteſtolen, og at hun fra det Dieblif af ikke havde forladt Sengen; hun havde ſelv været tilſtede ved hendes Liigbegiængelſe. Ja, hun forſikrede endogsaa, at hun havde ſelv ſet Liget, og med egne Hænder hiulpet til at lægge det i Kiſten. — Denne Tidende betog Theodor det ſidſte Haab; men ſiden han dog engang havde drevet Sagen ſaa vidt, vilde han alligevel ſee hvad Ende det vilde tage.

Nu kom Portnerſken tilbage, og befalede ham, at følge med hende. Han adlød, og blev ført ind i Taleſtuen, hvor Frue Priorinden allerede ſtod ved Talegitteret. Alle Nonnerne omringede hende, brændende af Nyſgierrighed efter en Scene, ſom lovede dem nogen Moroe. Theodor hilſede med dyb Verbødighed, og hans Nærværelſe formaaede endogsaa for et Dieblif at formilde Priorindens ſtrenge Aſyn. Hun gjorde ham adskillige Spørgſmaal om hans Forældre, hans Religion, og Aarſagen til hans nærværende nødliedende Forfatning. Hans Svar vare fuldkommen tilfredsſtillende og fuldkommen løgnagtige. Man vilde dervaa høre hans Tanker om Munkelivet. Han talde derom med Haiagt

telse og Erbødighed. Nu sagde Priorinden til ham, at han kunde maaskee blive optagen i en geistlig Orden; hendes Ubefaling vilde rydde Hindringen af hans Rattigdom af Veien, og han kunde trygt stole paa hendes Beskyttelse, naar hun fandt ham værdig dertil. Theodor forsikrede hende, at det vilde være hans Ergierrigheds højeste Maal, at fortjene hendes Raade. Priorinden befalede ham, at komme igien Dagen derpaa; hun vilde da tale nærmere med ham, og forlod nu Gitteret.

Hidtil havde Nonnerne været saa tause som Graben, af Erbødighed for deres Domina, men saasnart hun var gaaet, overvældede de ham med en Syndflod af Spørgsmaal. Han havde allerede betragtet enhver af dem med megen Opmærksomhed. Ak! Agnes var ikke deriblandt! Han kunde neppe faae Stund at svare, saaledes regnede det ene Spørgsmaal ned paa det andet. Een vilde vide, hvor han var født, fordi hun kunde høre paa hans Udtale, at han var en Fremmed? en anden, hvorfor han havde et Plaster over det ene Øie? Søster Helena spurgde, om han ikke havde en Søster, der lignede ham, thi saa vilde hun gjerne have hende til Veninde; og Søster Rachel meende ved sig selv, at hun syntes dog bedre om Broderen. Theodor havde Løier af, at binde de lettroende Nonner alle de Galstaber paa Ormet, som han faldt paa. Han fortalte dem alle sine Eventyr, og gjorde Til-

hørerinderne overmaade forbausede, ved at giøre de naragtigste Beskrivelser over Kiemper, vilde Folk, Skibbrud, og Der, beboede af Mennekkere og Vanskabninger, og flere slige mærkværdige Omstændigheder. Han sagde, at han var født i Terra incognita, at han var bleven opdraget paa et hottentottisk Universitet, og at han havde været i to Aar i Schlesien hos Amerikanerne.

"At jeg mistede mit Die," sagde han, "det var en retfærdig Straf, for min liden Erbødighed for den hellige Jomfrue, paa min anden Pillegrimsreise til Loreto. Jeg stod tæt ved Altaret i det underfulde Kapel, da Munkene vilde give Billedstøtten sin bedste Kiøle paa. Man befalede alle Pillegrimmere at lukke Dine i, indtil denne Høitidelighed var forbi; endskiøndt jeg ellers er meget from og gudsfrygtig, saa var min Nysgierrighed dog denne Gang alt for stærk. I samme Dieblif — min Misgierning vil rigtig giøre Dem ganske forfærdede, ærværdige Damer — i samme Dieblif, da Munkene gave hende en reen Særk paa, kunde jeg ikke bare mig; jeg vovede at aabne mit venstre Die, og skottede en ganske lille Smule hen til Støtten. Ja, men det Diekast var ogsaa det sidste! Jeg kunde ikke udholde den forfærdelige Glorie, som overstraalede den hellige Jomfrue. Jeg skyndte mig at lukke mit profane Die, og fra det Dieblif af har jeg saaman aldrig mere kunnet aabne det."

Medens han fortalte dette Underværk, kortede alle Konnerne sig, og lovede, at de vilde bede den hellige Jomfrue om at skienke ham sit Syn igien. De undrede dem meget over hans lange Reiser, og over de mange forunderlige Veventyr han havde havt, da han dog var saa ung. Nu fik de Die paa hans Guitar, og spurgde, om han forstod Musik? Han svarede meget beskedent, at det tilkom ikke ham, at domme om sin Konst; det vilde han overlade til dem. Man bad ham at begynde.

"Men vogt Eder vel for, at synge nogle vanbellige Ting," sagde den gamle Portnerste.

"Forlad De Dem paa min Forsigtighed," svarede Theodor; "jeg vil netop synge en Romance, høri de unge Piger advares at vogte dem for de falske Mandfolk; det er en sand Historie, som har tildraget sig i Dannemark."

"I Dannemark, siger I?" mumlede en gammel Konne; "er det ikke der, at alle Koltene ere forte?"

"Nei, jeg beder om Forladelse, ærværdige Moder; de ere lysgrønne, med brandguult Haar og Knebelbærter."

"Hellige Guds Moder! Lysgrønne?" raabte Søster Helena; "o, det er aldrig muligt!"

"Aldrig muligt?" sagde Portnersten med en haanlig og triumpherende Mine, "og hvorfor skulde det ikke være muligt? jeg husker meget

godt, at jeg i min Ungdom selv har seet nogle Folk af det Slags."

Nu satte Theodor sit Instrument istand. Han havde læst en Historie om en Konge af Engelland, hvis Fangenskab blev opdaget ved en af hans Venner, som sang en Vise uden for hans Fængsel, og han haabede, at en lignende Plan skulde hjælpe ham til at finde Agnes, hvis hun var i Klosteret. Han valgte en deilig Romance, som han tit havde hørt hende synge paa Slottet Lindenbergs; maaskee Melodien kunde trænge til hendes Dre, og at han kunde høre hende igientage hans Nvad. Hans Guitar var stemt, og han vilde just til at begynde. —

"Men, mine Damer," sagde han, "De maae dog først vide, at det skæffels Land Danmark er forfærdelig plaget af Trold, Hexe og Spøgesser. Ethvert Element har der sine egne Dæmoner. I Skovene boer der en fiendtlig Magt, som hedder: "en Ellekonge;" han lader Træerne gaae ud, ødelægger Kornet paa Marken, og hersker over Risserne og Barulvene. Det er ellers en gammel majestætisk Mand, med en Guldkrone paa Hovedet og et langt hvidt Skæg, men at see ham bag til, det er et forfærdeligt Syn, for han er ganske hult i Ryggen. Hans største Glæde er, at lokke Børn bort fra deres Forældre, og saasnart han har faaet dem hen i sin Hule, saa river han dem i tusende Stykker. Floderne beherskes af et andet ondt Væsen, som

Faldes: "Havmanden;" han er altid sysselsat med at oprøre Havet, at forvolde Skibbrud, og at trække Skibsfolkene ned under Bølgerne, naar de af en Hændelse falde over bord. Han seer ud som en Kriger, og vil gierne fange unge Piger i sine Garn. Hvad han bestiller med dem, naar han først har faaet dem ned under Vandet, det lader jeg Dem selv dømme om, mine ærværdige Damer! — "Jldkongen" synes at bestaae af lutter Flammer; han har at befale over Lygtemændene, som lokke Vandrerne ud i Sump og Moradser, og han leder Lynstraalerne hen til det Sted, hvor de kan gjøre meest Skade. Den sidste af disse elementariske Aander hedder: "Styefongen"; han seer ud som en skisn Yngling, og har to brede sorte Binger paa Ryggen; men endskiøndt hans Udvortes er saa indtagende, er han dog ikke et Haar bedre, end alle de andre. Alt hvad han bestiller er at opvække Storm og Uveir, at rykke hele Skove op med Roden, og kaste Slotte og Kloostere omkuld paa deres Beboere. Den første har en Datter, som er Dronning over Feerne og Sylferne, og den anden en Moder, en mægtig Trold kvinde; de ere begge to ligesaa ondskabsfulde som Faderen og Sønnen. Jeg mindes ikke ret, om de andre to Dæmoner have Familie, og for denne Sinde vil jeg ogsaa holde mig til Havmanden allene. Han er Helten i min Romance, og jeg vilde blot først give

Dem et Begreb om hvad 'det er for en Personage."

Nu spille han et kort Præludium, hævede sin Stemme saa meget som han kunde, for at høres af Agnes, og sang følgende Vers:

Liden Gunver *).

En dansk Romance.

Liden Gunver vandrer som helst i Qvel,
saa tankesuld.

Hendes Hierte var Vox, hendes unge Siel
var prøvet Guld.

O vogt Dig, mit Varn, for de falske Mandfolk!

Liden Gunver meder med Silken-Snoer
ved Havets Bred!

Da hævedes Bølgen, og Vandet foer
saa bradt afsted.

O vogt Dig, mit Varn, for de falske Mandfolk!

*) Danmarks udsødelige Digtets Skygge tilgive Oversetteren, at han vover at pryde denne Bog med ovenstaaende henrivende Romance af Sisterne. Emnet i den engelske Ballade var ganske det samme, men langt fra ikke behandlet med den Hiertelighed og Skionhed, som i Liden Gunver.

Skion Havmand sig op af Havet Skød,
beklædt med Tang.

Hans Digt var kjerligt, hans Tale var sød,
som Harpens Klang.

O vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

Liden Gunver, Du martrer mig Dag og Nat,
med Elskovs Ild.

Mit Hjerte vansmægter, min Siel er mat.
O vær dog mild!

O vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

Du røkke mig kun Din sneehvide Arm,
paa Esmands Troe;

Saa trykker jeg den til min brændende Barm,
saa faaer jeg Roe.

O vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

Liden Gunver, mit Bryst, bag sit haarde Skiel,
er blødt og smit.

Trofast er mit Navn, min ukonstlede Siel
foragter Skrømt.

O vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

Og er Dig min Arm til saa stor Behag,
til Trost og Roe;

Skion Havmand, saa skynd Dig, saa kom kun og tag
dem begge to!

O vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

Han traf hende fra den steile Bred,
glad ved sin Sviig.

Som Storm var hans Latter, men Fiskerne græd
ved Gunvers Liig.

O vogt Dig, mit Varn, for de falske Mandfolk!

Theodor holdt op at synge. Nonnerne græd over den Staffels Gunvers Skiebne, og frydede sig tillige over hans skønne Stemme og den Færdighed, hvormed han behandlede sit Instrument; men nu var deres Bifald Theodor saare ligegyldigt, endskiødt der vel kunde have været Tider, da det vilde have smiggret ham meget. Hans List var ikke lykkedes ham. Han gjorde forgieves Pause imellem hvert Vers; ingen Stemme svarede hans, og han opgav Haabet om at blive den anden Blondel.

Klosterkloffen mindede nu Nonnerne om, at det var paa Tiden at forsøie sig ind i Spisefalen. De maatte forlade Gitteret, men da de takkede Ynglingen for den Moroe hans Musik havde forskaffet dem, bade de ham at komme igien næste Dag. Dette lovede han dem. For desto vissere at faae ham til at holde Ord, sagde Nonnerne, at i Fremtiden kunde han altid stole paa, at faae et MaaltidMad i Klosteret, og enhver af dem gav ham en lille Foræring. En

gav ham en Æske Gyldenoi, en et Agnus Dei; nogle bragde ham Reliquier, Børbilleder og viede Kors; andre skienkede ham konstige Haandarbeider, hvori Nonnerne altid pleie at være meget færdige, Broderier, estergjorte Blomster, Kniplinger og Baand. Alt dette skulde han sælge, for at kunne klæde sig sommeligere, og man forstikkrede ham, at han vilde letteligen blive af med det, siden Spanierne pleie at sætte stor Priis paa saadanne Klosterarbeider. Efter at han efter al Anseelse havde taget imod alle disse Foræringer med megen Erbdighed og Taknemmelighed, mærkede han, at han fattedes en Kurb til at bære dem bort i. Adskillige Nonner løbe for at heite en, men bleve standsede af et gammelagtigt Fruentimmer, som nu kom tilbage, og som Theodor ikke før havde blevet vaer. Hendes blide Ansigt og ærbørdige Ansyn indtog ham strax.

”Ah!” sagde Portnersten, ”der kommer Moder Sancta Ursula med en Kurb.”

Hun nærmede sig til Gitteret, og flyede Theodor Kurven; den var flettet af Vidier og foret med lyseblaat Atlas; paa alle dens fire Sider stod malet Scener af den hellige Genovevas Historie.

”Her er min Gave,” sagde hun, og trykkede ham den i Haanden, ”forsmaa den ikke, gode Yngling. Den synes rigtig nok kun at

være af ringe Værd, men den har mange skjulte Dyrer."

Hun ledsagede disse Ord med et udtryksfuldt Niekast, som Theodor meget godt lagde Mærke til. Da han tog imod Kurven, nærmede han sig saa tæt som muligt til Gitteret.

"Agnes!" hviskede hun med neppe forstaaelig Røst.

Men Theodor hørde det meget godt. Han begreb strax, at der maatte være en Hemmelighed skjult i Kurven, og hans Hjerte bankede af Utaalmodighed og Glæde. Imidlertid kom Priorinden. Hun saa mørk og harmfuld ud, og om det var muligt, endnu strengere end ellers.

"Moder Sancta Ursula, jeg ønsker at tale under fire Dine med Eder."

Nonnen skiftede Farve, og mistede sienesynlig al Katning.

"Med mig?" svarede hun med synkende Stemme.

Abbedissen befalede hende at følge med sig, og dette skedte. Strax efter lød Klosterkloffen anden Gang, Nonnerne ilede bort, og satte Theodor istand til at kunne bringe sit Bytte i Sikkerhed. Genrykt over omsider at have en Tidende til Marquien, fløi han mere end han løb, saalænge indtil han naaede Hotel de las Cisternas. Inden saa Minuter stod han foran sin Herres Seng med Kurven i Haanden. Lø

renzo var just hos ham, og søgte at træste sin Ven over en Ulykke, som han kun sølde alt for levende selv. —

Marquien foer op i Sengen, da han saae Theodor. Den Ild, som Agnes's Død havde udslukt, antændtes igien i hans Bryst, og hans Dine tindrede af heed Korventning. Lorenzos Følelser vare ikke meget svagere, og med utrolig Utaalmodighed, ventede han paa at faae Nøglen til denne Hemmelighed. Han haabede, at der skulde ligge et Brev paa Bunden af Kurven. Forgieves! man ledte atter, men ikke med bedre Held. Omfider fik Don Raymond Die paa en Aabning i det blaa Atlasses Føer; han rev den større, og traf en smal Lav Papiir ud, som hverken var sammenlagt eller forseget. Udskriften var til Marquien de las Cisternas, og han læsde nu det følgende:

”Jeg har gienkiendt Deres Page, og vos ver at sende Dem disse saa kinier. Lad Kardinal-Hertugen forskaffe Dem en Befaling til at sætte mig og Priorinden fast, men gjør ikke Brug deraf før Fredag Nat Klokken tolv. — Da er Sancta Claras Høitid; Nonnerne holde en Fakkel-Procession, hvorved jeg er tilstede. Vogt Dem vel for, at Deres Hensigt ikke bliver røbet. Skulde et eneste Ord vække Priorindens Mistanke, saa hører De aldrig mere fra mig. Vær forsigtig, hvis Agnes's Minde og det Onske, at straffe hendes Mordere ere Dem fiere. Jeg har

Sing at sige dem, hvorved Deres Blod vil iisne af Forfærdelse.

Sancta Ursula.

Saa snart Marquien havde læst disse Linier, faldt han aldeles livløs om paa sit Leie. Det Haab, som hidtil havde vedligeholdt hans Tilværelse, forsvandt nu, og disse Linier overtlydede ham kun alfor sikkert om, at Anes var ikke mere. Lorenzo sølte sig ikke saa heftig angrebet ved denne Tidende, thi han havde fra Begyndelsen af troet, at hans Søster havde ikke faaet nogen naturlig Død. Da han nu saa sin Mistanke bekræftet ved Søster Sancta Ursulas Brev, orvaskede denne Visshed ingen anden Kælelse i hans Barm, end det Ønske, at straffe Morderne efter Fortieneste. Det kostede megen Møie at bringe Marquien til sig selv igien. Saa snart han kunde tale, udbrød han i Forbandelser imod sin Elftes Mordere, og lovede dem den meest udmærkede Hævn. I afmægtig Harm blev han ved at rase og martre sig selv, indtil hans Legeme, der var svækket ved Sorg og Sygdom, ikke længer kunde udholde det, og sank i en usølsom Dvale. Hans sørgelige Forfatning rørte Lorenzo inderlig; han vilde gierne have blevet hos sin Ven, men andre Gysler kaldte ham bort. Han skulde udvirke Arrestbefalingen for Priorinden i Sancta Claras Kloster. Han overlod derfor Raymond til de

dueligste Lægers Baretægt, og begav sig paa Veien til Kardinalhertugens Pallads.

Hvor fortredelig blev han ikke ved at erfare, at Statsforretninger havde faldt Kardinalen til en temmelig langt bortliggende Provinds. Indtil Fredag var der endnu fem Dage, og han haabede, at naar han blev ved at reise, uden at sinke sig et eneste Diebit, kunde han maaskee dog komme tids nok ti bage til Processionen skulde holdes. Det lykkedes ham. Han fandt Kardinalhertugen, og forestilte ham Priorindens sandsynlige Strafværdighed, og sammes skrækkelige Virkninger paa Don Raymond. Noget kraftigere Grund, end den sidste, kunde han aldria have anført. Marquien var den eneste af alle Kardinalhertugens Frænder, som han holdt fortrinlig meget af; han var hans Vædning, og Priorinden kunde derfor i hans Dine, aldrig begaae nogen større Forbrydelse, end at sætte hans Liv i Bøve. Han udstædede ufortøvet Arrestbefalingen, og gav desuden Lorenzo et Brev med til en af de første Inquisitionsbetiente, hvem han paalagde at besørge Guldbrydelsen af hans Befaling. Med disse Papirer ilede Medina tilbage til Madrid, som han naaede om Fredagen saa Timer før Aften. Han fandt Marquien noget roligere, men saa svag og kraftesløs, at han uden stor Ansirængelse hverken kunde tale eller røre sig. Efter en Times Forløb, gik Lorenzo fra ham, for at meddele sin Onkel sit Forehavende, og levere Don Ramirez

de Mello Kardinalhertugens Brev. Den første blev igiennemtrængt af Rædsel, da han erfoer sin ulykkelige Broderdatters Skiebne; han opæggede Lorenzo endnu mere til at straffe hendes Mordere, og lovede om Natten at ledsage ham til Sancta Claras Kloster. Don Ramirez tilfagde ham sin Hielp, og udsøgte en Hob stærke Politiebetiente, for at kunne hindre al Modstand fra Almuens Side.

Men imedens Lorenzo tragtede efter at rive Masken af hyklerisk Skindhellighed, vidste han ikke hvor mange Lidelser denne Fast beredede ham fra en anden Randt. Understøttet af Mathildas Helvedes Bistand, havde Ambrosio besluttet den uskyldige Antonias Ulykke.

Det for hende fordærvelsesvangre Dieblif var kommet. Hun havde bustet sin Moder Godnat. Ved hendes sidste Kys, fødte hun en ualmindelig Trostesløshed dale ned i hendes Hierte. Hun var gaaet fra hende; nu vendte hun igien om, kastede sig i hendes moderlige Arme, og badede hendes Kinder med sine hede Taarer. Hun fødte sig beklemt ved Afskeden, og en hemmelig Anelse sagde hende, at de skulde aldrig mere sees. Elvira søgte ved Munterhed at faae hende til at lade denne barnagtige Fordom fare. Hun skændte med Mildhed paa hende, fordi hun nærede saadan en ugrundet Bedrøvelse, og viisde hende, hvor farligt det var, at overlade sig til slige for-

gelige Tanker; men paa alle hendes Formaninger fik hun intet andet Svar, end:

”Moder! fiere Moder! o, Gud give, at denne Nat var forbi!”

Elvira, hvis Uro for hendes Datters Skiebne lagde stedse en vigtig Hindring i Veien for hendes Helbredelse, var endnu ikke kommen sig af sin sidste farlige Sygdom. Denne Aften befandt hun sig slettere end ellers, og lagde sig for hendes sædvanlige Sengetid. Antonia forlod ugierne og bedrovet sin Moders Sovestue, og sæstede med tungsindig Udtryksfuldhed sine Dine paa hende, saalænge til Døren var lukket i imellem dem. Hun gik nu ind i sit eget Kammer med et Hierte fuldt af de bitterste Følelser. Hun syntes, at alle hendes Udsigter vare indhyllede i en evig Nat, og at Verden eiede intet, hvorfor det var Umagen værd at leve. Hun sank om paa en Stoel, støttede sit Hoved paa sin ene Arm, og stirrede med tomt Blik ned paa Gulvet, imedens de mørkeste Billeder svævede for hendes Indbildningskraft. Hun var endnu stærke i denne usølfomne Tilstand, da hun blev vækket op deraf ved at høre en bliid Musik neden for hendes Vindue. Hun aabnede Vinduet for at kunne høre desto bedre, og kastede sit Glor over Ansigtet. Ved Maanens Skin blev hun adskillige Mennesker med Guitarrer og Luther vaer nedenfor; noget fra dem stod et Mandfolk, som var indfødt i en Kappe, og hvis hele Skabning

lignede Lorenzos overmaade meget. Heri tog hun ikke Feil. Det var ham selv; han havde ved sit Vresord forpligtet sig til, ikke at vise sig for Antonia uden sin Onkels Samtykke; men alligevel søgte han dog undertiden ved en Serenade at overtude sin Elskte om sin Kierligheds Vedvarelse. Hans List naaede ikke den Virkning han ønskede. Antonia var langt fra at drømme om, at denne Serenade gjaldt hende. Hun var altfor beskedent til at troe sig værdig til saadan Hylдинг, og i den Tanke, at den maatte være for en Dame i Rabolauget, sørgede hun over, at Lorenzo elskede en anden.

Den Melodie, man spillede, var huld og klagen. Den stemmede overens med Antonias Sindsforsfatning, og hun hørde med Fornøielse paa den. — Omfider holdt Musikken op, de Spillende gik bort, og alting var igjen tyst paa Gaden. Antonia forlod Vinduet ugierne. Hun anbefalede sig efter Sædvane i den hellige Rosalias Baretægt, bad, og gik til Sengs. Sønnen indfandt sig snart, og befriede hende for hendes Angest.

Klokken var næsten to, førend den vellystige Munk bovede at henvende sine Trin til Antonias Bolig. Klosteret laae, som man allerede veed, ikke langt fra Sauer Jagos Gade. Ubemærket kom han til Huset. Her stod han stille, og tøvede et Dieblif. Han overveiede sin Misgiernings hele Afstyelighed, Følgerne af en Op-

dagelse og Sandsynligheden af at Eleira, efter hvad der allerede forhen var hendet, vilde kaste al sin Mistanke paa ham. Paa den anden Side sagde han til sig selv, at hun kunde heller ikke yttre mere end Mistanke; Beviser om hans Brode kunde der ikke anføres, og det vilde synes umuligt, at Antonia var bleven vanæret, uden at vide naar, hvor og af hvem; endelig troede han ogsaa, at hans Rygte var alt for fast grundet, at det kunde lade sig rokke af to ubekjendte Fruentimmers tomme Beskyldninger. Den sidste Slutning var nu aldeles urigtig. Han vidste ikke hvor ustadig det offentlige Bifalds Lust er, og at et eneste Dieblik er nok til at gjøre den til en Afsty for Verden, som i Gaar var dens Afgud. Alting vel overlagt, besluttede han at iværksætte sit Korehavende. Han gik op ad Trappetrinnene til Gadedøren. Saa snart han havde berørt Døren med Solv-Myrthegrenen, saa fløi den op, og han kunde gaae ind uden mindste Hindring. Derpaa lukkedes den igjen af sig selv.

Ledsaget af Maanens Straaler gik han langsomt og sagte op ad Trappen. Uengstelig saae han sig hvert Dieblik om. Hans Skygge syntes ham at være en Speider, hver Susen af Natte luften troede han var en menneskelig Stemme. Bevidstheden om hans strafværdige Korehavende faldt tungt paa hans Hierte, og gjorde det feigt og forsagt. Alligevel gik han altid vis

berede frem. Han kom til Antonias Kammerdør. Her stod han stille og lyttede. Alting var tyst inden for. Overtødet om, at hans Slagtoffer laae i Søvnens Arme, vovede han at gribe fat om Haandgrebet. Døren var lukket i Laas og imodstod hans Bestræbelser, men aldrig saasnart havde han berørt den med Talismanen, førend Skudden gik fra. Middingen saae sig inde i Kammeret, hvor den Uskyldige slumrede, uden at ane den Fare, som svævede om hendes Læie. Døren lukkede sig igien efter ham, og Skudden trak sig for.

Ambrosio søeg sig vaersom nærmere. Han frygtede for, at et af Bræderne i Gulvet skulde knage under hans Fod, og holdt sin Aande tilbage, indtil han stod tæt ved Sengen. Hans første Syffel var den magiske Ceremonie, som Mathilda havde lært ham; han aandede tre Gange over Myrthegrenen, udtalte Antonias Navn, og lagde den paa hendes Hovedpude. De Virkninger, Grenen allerede før havde frembragt, lode ham slet ikke tvivle om dens Magt over hans Elsktes Søn, hun, som nu var indviet til Korværvelsen. Han saae hende altsaa nu ganske i sin Bold, og hans Dine tindrede af Belyst og Utaalmodighed. Nu betragtede han dristig den slumrende Skønhed. En eenlig Lampe, som brændte foran den hellige Rosalias Støtte, udbredte et svagt Lys i Værelset, og tillod ham at mønstre alle den hulde Skabnings Indigheder.

Vårstidens Varme havde nødt hende til at skyde
 Sengetæppet lidt til side; Ambrosios frække Haand
 ilede nu at rive det ganske af hende. Hun hvilede
 sig Anstat paa en af hendes Alabaster Arme,
 den anden laae henflængt i elskværdig Skjødels-
 løshed. Nogle Lokker af hendes Haar havde
 trængt sig frem under Musselinet, som skulde
 giemme det, og svæmede ned over hendes Barm,
 som hævede sig med langsomme og regelmæssige
 Slag. Lustens Varme havde meddeelt hendes
 Kinder en stærkere Rødme end sædvanlig. Et
 ubeskrivelig sødt Smil legede omkring hendes
 modne Korallæber; som af og til udaandede et
 sagte Suf eller en Lyd. En fortryllende Ufskyld
 og Keenhed prydede hendes hele Skabning, og
 endogsaa i hendes Mægenhed laae der en Sædel-
 lighed, som var en ny Tilskyndelse for den velly-
 stige Munks Brynde.

I nogle Dieblikke slugde han med Dinene
 de Indgæder, der snart skulde vorde et Offer
 for hans tøileløse Lidenkab. Hendes halvaabne
 Mund syntes at indbyde til Kys; han bøiede sig
 ned over hende, fæstede sine Læber paa hendes,
 og indsuede med Hænkelse hendes Mandedragts
 Bellugt. Denne Fornøielse forøgede hans At-
 traaction efter større Glæder. Hans Brynde steg til
 hiin rasende Høide, som opflammer Dyret. Ikke
 et Dieblif længer vilde han opsætte sine Onskers
 Tilfredsstillelse, og rev det Klædebon af, som
 endnu var ham i Veien.

"Almægtige Gud!" raabde en Stemme bag ved ham; "bedrage mine Sandser mig ikke? Er dette Blandværk?"

Skæk, Forvirring, Harme trængde med disse Ord ind i Ambrosios Hjerter. Han forsæredes, og vendte sig om. Elvira stod i Kammerdøren, og stirrede med Afsty og Forbauselse paa Munken.

En rædsom Drøm havde viist hende Antonia paa Bredden af en Afgrund. Hun saae hende staae stielvende paa Strætninaen; hvert Dieblif syntes at true hende med Fald, og Antonia skreg jamrende: "Hielp, min Moder! Hielp! — endnu et Dieblif, og det er for sild!" Elvira vaagnede yderst forskrækket. Dette Syn havde gjort altfor dybt Indtryk paa hendes Siel, hun kunde ikke lægge sig til Hvile igien, førend hun vidste sin Datter i Sikkerhed. Hun sprang ud af Sengen, kastede en let Morgendragt over sig, gik igiennem Afloven, hvori Pigen sov, ind i Antonias Kammer, og kom netop Tids nok for at rive hende ud af Boldsmandens Klæder.

Munkens Skamfuldhed og Elviras Forfærdelse syntes at have forvandlet dem begge til Steenstøtter. De stirrede maalløse paa hinanden. Elvira kom først til sig selv igjen.

"Det er ingen Drøm," raabde hun, "og Ambrosio staaer virkelig for mig! Den Mand, hvem Madrid priser som en Helgen, finder jeg ved Midnatstider ved mit ulykkelige Barns Seng!

— O, Du hykkelfe Uhyre, allerede længe har jeg havt Mistanke — hvad siger jeg? Mistanke? Nei, allerede længe har jeg havt Bished om Dine skændige Hensigter, men Medynk med den menneskelige Skrøbelighed bevægede mig til at skaane Dig. Men — at tie længer, det vilde være en Misgjerning. Hele Byen skal erfare Din Utugtighed. Usting! af Dig vil jeg rive Masken, og overtude Kirken om, hvad det er for en Slange, den nærer ved sin Barm.”

Bleg, forvirret og skielvende stod den overraskede Synder foran hende. Han vilde gierne have forringet sin Misgjerning, men forgiebes ledte han om Refærdiggjorelse. Han kunde ikke faae andet frem, end afbrudte Ord og Undskyldninger, som imodsigde hinanden. Elvira's Harmes var alt for billig; hun kunde ikke skienke ham den Tilgivelse, hvorom han bad. Hun svor, at vække alle Naboerne, og lade ham tie til Advarsel for alle tilkommende Hyklere. Hun ilede nu hen til Sengen, faldte paa Antonia, trak hende i Armene, da hendes Kalden ikke vilde hielpe, og lettede hendes Hoved i Beiret. Koggeriet var altfor mægtigt. Antonia blev uden Følelse, og sank tilbage paa Leiets, da hendes Moder slap hende.

”Denne Slummer kan ikke være naturlig!” kreg Elvira højt forfærdet, og hendes Forbitrelse voxede hvert Dieblif, ”herunder stikker en Hemmelighed. Den skielv, Hykler!! Snart

skal Din hele Skændsel blive raabenbaret. Til Hielp! til Hielp! Flora! vaagn op! kom ind! kom ind!"

"Her mig blot et Dieblif, Madonna!" raabde Munken, som kom til sig selv igien ved den overhængende Fare; "jeg sværger Dem til, ved alt hvad der er heiligt, endnu er Deres Datters Dre ubesmiltet. Forlad mig min Overtrædelse! skaan mig for den Skændsel at blive røbet, og lad mig ubehindret gaae tilbage til mit Kloster. O, vær naadig og opfyld min Begiering. Jeg lover ikke allene, at Antonia i Fremtiden skal være sikker for mig, men ogsaa, at mit hele øvrige Liv —"

Elvira afbrød ham hastig: "Antonia sikker for Dig? jeg vil sætte hende i Sikkerhed. Du skal ikke længer bedrage nogen Moders Tillid. Din Ondskab skal blive bekiendt for hver Mand. Hele Madrid skal forfærdes over Din Trosløshed, Dit Hykleri og Utugtighed! Flora! kom ind! kom ind! siger jeg!"

Imedens hun sagde dette, mindedes Munken Agnes's Advarsel. Saaledes havde hun bedt ham om Barmhiertighed, og saaledes havde han afviist hendes Bønner! Nu var Røden til ham at lide, og han maatte tilstaae, at hans Straf var retfærdig. Imidlertid blev Elvira ved, at kalde Flora til Hielp, men hendes Stemme qualdes saaledes af Vrede, at Wigen, som laae i dyb Sovn, kunde ikke høre hendes Raar-

ben. Elvira vovede ikke, at gaae ind i Alkoven, hvor Flora laae, af Frygt for at Munkens skulde benytte sig af denne Leilighed til at undvige. Dette var ogsaa hans Hensigt. Han haabede, naar han først kunde have naaet Klosteret, uden at være bleven bemærket af andre end Elvira, saa vilde hendes enkelte Vidnesbyrd ikke forslaae til at sælde et Rygte, der var saa rodfæstet som hans i Madrid. Han sankede derfor de Klædebon sammen, som han allerede havde kastet af sig, og ilede hen mod Døren dermed. Elvira, som mærkede hans Gorehavende, fulgte efter ham, greb ham ved Armen; førend han kunde faae Tid at skyde Skudden fra, og holdt ham tilbage.

"Intet Forsøg paa at undvige!" sagde hun; "I kommer ikke ud af dette Kammer, førend jeg har Vidner til Eders Forbrydelse."

Forgieves søgte Ambrosio at slide sig løs. Elvira holdt ham fast, og fordobbele sit Skrig om Hielp. Hans Fare blev altid større og større. Hvert Dieblif ventede han, at der skulde komme Folk til; drevet til Vanvittighed ved denne truende Fordærvelse, fattede han en ligesaa diebelsk som forrøvellet Beslutning. Han vendte sig pludselig om, greb Elvira med den ene Haand i Struben, saaledes at hun ikke længer kunde skrike, kastede hende voldsom omkuld med den anden, og slæbde hende hen til Sengen. Bestyrtset over dette uventede Angreb, havde hun neppe

Styrke nok til at værges sig, imedens Munkens træk en af de Puder, som laae under hendes Datters Hoved, hen til sig, stoppede hende den for Munden, satte sit Kne af alle Kræfter paa hendes Byst, og søgde at giøre en Ende paa hendes Liv. Den Lidende, hvis naturlige Styrke voxede ved Dødens forfærdelige Angest, værgede sig længe, men forgieves. Munkens saae uden Medynk hendes Lemmers convulsiske Bæven under ham, og udholdt med umennestelig Fasthed Synet af hendes Dødsqvaler. Nu var det forbi — han mærkede ikke længer til nogen Trækning, tog Puden bort, og saae paa hende. Hendes Ansigt var overtrukket med en rædsom Gorthed, intet Lem rørde sig mere, Blodet var standset i hendes Arer, hendes Hjerte havde holdt op at banke, og hendes Hænder vare stive og kolde. Ambrosio saae denne Skabning, der engang havde været saa ædel og majestætisk, forvandlet til et foldt, stellost, ækkelt Liig.

Reppe var denne græsselige Misgierning begaaet, førend Munkens erkjendte sin Forbrydelses hele Afskyelighed. En kold Sved badede hans Legeme, hans Dine lukkedes, han vaklede hen mod en Stoel, og sank omfuld i den, næsten ligesaa livløs, som den Ulykkelige, der laae udestrakt for hans Fodder. Af denne Tilstand blev han vækket ved Nødvendigheden at flygte, og ved den Fare, det vilde være for ham, at findes i An-

tonias Kammer. Han havde ikke længer Lust at føre sig sin Misgierning til Nytte. Antonia var ham nu en rædselsfuld Gienstand. Dødens Gisnen var kommen istedet for hvin Gid, der før brændte i hans lastefulde Barm. De Billeder, som svævede for hans Siel, vare Døden, Synden, nærværende Fjændselsel og tilkommende Straf. Martret af Samvittigheds Nag og Frygt, lovede han sig til at tage Flugten, men alligevel havde Forstrækkelsen dog ikke saa ganske berøvet ham sine Sandser, at han jo brugde de Forholdsregler, som vare nødvendige for hans Sikkerhed. Han lagde Puden igien paa sit forrige Sted, tog sine Klæder paa, og gik med den ulykkfalsige Talisman i Haanden, og med vaklende Trin hen mod Døren. Forvildet af Frygten troede han, at hele Legioner Spøgelsler satte sig imod hans Flugt. Hvor han endog vendte sig hen, syntes det forfærdelige Liig at ligge ham i Veien, og det varede længe, inden han blot kunde komme hen til Døren. Den fortryllede Green gjorde atter sin forrige Virkning. Deren gik op, og han ilede ned af Trappen. Ubemærket kom han tilbage til Klosteret; der sluttede han sig inde i sin Celle, og overlod sin Siel til frugtesløs Angers Piinsler og til Angesten for den Opdagelse, som truede ham.

Niende Kapitel.

Tell us, ye Dead! will none of you in pity
 To those you left behind disclose the secret?
 O! that some courteous ghost would blab it out,
 What tis you are, and we must shortly be,
 I've heard that souls departed have sometimes
 Forewarn'd men of their death: 'twas kindly done
 To knock and give th'alarum. — —

Siig, Hedenfarne! vil for efterladte Venner
 da ingen af Jer Gravens Nat opklare?
 O! vilde dog en snaksom Mand fortælle,
 hvad I nu ere og vi snart skal werde!
 Man siger mig, at hedenfarne Siele
 har varstet Mennesket om nære Død;
 Sligt var jo Venfkaab's Daad. — —

Blairs Elegie: Graven.

Med Gysen overveiede Ambrosio sin hastige Fremgang i Lasten. Den uhyre Forbrydelse han nylig havde begaaet, igiennemtrængde ham med Rædsel. Uafadelig stod den myrdede Elvira for hans Dine, og hans Forbrydelse var allerede straffet ved hans Samvittigheds Piinsler. Alligevel blev dette Indtryk meget svækket af Tiden; en Dag gik hen efter den anden, uden at man

fattede mindste Mistanke om ham. Kælelsen af at blive ustraffet, forsonede ham med Synden. Han fattede nyt Mod, og brød sig mindre om sit Hjertes Bebreidelser, da han ikke frygtede for at blive opdaget. Mathilda søgte af alle Kræfter at lindre hans Urolighed. Ved den første Efterretning om Elvira's Død syntes hun at komme i heftig Bevægelse, og gjorde fælleds Sag med Munken, i at beklage den ulykkelige Bending denne Tildragelse havde taget; men da hun saa, at han var lidt religiøse og mere villig til at høre hendes Grunde, begyndte hun strax at tale om hans Feiltrin i mildere Udtryk, og at ville bilde ham ind, at han var mindre strafværdig, end han selv syntes at troe. Hun forestillede ham, at han havde jo kun betient sig af den almindelige, medfødt Selvføholdelses Ret; enten maatte han døe eller Elvira; og hun var falden som et Offer for hendes Uforsonlighed og for hendes Beslutning, at giorre ham ulykkelig. Lillige paastod hun, at da han allerede tilforn havde gjort sig mistænkt af Elvira, saa var det en Lykke for ham, at Døden havde forseglet hendes Læber, og hindret hende i at yttre sin Mistanke. Han havde altsaa blot befriet sig for en Fiende, der havde saa megen Kundskab om hans Wildfarelser, at den gav hende Raaben i Hænderne imod ham, og som desuden var den største Hindring i hans Hensigter med Antonia. Mathilda opmuntrede ham atter til at opnaae disse Hensig-

ter. Hun forsikrede ham, at nu da Datteren ikke længer var beskyttet af sin Moders aarvaag-
ne Dine, vilde det være ham en smal Sag at faae hende i sin Bold, og søgde at oppuste hans Begierligheder ved at rose Antonias Skønhed. Hun naaede omsider fuldkommen sit Maal.

Det var som om de Forbrydelse, hvortil hans Lidenskab havde forført ham, havde kun forøget deres Hestighed; thi han længedes nume-
re end nogensinde før, efter at komme til at eie Antonia. Den samme Lykke, hvormed hans Brøde dengang var bleven dulgt, haabede han ogsaa at have i Fremtiden. Døo for alle Sam-
vittighedens Paamindelser, besluttede han for enhver Priis at tilfredsstille sine Begierligheder, og ventede blot paa en Leilighed til at kunne igientage sit forrige Forehavende. Men nu kunde de samme Midler ikke oftere bruges. I Fortvivlelsens første Anfald havde han brudt den for-
tryllede Green i tusende Stykker. Mathilda erklærede ham reent ud, at han maatte ingen videre Hielp vente sig af de underjordiske Magter, hvis han ikke vilde indgaae de fastsatte Betingelser. Ambrosio havde fuldt og fast foresat sig, ikke at giøre dette. Saalænge han bevarede sin Ret til Forløsning, meende han, at han havde ikke nødig at misvise om den Eviges Misfund-
hed og Naade, hvor stor hans Syndeskyld endog var. Han vægrede sig derfor med Fasthed ved at indgaae en Pagt med den onde Aand, og da

Mathilda fandt, at han var saa hålsstarrig, overtalde hun ham heller ikke længer. Hun anstregede sin Opfindelsekraft for at hitte et Midde-
del til at skaffe Antonia i Abbedens Bold; og af!
dette Midde- tilbød sig kun alt for snart selv.

Den ulykkelige Pige sørgede imidlertid dybt
over Tabet af sin elskte Moder. Hver Morgen,
naar hun vaagnede, var det hendes første Sys-
sel at ile ind til Elvira. Den Dag, som fulgte
efter Ambrosios ulykkesvangre Besøg, vaagnede
hun sildigere end sædvanlig. Gud, hvilket Syn!
Elviras affie'ede Legeme laae for hendes Fødder;
Skækken overvældede hende, og hun sank om-
fuld med et høit Skrig. Hun trykkede Liget op
til sit Hjerte, følte dets iisnende Kulde, og lod
det igien falde ud af sine Arme, med en Mod-
bydelighed, som hun ikke kunde overvinde. Skri-
get vækkede Flora, som ilede hende til Hielp.
Det . . . somme Syn igiennemtrængde hende med
Systen, men hendes Angest var lydeligere end
Antonias; Huset skingrede af hendes Jammer-
klager, imedens Antonia, hvem Sorgen næsten
havde dræbt, blot kunde lette sit beklemte Bryst
ved Sukke. Floras Skrig trængde omsider til
Vertindens Øren, og hendes Skæk og Bestyr-
telse over Marsagen til denne Stoi var ubeskrive-
lig. Man sendte strax Bud efter en Læge, men
saasnart han havde fastet sine Dine paa Liget,
erklærede han, at det laae uden for hans Konsts
Grændser at falde det til Live igien. Han søgde

derfor heller at staae Antonia bi, hun som nu trængde saa meget til hans Hielp. Hun blev bragt til Sengs, imedens Bertinden syffelsatte sig med at besørge Elviras Begravelse. Madame Hyacintha var en god ærlig Kone, hielpsom, medlidende og from; men hendes Forstand var kun saare maadelig, og hun blev stedse plaget af Frygt og Dvertro. Hun gysede ved den blotte Tanke om, at tilbringe en Nat i eet Huus med et Liig. Hun troede fuldt og fast, at Elviras Aand vilde da lade sig see for hende, og saadant et Syn vilde være hendes Banesaar. Hun foretogte sig derfor, at sove næste Nat hos en af hendes Naboerster, og paastod, at Begravelsen maatte og skulde være Dagen paa. Sancta Claras Kirkegaard laae nærmest, der skulde Elvira altsaa begraves. Madame Hyacintha tilbød, at ville bibringe alle Omkostningerne derved. Hun kiendte ikke Antonias Kaar, men troede, at hun maatte være fattig, siden hendes Moder havde levet saa tarveligen. Uden synderligt Haab om at see sin Godgjørenhed belønnet, besluttede hun dog, at sørge for en anstændig Begravelse, og at behandle Antonia med al mulig Agtelse.

Dette var et nyt Exempel paa, at ingen døer af Sorg. Understøttet af Ungdom og Sundhed, kom hun sig igien af den Sygdom, som hendes Moders Død havde forvoldt hende; men det faldt hende vanskeligere at glemme Sorgen. Hendes Dine stode altid fulde af Taarer, enhver

Smaating angreb hende, og hendes Barm nærede siensynlig en dyb og rodfæstet Tungfindighed. Det mindste Ord om Elvira, den ubetydeligste Omstændighed, der mindede hende om denne elskede Moder, kunde styrte hende i den inderligste Bedrøvelse. Ah, hvor meget vilde denne ikke blevet forøget, hvis hun havde kiendt den Pine, hvori hendes Moder endte sit Liv! men iykkeligvis havde hun slet ingen Formodning derom. Elvira var tit bleven angrebet af hæftige Krampetrækninger; man meende, at disse vare pludselig komne over hende, hun havde kræbet ind i sin Datters Kammer, for at søge Hielp hos hende; der var hun blevet saa stærkt angrebet, at hendes allerede svækkede Helbred ikke kunde staae imod længer, og hun havde saaledes maattet døe, inden hun kunde komme hen og tage nogle af de Draaber, som ellers pleiede at lindre hende, og som stode i en Flaske paa Antonias Kamin. Dette troede alle de saa Mennecker, som vidste af Elviras Død at sige. Alle meende, den var naturlig, og glemde den, undtagen hun, som den med Rette var saa skræffelig for.

Antonias Forfarning var virkelig høist ubehagelig og sørgelig. Allene, midt i en Bye fuld af Overdaad og Ødselhed, var hun slet forsynet med Penge og endnu slettere med Venner. Hendes Tante Leonella var endnu steds i Cordova, og hun vidste ikke engang hendes Adresse. Fra Marquien de las Cisternas hørde hun slet

intet mere. Allerede for lang Tid siden havde hun holdt op at troe, at Don Lorenzo folde noget for hende. Til hvem skulde hun da henvende sig i denne critiske Korfatning? Hun vilde gierne have raadfert sig med Ambrosio, men hun mindedes sin Moders Formaning, at undvige ham saa meget muligt, og hendes sidste Samtale med Elvira havde oplyst hende nok om hans Hensigter, til at gjøre hende vaersom i Fremtiden. Imidlertid havde hendes Moders Advarsel dog ikke ganske kunnet forandre hendes gode Tanker om Munken. Hun folde endnu stedse hans Venkab, hans Omgang nødvendig for sin Lykke; hun saae hans Lyder med partiiske Dine, og kunde ikke overtale sig til at troe, at han virkelig vilde forføre hende. Men Elvira havde nu engang befalet hende, at hun skulde lade hans Bekjendskab fare, og hun ærede sin Moders Bud altsor høit, til nogensinde at være dem ulydig.

Endelig besluttede hun at søge Raad og Beskyttelse hos Marquien de las Cisternas, som dog var hendes nærmeste Paarørende. Hun meldte ham skriftlig og med saa Ord sin trøstesløse Korfatning, og bad ham, at tage sig af sin Broderdatter, at lade hende vedblive at nyde Elviras Pension, og tillade hende igien at beboe hendes forrige Tilflugtsted, hans gamle Slot i Murcia. Men en ulykkelig Skiebne hvilede over Antonia. Havde hun blot een Dag før henvendt sig til Marquien, vilde hun være bleven modra-

get som hans Broderdatter, sat til at bestyre hans Huusholdning, og have undgaaet alle de Ulykker, som nu truede hende. Dette havde stude været Raymonds Plan med hende; men i Begyndelsen haabede han, at lade Agnes giøre Elvira dette Forslag, og siden efter blev hans Forehavende opjat den ene Dag efter den anden, deels af Sorg over hans Elsktes Tab, deels formede st den farlige Sygdom, som i nogen Tid fængslede ham i Sengen. Han havde paalagt Lorenzo, at forsyne hende med saamange Penge, som hun behøvede, men Elvira, som ikke gierne vilde være den unge Mand forbunden, havde forsikret ham, at hun for nærværende Tid slet ikke trængde til nogen Penge-Understøttelse.

Marquien faldt derfor aldrig paa, at en lille Opsættelse paa hans Side kunde sætte hende i mindste Forlegenhed, og hans Sindslidelser og Sygdom kunde vel undskyldte hans Skædesløshed.

Hadde han vidst, at Elviras Død efterlod hendes Datter venneløs og uden Beskyttelse, saa havde han vidst brugt Forholdsregler, for at betrygge hende for enhver Fare. Men saa lykkelig skulde den stakkels Antonia ikke være. Den Dag hun sendte sit Bud til Palladset de las Sistersnas var just den, da Lorenzo var reist fra Madrid. Marquien laae i den første Fortvølelse over Vissheden, at Agnes var ikke mere til. Han var affindig, og da hans Liv var i Fare, torde

ingen komme ham nær. Flora fik at vide, at han var nu ikke istand til at læse Breve, og at faa Timer vilde afgjøre hans Skiebne. Med dette utilfredsstillende Svar maatte hun gaae tilbage til Antonia, hvis Forsatning nu blev sørgeligere, end nogensinde før.

Flora og Madame Hyacintha gjorde sig al Umage for at trøste hende. Den sidste bad hende at slaae sig til Laals, og lovede hende, saalænge de bleve sammen, at omgaaes hende som sit eget Barn. Antonia saae, at den gode Kone havde virkelig fattet Vensteb for hende, og trøstede sig ved den Tanke, at hun dog ikke var ganske forladt. Nu fik hun et Brev, hvorpaa Udskriften var til Elvira. Hun aabnede det med megen Glæde, da hun gienkiendte Leonellas Haand, og fandt en meget omstændelig Beretning om alt, hvad der var hændet hendes Tante i Cordova. Hun meldte, at hun havde vundet sit Legat, at hun havde mistet sit Hjerter, men derimod erobret den Elskværdigste af hele Apothekerlaugets Hjerter. Hun søiede til, at hun vilde være Tirsdag Aften i Madrid, og skulde da have den Fornøielse at forestille sin kære Egtefælle for Familien. — Hvor lidet Antonia endog syntes om Leonellas Givtermaal, saa glædede hun sig dog saare meget over hendes hastige Tilbagekomst, og over Udsigten til igjen at være hos en af sine Paarsørende, thi hun ansaae det for høist usømmeligt, som et ungt Fruentimmer at være iblandt lutter

Fremmede, uden at nogen brød sig om hendes Opførsel, eller beskyttede hende imod de Angreb, hvorfor hendes værgeløse Stilling udsatte hende. Med den stærke Utaalmodighed længtes hun derfor efter den næste Tirsdag. Den kom omsider. Kuld af ængstelig Forventning lyttede Antonia efter hver en Vogn, som rullede henad Gaden. Ingen holdt uden for hendes Dør; det blev silde ud paa Aftenen og Leonella kom ikke. Antonia besluttede at sidde oppe og bide paa sin Tantes Ankomst, og Madame Hyacintha og Flora vilde, uagtet alle hendes Indvendinger, gjøre hende Selskab. Langsom og dvælende gik hver en Time. Med Lorenzos Afreise til Madrid var Serenaderne ophørte; forgievs ventede hun at høre det sædvanlige Guitar-spil uden for sine Vinduer. Hun tog sit eget Instrument og gjorde nogle Greb paa Strengene, men Musikken morede hende ikke i Aften, og hun lagde Guitarren snart igien ned i Futteralet. Hun satte sig ved sin Brodereramme, men intet vilde lykkes; hun fastede Silke, hvert Øieblik gik Traaden over, og Synaalene vare saa rappe til at falde paa Gulvet, som om de kunne være levende. Til sidst faldt en Gnist af Lyset ned paa en broderet Viol-Guirlande, hvormed hun havde gjort sig megen Umage, og som hun holdt meget af; dette gjorde hende saa fortredelig, at hun fastede Naalen, og lod Kammen staae. Der stod skrevet, at alting skulde være hende imod i Nat. Hun var

et Klob for Reedsomhed, og tilbragde sin Tid med forgieves Ønsker om sin Fantes Komme.

Medens hun saaledes gik urolig op og ned af Gulvet, faldt hendes Dine hændelsesviis paa hendes Moders Sorekammerdør. Hun huskede, at Elviras lille Bogsamling stod derinde, og tænkte, at hun maaskee kunde finde en morende Bog deriblandt. Hun tog Lyset og gik ind. Tusfende smertelige Forestillinger svævede for hendes Hufommelse. Det var første Gang, at hun havde været der siden sin Moders Død. Den skumle Stilhed, som herskede derinde, den uredte Seng, den kolde Kamin, hvorpaa der stod en utslukt Lampe, og nogle døende Planter i Vinduet, som vare bleve forsømte siden Elviras Hedenfart, indskjødte Antonia en tungsindig Gyfsen. Rattens Mørke forogede denne Kælelse. Hun satte sit Lys paa Bordet, og sank om i en stor Lænestoel, hvori hendes Moder saa mange Gange havde sat! Ak! nu skulde hun aldrig mere finde Hvile i den! Uvilkaarlige Taarer runde ned over hendes Kinder, og hun overlod sig til sin Sorg, der voxede hvert Øieblik.

Skamfuld over sin Svaghed, stod hun omfærd op, og søgte det, som havde loffet hende ind i denne Sorgens Hellig. Den lille Bogsamling var opstillet paa en Hylde. Antonia saae den igiennem, uden at kunne finde noget efter sin Smag, førend hun tilsidst fik fat paa et Bind gamle spanske Ballader. Hun læste nogle Linier

af den, som først havde vaakt hendes Nysgierrighed, tog Bogen, og satte sig igien for at kunne læse i Ro. Hun snød Lyset, som næsten var udbrændt, og læsde en Ballade af følgende Indhold:

”Hvorlunde Alonzo den Tapre og Skion Imogine sadde under Linden og talde saa kierligt med hinanden.”

”Hvorlunde den Ugersvend sukkede over, at han maatte drage til fremmede Lande; at en mægtigere Ridder vilde beile til hans Fæstems; en mægtigere, og ak! maastee ogsaa en lykkeligere.”

”Hvorlunde Skion Imogine trøstede ham og svoer ved den hellige Jomfrue, at hun vilde aldrig tilhøre nogen anden end ham. Ja, Gud maatte straffe hende for hendes Meeneed, og give Alonzos Aand Orlov og Forlov at hiemsøge hende og slæbe hende fra Brudsfærd og til sorte Beenhuus.”

”Hvorlunde den dierve Helt drog til det hellige Land, og det fagre Lillievand sukkede og græd saa saare, indtil der tolv Maaneder efter kom en Riddermand med Bram og adelige Svende.”

”Hvorlunde den Ridder daarede hendes Dine, vandt hendes Hierte, og førde hende hjem udi sin Gaard.”

”Hvorlunde det Bryllup det standede med Strengeseeg, og Borden bragede under Ketternes Vægt.”

”Hvorlunde Imogine ved Midnatstid saae en Ridder sidde ved hendes Side. Hans Ansigt var rædsomt, han talde ikke, saae sig ei om, men stirrede med Harm paa Bruden.”

”Hvorlunde Lysene brændte med blaaligt Skær, Hundene tuede, Giesterne bævede og mægtede ikke at tale.”

”Hvorlunde Bruden nu fattede Mod, og med faare Ord bad Ridderen at tage Hielmen af Panden sin.”

”Hvorlunde den Ridder gjorde det, og Imogine fik et rædsomt Dødningshoved at skue.”

”Hvorlunde han sover, at hun skulde følge sin Alonzo som Brud, slyngede sine Arme om hende, rev hende med sig, og begge sank ned i Afgrunden.”

”Hvorlunde ingen torde beboe det Slot, hvor Brudeparret sees ved Midnatstid, at sove om blandt Døvelers Hærskare.”

Saadan en Historie tiende nu rigtig nok ikke til at formindste Antonias Tungstindighed. Hun havde en medfødt Tilbøielighed til det Underfulde, og hendes Amme, som troede paa Spøgelse, som paa sit Kadervor, havde, medens hun endnu var et Barn, fortalt hende saamange forfærdelige Historier af dette Slags, at alle Elviraas senere Forsøg paa at udlette deres Indtryk af

sin Datters Siel, havde været forgiøves. Antonia nærrede endnu stedse overtroiske Fordomme; der kunde tit komme en Skræk over hende, som, naar hun siden efter opdagede dens naturlige og ubetydelig Årsag, kunde bringe hende til at rødme over sin egen Svaghed. I en saadan Sindstemning, var den Fortælling, hun nylig havde læst, nok til at opvække hendes Frygt. Tid og Sted bidroge endnu dertil. Det var ved Midnatstid; hun var ganske allene, og i sin afdøde Moders Sovestue. Natten var mørk og stormende; Blæsten hvinede rundt om Huset, Dørene knagede om Hængslerne, og Regnen skyllede paa Maderne. Ingen anden Lyd hørdes. Lyset, som nu var brændt ned i Lysepiben, slaggrede snart i Veiret og kastede en Straale ud i Stuen, snart lod det ogsaa til at være paa Nippet at gaae ud. Antonias Hierte bankede høit af Urolighed; hendes Dine svævede angestfulde om paa alle Gjenstandene omkring hende, som af og til bleve oplyste af den bævende Lue. Hun prøvede paa at staae op af Stolen, men hendes Knæ rystede saaledes, at det var hende umuligt at flytte en Tod. Na faldte hun paa Flora, som ikke var langt fra hende, men hendes Sindsbevægelse kvalde hendes Stemme, og hendes Strig døde hen i en hult Stønnen.

Hun tilbragde nogle Minuter i denne Forfatning, og nu begyndte hendes Forstrækkelse at tage af. Hun søgte at faae Styrke og Fatning

nok til at gaae ud af Kammeret. Pludselig kom det hende for, som om hun hørde et dybt Suk. Hendes forrige Hierteangest kom tilbage. Hun havde allerede reist sig op fra Stolen, og vilde just tage Lyset i Haanden. Den inzbildte Lyd standsede hende, hun trak sin Haand tilbage, og stattede sig paa Armen af Lænestolen. Hun lyttede ængstelig efter, men hørde intet mere.

”Almægtige Gud!” sagde hun sagte, ”hvad var det for en Lyd? — Var det Blødbørk eller hørde jeg den virkelig? — ”

Hendes Betragtninger bleve nu afbrudte af en neppr forstaaelig Stemme uden for Døren; det kom hende for, som om der var nogen, der hvistede. Antonias Uro voxede, men dog satte hun igien Mod, da hun huskede paa, at Skudden var slaaet for. Nu rørde Haandgrebet sig ganske sagde, og Døren blev skudt frem og tilbage. Den overmaade store Forstrækkelse laande Antonia en Kraft, som hun hidtil ikke havde kunnet finde. Hun sprang op, og lode hen mod Alkoven, hvorfra hun lettelig kunde komme ind i en Stue, hvor hun haabede at finde Flora og Madame Hyacintha. Men neppr var hun kommen i Midten af Kammeret, førend Haandgrebet paa Laasen igjen hævede sig. Uvilkaarlig maatte hun dreie Hovedet om. Langsomt og gradviis aabnedes Døren, og paa Dørtærskelen blev hun en lang, mager Stikkelse vaer,

som var indfødt i et Liiglaget, der skulde den fra Top til Taa.

Dette Syn standsede hende; som forstenet blev hun staaende midt i Kammeret. Bæsenet nærmede sig hen til Bordet med afmaalte og høitidelige Trin. Det døende Lys flaggrede i Beiret med en blaa skummel Lue. Over Bordet hang et lille Uhr, hvis Viser pegede paa Klokketret. Ligeover for Uhret standsede Bæsenet, løftede den høire Arm i Beiret, og pegede paa Trestallet. Tillige saae det med alvorligt Ansyn paa Antonia, som ventede ubevægelig og maalløs paa hvad Ende dette Oprin vilde faae.

Skikkelsen blev staaende nogle Diebliske i denne Stilling. Nu slog Uhret. Ved det sidste Slag traadte Spøgelseset endnu nærmere hen mod Antonia.

"Endnu tre Dage," sagde det i en huul, svag Grævtone, "endnu tre Dage, og vi sees igien."

Antonia gysede. "Endnu tre Dage?" udsbrød hun endelig med Røbe; "hvor sees vi igien? — hvem seer jeg igien?" —

Med den ene Haand pegede Skikkelsen mod Jorden, med den anden løftede den det Klæde i Beiret, som bedækkede dens Ansigt.

"Almægtige Gud!! Min Moder! —"

Antonia udstedte et Skrig, og sank livløs omkuld.

Madame Hyacintha, som sad ved sit Arbejde inde i Sideværelset, blev forskrækket over dette Skrig. Flora var just gaaet ned, for at hente Olie til Lampen, hvorved de havde sat og syet. Hyacintha ilede aktsaa allene ind at hjælpe Antonia, og var ude af sig selv af Forbauselse, over at finde hende liggende langs ad Gulvet. Hun løftede hende op, bar hende ind i Sideværelset, og lagde hende endnu stedse uden mindste Selvsbrødsstthed, paa Sengen. Hun gned hende derpaa med lugtende Vand i Tindingerne, varmede hendes Hænder, og anvendte alle mulige Midler, for at bringe hende til sig selv igjen. Med megen Umage lykkedes det hende. Antonia aabnede sine Øine, og saae sig vildt omkring.

"Hvor er hun?" raabde hun med bævende Stemme; "er hun borte? er jeg i Sikkerhed? sig mig det! trøst mig! o, for Guds Skyld, sig mig det!"

"I Sikkerhed?" svarede den forundrede Hyacintha? for hvem, mit Barn? hvad fattes Dem? hvem er De bange for?

"Om tre Dage! Hun sagde til mig, at vi skulde sees igjen om tre Dage! jeg hørde hende sige det! Jeg saae hende, Hyacintha, i dette Dieblik saae jeg hende." — Hun kastede sig i Hyacinthas Arme.

"De saae hende? — Hvem da? hvem?"

"Min Moders Hand!"

"Jesus Christus!" raabde Hyacintha, foer op fra Sengen, lod Antonia falde tilbage paa Dyaen, og fløi ude af sig selv ud af Stuen.

I det hun løb ned, mødte hun Flora paa Trappen.

"Gaae op til Donna Antonia, Flora!" sagde hun, "jo, her passerer smukke Ting! o, jeg arme, elendige, stakkels Kone! Hele mit Huus er fuldt af Svøgerser og Liig, og vor Herre maae vide hvad mere! det er det afstøyesligste Selskab jeg kiender. Gaae hun bare sin Wei op til Donna Antonia, Flora, og lad mig gaae min!"

Nu rendte hun ud ad Gadedøren, og ilede det bedste hun kunde hen til Kapucinerklosteret. Imidlertid skyndte Flora sig at komme op til sin unge Frøken, ligesaa bestyrtst, som urolig over Hyacinthas Fortvielse. Hun fandt Antonia liggende sølesløs paa Sengen, og brugde de samme Midler som Hyacintha, for at bringe hende til sig selv. Men da hun mærkede, at hendes Frøken kom sig kun af een Aimagt for at falde i en anden, sendte hun hastig Bud efter en Læge, klædte imidlertid Antonia af, og lagde hende i Sengen.

Uden at bryde sig om den hvinende Storm og næsten affindig af Skræk, løb Hyacintha langs ad Gaden, og standsede ikke førend hun kom til Klosterporten. Hun ringede stærkt paa Kloffen, og saasnart Portneren kom, forlangde hun at

vilde tale med Superioren. Ambrosio raadførde sig just med Mathilda, om Midler til at faae Udgang hos Antonia.

Da Aarsagen til Elviras Død blev ved at være dult, sagde han til sig selv, at Stoffet følger dog ikke saasnart i Hælene paa Forbrydelsen, som hans Lærere, Munkene, havde sagt ham, og som han selv forhen troede. Dette bragte ham til at beslutte Antonias Undergang, thi Farer og Hindringer havde kun forsøgt hans Lidenkab for hende. Han havde allerede gjort et Forsøg paa at komme til at tale med hende, men Flora havde afviist ham paa saadan en Maade, at han nok mærkede, at alle videre Bestræbelser vilde være frugtesløse. Elvira havde ikke gjort nogen Hemmelighed af sin Mistanke for denne tro Pige, og havde endogsaa bedet hende, aldrig at lade Ambrosio være allene med hendes Datter, men om det var muligt, endog at afværge enhver Sammenkomst imellem dem. Flora lovede at adlyde, og fulgte nøiagtig Elviras Befalinger. Munken indsaae, at han torde ikke gjøre sig Haab om at komme til Antonia ved aabenbare Midler, og baade han og Mathilda tilbragde Natten med at lægge en Plan, hvoraf de lovede sig det bedste Udfald. Heri bleve de forstyrrede af en Novits, som kom ind i Abbedens Celle, og meldte ham, at en Kone ved Navn: Hyacintha Zuniga ønskede at tale et Døgn med ham.

Ambrosio var slet ikke oplagt til at samtykke i denne Begjæring. Han lod hende svare, at hun kunde komme igien Dagen paa. Mathilda afbrød ham —

”Lael med denne Kone;” sagde hun ganske sagte, ”jeg har mine Grunde, hvorfor.”

Nu forandrede Abbeden sin Beslutning, og sagde, at han vilde strax komme ud i Talestuen. Novitsen gif. Saa snart de vare allene, spurgde Ambrosio Mathilda, hvorfor hun ønskede, at han skulde tale med Hyacintha?

”Antonia boer hos hende,” svarede hun, ”hun kan være Dem nyttig. Men frit hende først ud, og faae at vide hvad der bringer hende hen til Dem.”

De gif begge ned i Talestuen, hvor Hyacintha allerede ventte de paa Abbeden. Hun havde store Tanker om hans Gudsfrugt og Dyd, og tiltroede ham saa stor Magt over Fanden og hans Djevler, at det maatte være ham en smal Sag, at mane Elviras Mand ud i det røde Hav. I denne faste Overbeviisning ledte hun til Klosteret. Saa snart hun blev Munken vaer, faldt hun paa begge sine Knæ, og begyndte sin Fortælling med følgende Ord:

”Af Eders Høibærdighed, ja, det er en Historie! det er et Spektakel! hvad skal jeg gjøre, hvordan skal jeg bære mig ad? det er ude med mig, der som I ikke kan hjælpe mig. Ja, det er baade vist og sandt, der har aldrig været

nogen ulykksaligere Kone til, end jeg syndige Staf-
 fel! Jeg har gjort Alting i Verden, for at
 blive fri for saadanne forfærfelige Ting, og nu
 hjælper det mig altsammen ikke mere, end at
 flaae Vand paa en Gaas. Hvad nytter det mig
 nu, at jeg hver evige Dag Gud lader skabe,
 beder mit Ave Maria fire Gange? at jeg holder
 hver evige Fastedag i Kalenderen? hvad Gavn
 har jeg nu af at jeg har gjort en Pillegrimsreise
 til Sanct Jago af Compostella, og er forsynet
 med saa mange Afsad, at Cain kunde have fisket
 sig løs fra sin Straf dermed. Ingenting vil
 lykkes mig! Alting gaaer rabuntus, og Gud
 i Himmelen maae vide, om det vil nogensinde
 blive godt igien! Hør bare, hellige Fader, og
 døm saa selv — En Kone, som boer i mit Hus,
 dør af Krampestag; af lutter god Villie lader
 jeg hende begrave paa min Bekostning; (og det
 var saamæn ikke af mine Paarsørende, og hendes
 Død har ikke gavnet mig saameget som for en
 Pistolette, det veed jeg; nei, jeg havde ikke en
 eneste Skillings Profit deraf, og I seer altsaa
 selv, at det kunde være mig ligegodt enten hun
 var død eller levende. Men det gaaer da heller
 ikke dette an: altsaa til Sagen) ja, hvor var
 det jeg slap, — ja det er sandt — jo: — jeg
 besørge altsaa hendes Begravelse, og alting
 gik meget fisnt og ordentligt til, og det kostede
 mig nok, ja, det veed Gud det gjorde! Hvor-
 dan mener I nu, at den salig Kone lønner mig

for min Umage? Mener J, at hun vil blive liggende i sin kionne store Liigkiste, som det dog bør og bør sig for et honet og skikkeligt Liig? nei Gud hielp mig vil hun ikke! hun kommer for at plage mig, og jeg vil slet ikke have noget at bestille med hende. Jo, det lader kiont for hende, saadan om Midnatstider at komme og giøre Hesusfokus i mit Huus, at dratte igiennem Roglehullet ind i Stuen til hendes Datter, og stille det stakkels Barn baade ved Vid og Sands af bare Angst og Forstræffelse. Omendkiondt hun er en Mand, saa burde hun dog have saa megen Levemaade, at skaane Folk for hendes Bister, naar de ikke skiotte om dem. Men nu kommer Hovedsagen, ærværdige Fader! vandrer hun ind i mit Huus, saa maae jeg vandre ud af det, thi saadanne Gæster kan jeg ikke enes med. Uden Eders Bistand, seer J altsaa selv, at jeg er en ødelagt Kone. Jeg kommer til at romme baade Huus og Hiem; ikke nogen Moers Siel vil boe hos mig, naar de hører denne Spøgelsehistorie, og saa vil det gaae mig kiont! O Herrejemini! hvad skal jeg giøre? hvad skal jeg giøre?"

Her græd hun bitterlig, vreed sine Hænder, og bad Abbeden, at siige hende sine Tanker, og give hende et godt Raad.

"Sandelig, min gode Kone," svarede han, "jeg vil vel neppe kunne hielp Eder, førend jeg faaer at vide, hvad J egentlig vil have. J har

glemt at sige mig, hvad der har tilbraget sig, og hvad der fattes Eder?

”Saa sandt, som jeg lever,” kreg Hyacintha, ”har Deres Høiarværdighed ikke Ret. Egen forholder sig, kort at fortælle, saaledes: — for nogen Tid siden døde der et Fruentimmer, som boede hos mig, en godærlig Kone, det maae jeg sige, saavidt som jeg kiendte til hende; — men Herre Gud! det var da ikke synderligt, kan jeg troe. Hun holdt mig immervæk tre Skridt fra Livet af sig, thi hun var lidt storagtig, og naar jeg sommetider talde til hende, saa kunde hun vordentlig see paa en, saa man blev ganske confus og forlegen. Gud forlade mig, at jeg maae tale saadan om hende, den salig Siel! Men hoor høit hun endogsaa satte Næsen i Veiret, og saae ned paa mig (endskiøndt jeg saamæn er kommet af ligesaa godt Kolk, som hun, for hendes Fader var Skomager i Cordova, og min Fader var Hattemager her i Madrid, og det var en Mand, som kunde gjøre Hatter! det kan De troe), saa var hun dog med al sin Stolthed ret en fredelig, omgængelig Kone, og opførde sig for Næsten meget vel. Desho mere undrer det mig, at hun ikke har No i sin Grav; men sandt nok, man skal ikke troe nogen her i denne syndige Verden. Jeg for min Deel har aldrig seet hende gjøre noget Ondt, undtagen Kredagen før hun døde. Den Gang forargede jeg mig rigtig nok ret i mit Hierte over, at jeg saae hende spise Laaret af

en stegt Kylling. "Eja, Jomfrue Flora!" sagde jeg, (saaledes hedder, med Eders Høiærværdigheds Tilladelse, Tienestepigen) "eja, Jomfrue Flora, spiser hendes Frue Risomad om Fredagen? Naa, naa! gaaer det paa det samme galt, saa husk paa, at jeg har sagt det forud." Det var saamæn mine egne Ord, men jeg kunde ligesaa godt have holdt min Mund i. Ingen brød sig om, hvad jeg sagde, og Flora, den næsvisse Tøite (destoværre for hende selv, tænker jeg) hun svarede mig, at der kunde ikke være større Ulykke i, at slette en Kylling, end i at spise et Æg, hvoraf Kyllingen var udflettet, ja, hun foiede oven i Risbet til, at om hendes Frue endogsaa spissde sig en Skibe Flesk til, saa blev hun dog ikke fordømt derfor. Gud være os naadig! den stakkels, uvidende, syndige Siel! Jeg kan bande paa, at det blev ganske sort for mine Dine, da jeg hørde disse Gudsbespottelser, og jeg ventede hvert Dieblis, at Jorden skulde aabne sig, og opsluge baade hende, Kyllingen og os allesammen! thi I maae vide, at imedens den hele Samtale holdt hun Fadet i Haanden, hvorpaa den stegte Kylling laae — det var en velsignet, feed, lille Kylling! det maae jeg sige, og den laae ogsaa ret lækker og listig ud, thi jeg havde selv lavet den. Den var af den galliciske Art, og en af mine egne gamle Høns havde, med Eders Høiærværdigheds Tilladelse, flækket den ud. Hm! dens Risd var ligesaa hvidt som en Ægge

skal, det sagde Donna Elvira selv til mig. "Et lækkert lille Dyr, Madame Hyacintha," sagde hun i Spøg til mig, for det maae jeg sige, høflig og artig var hun dog rigtig nok altid."

Nu forgif Taalmodigheden Ambrosio. Han var nysgierrig efter at erfare Aarsagen til Hyacinthas Komme, fordi Antonia lod til at være med i Spillet, og den sladderagtige Gamles Sniksnak bragde ham derfor reent ud af sig selv. Han afbrød hende med den Forsikkring, at hvis hun ikke strax gjorde Ende paa sin Historie, gif han ud af Talestuen, og vilde ikke høre et Ord mere. Denne Trudsel virkede. Hyacintha fortalte saa fort, som det var hende muligt, men alligevel var hendes Beretning saa vidtløftig, at Ambrosio maatte sanke al sin Taalmodighed for at høre hende ud.

"Og derfor, Ederes Hoiærværdighed," blev hun ved, efter at hun havde anført de allermindste Omstændigheder ved Elviras Død og Begravelse, "og derfor, saasnart jeg hørde det fæle Skrig, kastede jeg mit Sytsi paa Bordet, og rendte ind i Donna Antonias Kammer. Der fandt jeg ingen, og jeg gif videre frem, endstisøndt jeg maae tilstaae temmelig bange, for nu skulde jeg ind i Donna Elviras Sovestue. Men nok var det, jeg gif ind, og der laae den unge Frøken langs ad Gulvet, saa kold som en Green, og saa hviid i sit Ansigt som en Kalkvæg. Jeg blev ganske forundret, som Ederes Hoiærværdighed."

værdighed sagtens kan begribe, da jeg i det samme, Gud forbarme sig! saae et stort langt Spøgelse staae lige ved Siden af mig; det var saa langt, at det naaede lige op til Loftet. I Ansigtet saae det livagtig ud, ligesom Donna Elvira, men der foer Gidskyer ud af Munden paa det — om Armene havde det tunge Lænker, hvormed det raslede, saa det var en Ynk og en Jammer at høre paa, og hvert Haar paa Spøgelsets Hoved, det var en Slange, ligesaa tyk — ja, ligesaa tyk som min Arm! Uagtet al min Korstræffelse bad jeg dog paa Timen et Ave Maria, men Spøgelse afbrød mig med tre dybe Sul, og brølede med en forfærdelig Stemme: *Uk det Kyllinge-Laar! det Kyllinge-Laar!* derfor lider jeg nu saadan en Pine og Plage!" Med disse Ord sank Spøgelse ned i Jorden, jeg hørde et Tordenkrald, og hele Kammeret lugtede af Svovl. Eaasnart jeg var kommen mig af min Korstræffelse, og havde faaet Donna Antonia til sig selv igien, saa fortalte hun mig, at det var hende, som havde skreget, fordi hun saae sin Moders Gienfærd; ja, hun maatte sagtens skribe, det stakkels Barn! havde det været mig, saa havde jeg skreget endnu ti Gange værre! nu faldt det mig strax ind, at hvis der var nogen, som havde Magt over Spøgelses, saa maatte det være Eders Høiærværdighed. Jeg rendte derfor standedene herhen, og beder Jer ydmygt, at be-

stænke mit fattige Huus med Bievand, og jage Gienfærden ud i det røde Hav."

Ambrosio blev forundret over denne sælsomme Historie, som han ikke kunde troe.

"Saa Donna Antonia ogsaa Manden?" spurgde han.

"Ligesaa grandgiselig, som jeg seer Eder, ærværdige Kader."

Ambrosio taug et Dieblit stille. Nu havde han en Leilighed til at faae Udgang hos Antonia, men han vidste ikke, om han skulde giøre Brug deraf. Hans Rygte i Madrid var ham endnu sedsse overmaade kiert, og siden han havde mistet den sande Dyd, kom det ham for, som om han satte endnu større Pris paa Skinnet deraf. Han indsaae, at hans foregionne Streng-
hed vilde lide under, naar han saa offentlig over-
traadte sin Regel, aldrig at gaae uden for Klos-
sterets Mure. Hvergang han havde besøgt El-
vira, havde han altid meget omhyggelig dulgt
sit Ansigt for Huusfolkene. Elvira, hendes
Datter og den tro Flora undtagen, kiendte det
hele Huus ham ikke under andet Navn, end Pa-
ter Hieronimo. Samtykket han nu i Hyacin-
thes Begiæring, og fulgte med til hendes Huus,
saa vidste han nok, at Overtrædelsen af hans
Regel kunde ingen Hemmelighed blive længer.
Alligevel seirede hans Attraa efter at see Anto-
nia. Han haabede endogsaa, at det Besynder-
lige i denne Tildragelse vilde retfærdiggjøre ham

for Madrids Dine. Men hvad for Følger det endog kunde have, saa vilde han ikke drøne Gang lade den Leilighed gaae sig af Hænderne, som Tilfældet viisde ham. Et udryksfuldt Biekast af Mathilda bestyrkede ham i sit Korsæt.

"Kiære Kone," sagde han til Hyacintha, "hvad I der fortæller mig, er saa forunderligt, at det falder mig vanskeligt, at tro: Eder. Men alligevel samtykker jeg i Eders Begiering. Vent mig i Morgen efter Froprækenen i Eders Huus. Jeg vil da see til, hvad jeg kan giøre for Eder, og om det er mig muligt, b. frie Eder fra den fule Gæst. Gaae nu hjem, og Fied være med Eder!"

"Hjem!" raabde Hyacintha, "jeg gaae hjem! jo paa det Lag! — jeg sætter ikke en Fod mere over min Dørærskel, uden under Jeres Beskyttelse. Gud være mig naadig! Spøg: set kunde jo paa det samme møde mig paa Trappen, og slæbe mig med sig til Helvede! Ak, Herre Jesus! Herre Jesus! havde jeg dog bare taget imod den unge Melchior Boscos Haand, da han friede til mig, den Staffel! saa havde jeg dog nu haft en Beskytter; nu er jeg en forlade Kone, og har ikke andet i Vente end Nød og Elendighed. Men det er dog, Gud ske Lov! Tids nok endnu! Simon Gonzalez kan jeg faae lige hvad Time jeg vil, og lever jeg til den Dag i Morgen, saa skal jeg saamen ogsaa slaae til, og holde Bryllup lige paa det hellige Dieblif. En

Mand maae jeg have mig, det seer jeg nok, for nu da der er kommet et Spøgelse i mit fattige Huus, saa døde jeg af Angest, hvis jeg skulde ligge allene. For Gud i Himmelen Skuld, kom nu og følg med mig, Ederes Hoiærverdighed. Hverken jeg eller den unge Krøken der hjemme faaer Rist eller Ro, førend Huset er rensket. Det stakkels gode Barn! det stier mig ret i mit Hierte for hende! Da jeg gik fra hende, faldt hun af den ene Asmægt og Besviemelse i den anden, og hun er vist ikke kommet sig af sin Forstrækkelse endnu, det tør jeg nok bande paa."

Munken afbrød hende hastig: "I Besviemelse, siger I? Antonia var asmægtig? Gaae blot foran, min gode Kone, jeg kommer ufortøvet bag efter."

Hyacantha paastod, at han skulde tage Biesvand med sig. Dette gjorde han. Nu da den Gamle troede sig sikker imod en heel Legion Spøgelser under hans Beskyttelse, oversøede hun ham med Taksigelser, og de fulgdes nu begge ad til Sanct Jago's Gade.

Det Indtryk, som Engangeren havde gjort paa Antonia, var saa stærkt, at Lægen i de to første Timer troede hendes Liv i Fare. Men omsider forandrede han dog sine Tanker, da Krampetrækningerne begyndte at sagtnes. Han sagde, at hun trængde især til Hvile, og skrev Recept paa et Lægemedel, som skulde styrke hens

des Nerver og bringe hendes Blod i Rolighed. Ambrosio, som kom til hendes Seng med Hyacintha, bidrog meget til at berolige hendes oprørte Sind. Eivira havde ikke tydelig nok forklaret hans Hensigters Beskaffenhed, for at advare en Pige, der var saa ubekendt med Verden, for den hele Fare, som der var ved at omgaaes med ham. I dette Dieblif, da hun endnu var giennemtrængt af Rædsel over dette skrækkelige Syn, og angestfuld for at overveie Mandens Spaadom, trængde hendes Siel til alle Venfjabs og Religionens Trøstegrunde. Med forsøget Partifkhed ansaae hun nu Munken. Hun føide sig endnu stedse indtaget af ham, ligesom da hun saa ham første Gang; hun troede, men uden at vide, hvorfor? i hans Nærværelse, at finde Beskyttelse mod enhver Fare, enhver Miss-handling, ethvert Vanheld. Hun takkede ham med inderlig Varme for hans Komme, og fortalte ham den Tildragelse, der havde giort saadan en skrækkelig Virkning paa hende.

Munken søgde at berolige hende, ved at faae hende til at troe, at det Hele var intet andet, end et Blendværk af hendes ophidsede Fantasie. Den Gensomhed, hvori hun havde tilbragt Aftenen; den mørke Nat, den Bog, hvori hun havde læst, det Værelse, hvori hun havde opholdt sig, kunde altsammen let bringe hende til at troe, at hun virkelig havde seet slige Ting. Han gjorde Tanken om Spøgelse latterlig, og anførte

stærke Grunde til at bevise det Bedrægelige i et
 saadant System. Hun fødte sig beroliget og tryk-
 stet ved hans Tale, men ikke overtødt. Hvor-
 ledes kunde hun holde Spøgelsen for en blot Fab-
 ring af sin Indbildningskraft, da enhver Om-
 stændighed havde præget sig altfor dybt ind i hen-
 des Sjæl, til at hun kunde smiggre sig med saadan
 en Tanke? Hun blev ved at paastaae, at hun
 havde virkelig seet sin Moders Land, at hun
 havde virkelig hørt den bestemte hoed Tid hun
 skulde døe, og føiede til, at hun kom ikke mere
 til at forlade sin Seng levende. Ambrosio for-
 manede hende til ikke at nære slige Tanker, og
 forlod hende med Løfte om, at igientage sit Bes-
 søg Dagen paa. Antonia bevidnede ham den
 oprigtigste Glæde derover, men han saae lette-
 lig, at hendes Tienstepige var af en anden Me-
 ning. Flora adlød Elvira's Befalinger med den
 meest samvittighedsfulde Nøisagtighed. Med æng-
 stelig Omhu undersøgte hun alt, hvad der i no-
 gen Maade kunde være hendes unge Brøken, hos
 hvem hun allerede havde været i adskillige Aar,
 til Skade. Hun var født i Cuba, havde fulgt
 med Elvira til Spanien, og elskede den unge
 Antonia med moderlig Omhed. Ikke et Die-
 blik forlod hun Bærelset, saalænge Ambrosio
 var tilstøede, og bevogtede ethvert af hans Ord,
 ethvert af hans Blik, enhver af hans Bevægel-
 ser. Han saae hendes mistroiske Die altid fæstet

paa ham, og fælde sig tit forvirret og forlegen, ved Bevidstheden om, at hans Hensigter kunde ikke taale at iagttages saa nøie. Han tvivlede ikke om, at hun havde Mistanke om ham, at hun vilde aldrig lade ham blive allene med Antonia, og opgav alt Haab om, at finde et Middel til at tilfredsstille sine Lidenstaber, naar Officeret derfor blev forsvaret af denne aarvaagne Piges Stærkværelse.

Førend han forlod Huset, bad Hyacintha ham endnu at læse nogle Sielemeser for Elvira, thi hun troede fuldt og fast, at hun var i Skierdsilden.

Han lovede hende at opfylde denne Begiering, men vandt især den Gamles Hjerte, ved at gjøre hende det Tilbud, at ville vaage hele næste Nat i det Værelse, hvori det spogede. Hyacintha kunde ikke finde Ord nok til at takke ham, og oversæde ham ved Afskeden med BetsignelsesØnsker.

Det var lys Dag, da han kom tilbage til Klosteret. Han skyndte sig at meddele sin Fortrolige hvad de var hæudet. Han elskede Antonia altfor oprigtig til at kunne høre Spaadommen om hendes nær forestaaende Død uden at blive rørt, og til at kunne tænke sig Tabet af en ham saa tier Gienstand uden Gysen. Mathilda beroligede ham i denne Henseende. Hun bekræftede de Grunde, som han allerede før selv havde fremsat; hun paastod, at Antonia var bleven

bedraget af sin ophidsede Fantastie, af den Sorg, som nagede hende saa levende i hiint Dieblif, og af sin naturlige Tilbøielighed til Overtro og Mirakler. Dumbhederne i Hyacinthas Fortælling giendrevne sig selv. Abbeden var fuldkommen enig med Mathilda i, at Hyacintha havde opdigtet den hele Historie, enten bedøvet af sin Korstræfelse, eller i Haab om desto snarere at faae hant til at samtykke i hendes Begjæring. Mathilda seirede over Munkens Vengstelighed, og blev derpaa saaledes ved:

” Begge Dele, baade Spaadommen og Spørgsøret ere Usandheder, men Deres Bestilling maae det være, Ambrosio, at gjøre den første til Sandhed. Inden tre Dage maae Antonia virkelig være død for Verden — men hun maae leve for Dem. Hendes nærværende Sygdom, og den Grille, som hun har sat sig i Hovedet, skulle understøtte en Plan, som jeg har tænkt paa, men som vi ikke kunde iværksætte, saalænge De ikke fik Adgang til hende. Hun skal være Deres, ikke for een Nat, men for stedse. Al hendes Oppasserindes Narvaagenhed skal ikke hjælpe hende. De skal komme til at nyde hendes Indigheder i deres hele Fylde. Endnu i Dag maae De iværksætte min Plan, thi De har ingen Tid at spille. Hertugens af Medina Brodersøn er paa Rippet at beile til hende, saa Dage endnu, og hun er i Huset hos sin Veninde Marquien de las Cisternas, hvor

hun beleer alle Deres Forsøg. Dette har jeg i
 Deres Kraværelse erfaret ved Hielp af mine
 Speidere, som paa Diebliffet melde mig alt, hvad
 der kan være Dem til Gavn. Saa hør da!
 Der findes en vis Saft, som er udpresset af
 nogle Urter, som kun faa Kiende, og den som
 drikker den, kommer derved i alle Maader til at
 ligne et Liig. Denne Saft maae De give An-
 tonia ind. De behøver kun at komme et Par
 Draaber deraf i hendes Mixtur. Det vil i en
 Timestid forvolde hende stærke Konvulsioner,
 derpaa holder hendes Blod lidt efter lidt op at
 flyde, og hendes Hierte at banke; Dødens Bleg-
 hed maler sig i hendes Ansigt, og bringer en-
 hver til at ansee hende for et Liig. Hun har
 ingen Ven om sig; De kan da uden at opvække
 mindste Mistanke paatage Dem at ville besørge
 hende begravet, og lader hende bringe ned i
 Sancta Claras Hvælvinger, hvis Ensomhed og
 Mærhed begunstige Deres Hensigter. Giv An-
 tonia Sovedrikken i Aften; aatte og fyrretyve
 Timer efter, vender Livet tilbage i hendes Barm.
 Da er hun ganske i Deres Bold, al Modstand
 hjælper hende ikke, og hun maae aabne sin Gavn
 for Dem."

Antonia i min Bold! raabde Munken;
 "Mathilda, hvilken Udsigt! Saa bliver jeg
 da omsider lykkelig, lykkelig ved Mathilda, ved
 Venskab! Langt fra hvert forskende Die, fra
 enhver paatrængende Plageaand kan jeg trykke

Antonia i mine Arme, udaande min Fryd ved hendes Barm, lære hendes unge Hierte Elskovs første Henrykkelser, og uindskrænket herste over hendes Yndigheders uendelige Mangfoldighed! Ha! hvilke Glæder vente der ikke paa mig. Mine Begiærligheder sukke ikke længer under Lærernes Vægt, ethvert vildt brændende Ønske bliver tilfredsstillt! O Mathilda, hvorledes skal, hvorledes kan jeg takke Dig! — ”

” Ved at følge mine Raad. Ambrosio, jeg lever kun for at tiene Dem; Deres Fordeel, Deres Lykke er mit eneste Held. Indvi Deres Gandser til Antonia, Deres Hierte og Deres Venstebånd bliver min Eiendom. Min eneste Glæde er at befordre Dem, og min Nøje er rigelig lønnet, ved at hjælpe Dem til at opnaae Deres Ønsker. Men spild nu ingen Tid. Den Drik, jeg talde om, kan ikke faaes uden i Sancta Claras Officin. Gaae til Priorinden, hun vil ikke nægte Dem Adgangen dertil. I den nederste Ende af den store Sal er der et Skab, hvori der er adskillige Hylde fulde af Flasker med de stillerede Blande af forskjellige Farver og Egenskaber; den Flaske, De behøver, staaer ganske allene paa den tredie Hylde paa venstre Haand. Den er fuld af nogle grønagtige Draaber; list Dem uformærkt til at komme nogle deraf i en lille Flaske; og Antonia er Deres. ”

Munken samtykkede uden Betænkning i denne skjændige Plan.

Hans Brynde, der allerede forhen havde været saa heftig, havde faaet ny Styrke ved Synet af Antonia. Imedens han sad ved hendes Seng, lod Tilfældet ham skimte nogle af de Yndigheder, som hidtil havde været skjulte for ham, og som han nu fandt fuldkommene, end hans brændende Fantasie havde afmalet dem for ham. Snart udstrafde en sneehvid Arm sig, for at lægge Hovedpudden i Lave, snart lod en hurtig Bevægelse ham see en Deel af hendes bølgen- de Barm. Han havde neppe Magt nok over sig selv, til at kunne dølge sine Begierligheder for Antonia og hendes aarvaagne Oppasserinde. Opflammet ved Mindet om disse Skønheder, samt tykkede han strax i Mathildas Plan.

Strax efter Morgenbønnen ilede han til Sancta Claras Kloster. I det Dieblis han traadte ind, faldt det hele Søsterstab i den største Forundring. Priorinden ansaae det for en stor Ære, at han værdigede hendes Kloster sit første Besøg, og søgde ved al mulig Opmærksomhed, at bevidne ham sin Erkiendtlighed derfor. Han maatte lade sig føre i Procession omkring i Haulgen, lade sig vise en Mængde Reliquier af Helgener og Martyrer, og lade sig behandle med ligesaa stor Ærbødighed, som om han kunde være Paven i egen høie Person. Ambrosio paa sin Side tog meget artig imod Priorindens Høflighedsbeviisninger, og søgde at formilde hendes Forundring over, at han havde brudt sin Beslut-

ning. Han sagde til hende, at han havde paa nærværende Tid mange Skrivtebørn, hvis Sygdomme hindrede dem i at gaae ud, og det var især dem, som trængde til hans aandelige Trost og Bistand. Man havde gjort ham saamange Foreskillinger desangaaende, at han, omentskiøndt imod sit Ønske, ikke kunde lade være, til Himmelens Tieneste at forandre sin Beslutning, og gaae ud af sin elskede Censomhed. Priorinden roesde hans Embedsiver og Minnesketierlighed, og priisde Madrid lykkelig, der eiede saadan en hellig og ubesmittet Mand. Under slige Samtaler kom Munken omsider ind i Officinet; han saae Skabet; Klassen stod paa det Sted Mathilda havde sagt, og Munken fik Leilighed til ubemærket at fylde sin lille Klasse med Sovedrikken. Han spisde derpaa Frokost i Refectoriummet, og forlod Klosteret, glad over det gode Udfald af hans Besøg, som havde smiggret Nonnerne saa meget.

Først om Aftenen gik han til Antonias Bolig. Hyacintha modtog ham med Henrykkelse, og huskede ham paa sit Løfte, at tilbringe Natten i det Værelse, hvor det spægede. Han igientog dette Løfte. Antonia fandt han i en temmelig god Forfatning, men endnu troede hun fuldt og fast paa Aandens Spaadom. Flora veeg ikke fra Sengen, og yttrede endnu tydeligere end forrige Nat, sit Mishag over Munkens Besøg; men

han lod som han ikke mærkede det. Imedens han stod og talde med Antonia, kom Lægen.

Det var allerede mærkt, man trængde til Lys, og Flora var nødt til selv at gaae ud og hente det. Men da der imidlertid var kommet en tredje Person til, og hun haabede faa Minister efter selv at komme tilbage, saa troede hun innet at blive derved. Hun var neppe gaaet ud af Stuen, førend Ambrosio sneg sig hen til det Bord, hvorpaa Antonias Medicamenter stode og som var sat hen ved et af Vinduerne. Lægen sad i Kænestolen, var syffelsat med at spørge til sin Patientindes Helbred, og gav ikke Ngt paa Munkens. Denne benyttede sig af Leiligheden, tog den uheldige Glaske op af Kommen, og kom nogle Draaber i Mixturen, hvorpaa han igien gik tilbage paa sin forrige Plads. Flora kom ind med Lys, og troede at finde alting igien i samme Stand, som hun havde forladt det.

Lægen erklærede, at Antonia kunde Dagen derpaa forlade Sengen uden al Fare, og anbefalede hende den samme Mixtur, som allerede i forrige Nat havde skaffet hende en vederqvægende Søvn. Da han saae den staae paa Bordet, sagde han, at Antonia kunde nu strax tage den ind og gif derpaa sin Dei. Flora skienkede Mixturen ud i en Kop, og rakte sin Krøken den. I dette Dieblif tabde Ambrosio Modet. Kunde Mathilda ikke have sagt Feil? kunde Skinsyge ikke have forledet hende til, at ville dræbe sin Medbeilers

inde, og give hende Gift istedet for en Sove-
drif? Dette syntes ham saa rimeligt, at han
var paa Nippet at rive Koppen ud af Haanden
paa hende. Men for sild! den var allerede tomt,
og stod igien paa Bordet. Nu havde Ambrosio
intet andet Middel tilovers, end med Taalmo-
dighed at oppebie det Dreb'is, som skulde afgjøre
Antonias Liv eller Død, hans Lyfsaighed eller
Fortvivlelse.

Af Frygt for at opvække Mistanke ved sin
Dvælen, eller røbe sig ved sin Sindøbevægelse,
tog han Afsked med sit Slagtoffer, og gik ud
af Stuen. Antonias Levvel var ikke saa hierte-
ligt, som sidste Gang. Flora havde foresillet
hende, at det var Uydighed imod hendes Mo-
ders Befalinger, at tage imod hans Besøg. Hun
affskildrede hende i hvilken Bevægelse han havde
været, da han traadte ind i Stuen, og hvor
fyrig han havde hæftet sine Bine paa hende. Dette
var vel undgaaet Antonias Opmærksomhed, men
ikke hendes tro Piges, der nu forklarede hende
Munkens Hensigter og de Følger samme ventelig
vilde have, meget tydeligere, endskiøndt vist nok
ikke saa fint som Elvira, og bad sin unge Frøken at
omgaaes ham koldere end hidtil. Tanken om
den Uydighed hun endog skyldte sin Moders Skyg-
ge, var nok til at bestemme Antonia. Modig vilde
hun miste hans Omgang, men hun havde dog
Magt nok over sig selv, til at imodstaae ham
med Tilbageholdenhed. Verbødig og med Kølelse

takkede hun ham for hans forrige Besøg, men indbød ham ikke til at igientage dem. Nu var det Munken ikke længer magtpaaliggende at faae hende paa andre Tanker, og han tog derfor Afsted med hende, som om det kunde være for stedsse. Flora, i den fulde Overbeviisning, at det farlige Bekjendtskab var nu forbi, blev saa formildet ved hans Estergivenhed, at hun begyndte at tvivle om hendes Mistanke ogsaa kunde være grundet. Da hun lysde ham ned ad Trappen takkede hun ham for hans Bestræbelser, at befrie hendes Frosen fra hendes overtroiske Frygt for Spøgelsens Spaadom, og foiede til, at da han syntes at tage Deel i Donna Antonias Belfærd, saa kunde han være forvissat om, at erfare alt hvad der i Fremtiden hændte hende. Munken søgde at hæve sin Stemme, da han svarede hende, for at høres af Hyacintha. Dette lykkedes ham. Han var neppe kommen ned ad Trappen med Flora, da Hyacintha traadte ud af sin Stue.

"Haa, Deres Hviærbærdighed vil dog vel aldrig gaae Deres Wei?" raabde hun; "De lovede mig jo, at De vilde blive Natten over i det Ulyffens Sovestammer der ovenpaa. Jesus Kristus! jeg skulde blive allene her i Huset hos Spøgelsset? jo, saa vilde jeg nok ligge her i en fion Maade i Morgen tidlig! Vener De, at jeg har kunnet faaet den gamle dumme Snegl, den Simon Gonzalez til at holde Brevling med mig i Dag? Nei, min Gud og Glæder om jeg har!

”I Morgen! i Morgen!” siger han; og inden i Morgen er jeg ganske rede i tusende Stykker af Risser, og Drageduffer, og Spøgelse og Vargulve og Djevler! For Guds Skyld, Deres Høiærværdighed! forlad mig dog ikke i saadan en ynkkelig Tilstand! Jeg beder Dem paa mine blotte bare Kne, hold dog Deres Løfte, vaag i Nat i det forhyrede Kammer, jag Spøgelsen ud i det røde Hav, saa vil jeg og Hyacintha betænke Dem i mine Bønner til min Dødsstund!”

Denne Anmodning ventede og ønskede Ambrosio, men alligevel gjorde han nogle forfæltte Indvendinger, og lod som om han gierne vilde tage sit Ord tilbage igien. Han sagde til Hyacintha, at Manden spogede ingensteds uden i hendes Hjerne, og det var urimeligt og til ingen Nytte, og hun bad ham om at blive der. Hyacintha gav ikke efter, vilde ikke lade sig overtøye ved nogenting, og bad ham saa indstændig, ikke at lade hende blive et Kov for Djevleens glubste Tand, at han omfjæder samtykkede i hendes Begiering. Al denne foregivne Modstand skuffede ikke Klora, som af Naturen var tilbøjelig til Mistro. Hun frygtede fer, at Munken spillede en Rolle, som stred ganske imod hans sande Tænkesemaade, da han vel intet ønskede heller, end at torde blive der; ja hun gik endogsaa saavidt, at hun holdt Hyacintha selv for at være hans Medskyldige, og satte den gamle skakkels Kone i Klasse med andre Koblerster. Hun glædede sig over

at have opdaget denne Sammensværgelse imod Antonias Dre, og satte sig hemmelig for, at tilintetgjøre den.

”Saa har De da i Sinde,” sagde hun til Munken med en halv ironisk og halv opbragt Mine — ”Saa har De da i Sinde, at blive her i Nat? Nu, i Guds Navn! Hvem vil vel forbyde Dem det? Bliv De kun oppe, for at vente paa Spøgelseset, jeg vil ogsaa blive oppe, og Himlen give, at jeg ikke maae see noget værre, end et Spøgelse! Den hele udslagne Nat viger jeg ikke fra min Frøfens Seng. Men understaaer nogen sig, enten det saa er Spøgelse, Dievel eller Menneske, at komme ind i Stuen til os, saa skal han komme til at fortryde, at han har sat sin Fod over den Dørtærskel!”

Dette Bink var saa tydeligt, at Ambrosio forstod det meget vel. Men isfædet for at lade sig mærke med, at han blev hendes Mistanke vaer, svarede han ganske mild, at han billigede hendes Forsigtighed, og formanede hende til at blive ved med hendes Forsæt. ”Det kan De forlade Dem paa!” svarede Flora. Nu førde Hyacintha ham ind i det Værelse, hvor Manden havde ladet sig see, og Flora gik ind til sin Frøfen.

Hyacintha aabnede Døren for ham med skielvende Haand. Hun vovede at kigge ind, men ikke for begge Indiernes Skatte havde hun sat sin Fod over Dørtærskelen. Hun lod Munken beholde Lyset og hendes gode Ønsker, og på-

kede sig hastig bort. Ambrosio slog Glæden for
 Døren, satte Lyset paa Bordet, og sig selv paa
 den Stool, hvorpaa Antonia havde sat Matten
 for. Lagtet Mathildas Forsikringer, at Spø-
 gelfet havde kun været en Skabning af Antonias
 Inobildningskraft, fælde han sig dog grebet
 af en vis hemmelighedsfuld Rædsel, som han
 forgievs søgte at blive Herre over. Mattens
 Stilhed, Spøgelsehistorien, det fortrudrede Pa-
 neel i Stuen, den myrdede Elvira, hvorom
 hver en Plet mindede ham, og hans Uvisshed om
 hvad Virkning Draaberne havde gjort paa An-
 tonia, alt dette ængstede ham i hans nærværen-
 de Forkatning. Alligevel sysselsatte hans Tan-
 ker sig ikke saameget med Spøgelfet, som med Gif-
 ten. Havde han dræbt hende, den eneste Skab-
 ning, for hvis Skyld Livet var ham kiert, ind-
 traf Mandens Spaadom, var Antonia ikke mere
 efter den bestemte Tiids Forløb, og han var det
 dievelske Rædsel til hendes Død? — Disse Mu-
 ligheder vare altfor gyselige, til længere at nære
 Tanken om dem. Han forjog disse rædsomme
 Billeder, men de indfandt sig strax igien for hans
 Dine. Mathilda havde forsikret ham, at Sø-
 vedruffens Virkning vilde være hastig; nu lyt-
 te han frygtfuld og dog nysgierrig efter, om der ikke
 var nogen Støj inde i Sideværelset. Endnu var
 alting tyst. Han formodede, at Draaberne
 maatte endnu ikke have begyndt, at yttre deres
 Kraft. Den Priis, som nu stod paa Spillet

for ham, var stor; et Dieblig skulde afgjøre hans Glendighed eller hans Lykke. Mathilda havde lært ham de Kiendetegn, hvorpaa han kunde vide at Antonia var levende endnu, og paa dette Forsøg beroede hans hele Haab. Hver Minut voxede hans Utaalmødighed; hans Angest blev mere levende, hans Rædsel heftigere. Da han ikke var istand til at udholde denne qvallsulde Uvisshed, søgde han at adsprede sig noget ved at lade fremmede Tanker indtage hans egne Plads. Vi vide allerede, at Bogsamlingen stod paa en Hylde tæt ved Bordet, og lige overfor Sengen. Ambrosio tog en Bog og satte sig hen ved Bordet med den, men de Blade hans Dine først faldt paa, kunde ikke fængsle hans Opmærksomhed. Antonias og den myrdede Elvira's Billeder svævede stedse for hans Fantaste; han blev rigtig nok ved at læse, men hans Dine glede over Ordene, uden at hans Siel vidste mindste Smule af Indholdet.

Timedens han sysselsatte sig saaledes, kom det ham for, som om han hørde nogen gaae. Han dreiede Hovedet om, men saae ingen. Han tog igien fat paa Bogen, men saa Minuter efter hørde han samme Lyd, som syntes at blive ledsaget af en Hvielen. Nu sprang han op, saae sig om, og blev vaer, at Døren ind til Alkoven stod paa Klem, uagtet Skudden havde været slået for, da han kom ind i Kammeret. Han vidste det af at han havde prøvet paa at aabne den, men fundet den lukket inden for.

"Hvad kan det betyde?" tænkte han; "hvad kan Årsagen være, at denne Dør nu er lukket op?"

Han gik henimod den, stødte den op paa viid Bæg, og saae ind i Alkoven, men der var ingen. Han stod ubestemt, men nu hørde han en Stønnen inde i Siderørelset, hvor Antonia laae, og formodede, at Draaberne begyndte at virke. Men da han lyttede opmærksommere efter, fandt han, at Lyden kom fra Hyacintya, som var falden i Søvn ved Siden af Antonias Seng, og snorkede ret af Hjertensgrund. Han listede sig tilbage i det andet Kammer, og grundede paa Årsagen til at Alkove-Døren var blevet aabnet, som han slet ikke kunde begribe.

Laus gik han op og ned ad Gulvet. Nu standsede han, og Sengen opvakte hans Opmærksomhed. Gardinerne vare kun halv tiltrukne. Han sukede uvilkaarlig.

"Denne Seng," sagde han med sagte Røst, "denne Seng var Elvira's! Her slumrede hun saa mangen rolig Nat, thi hun var god og skyldfri. Hvor sund og qvægende maae hendes Søvn ikke have været, og dog sover hun nu sundere! Men sover hun ogsaa virkelig? O! Gud give det! Men hvad, om hun i denne skumle, tause Stund steg op af sin Grav? om hun brod ud af sin Liggeliste, og svævede harmfuld forbi mine forbandede Dine? O! aldrig kunde jeg overleve det! Endnu engang at see disse dræbens

de Konvulsioner, at see disse blodsvulmende Aarer, denne blaaagule Farve, disse Dine, som Smerten havde præffet ud af deres Huler! — at høre hende spaae mig en Fremtid fuld af Straf, at true mig med Himlens Hævn, og foreholde mig de Misgierninger, som jeg har begaaet, og som jeg end nu er paa Veien til at begaae — — Almægtige Raadens Gud! hvad er det?!”

Her standsede han, thi hans Dine, som just faldt hen paa Sengen, viisde ham, hvordan Gardinet bevægede sig langsomt frem og tilbage. Dette Syn svævede nu for hans ængstede Siel, og han troede næsten, at han saae Elviras Gienfærd ligge i Sengen. Alligevel behøvede han kun nogle Minuter, for igien at fatte sig — ”Det var intet andet end Vinden!” sagde han.

Nu gik han igien op og ned ad Gulvet, men en uvilkaarlig Tølelse af Frygt og Urolighed henvendte altid hans Dine igien til Sengen. Ubestemt gik han nærmere hen til den. Han standsede førend han gjorde det Par Trin, rakde sin Haand tre Gange ud, for at tage Gardinet tilside, og trak den ligesaa tit tilbage.

”Ufoldige Frygt!” raabde han endelig, skamfuld over sin Svaghed, gik hen mod Sengen, da en hvidklædt Skikkelse i det samme foer ud deraf, smuttede forbi ham, og ilede hen mod

Alkoven. Raseri og Fortvivlelse laande nu Munken det Mod, han hidtil havde manglet. Han stoi tilbage, forfulgte Skikkelsen og søgde at faae fat paa den.

"Aand eller Dævel, jeg har Dig!" raabte han, og tog Siengangeren i Armen.

"Jesus Christus!" streg en klar Stemme; "hvor Deres Hoiærværdighed tager haardt! det var ikke ondt meent, dertil skal Gud være mit Vidne!" Disse Ord, og den Arm Munken havde fat i, overtlydede ham om den formeente Aands Regemlighed. Han trak Skikkelsen nærmere hen til Bordet, holdt Lyset op til Ansigtet af den, og gienkiendte — Jomfrue Flora!

Ærgerlig over, at han havde været saa bang for saadan en ubetydelig Aarsag, svurgde han hende i en temmelig streng Tone, hvad hun havde at bestille her? Flora, som var skamfuld over at være bleven grebet paa ferske Sierninger, og forskrækket over Ambrosios vrede Mafyn, faldt paa sine Knæ, og lovede at bekiende alleting.

"Jeg sværger Deres Hoiærværdighed til," sagde hun, "at det gjør mig hiertelig ondt, at jeg har voldt Dem Krolighed, som rigtig slet ikke var min Hensigt. Jeg haabede at smutte ligesaa fredelig ud af Stuen, som jeg var kommet ind i den, thi naar De ikke havde faaet at vide, at jeg havde luret paa Dem, saa var det jo det selvsamme, som om jeg slet ikke havde gjort det.

Det var rigtig nok ikke ret gjort, at jeg vilde gaae paa Luur efter Dem — det kan jeg ikke nægte; men Herre Gud! et stakkels svagt Vige-barn kan jo ikke altid imodstaae sin Nysgierri-ghed! Jeg havde saa stor Lust til at faae at vide, hvad De tog Dem for, at jeg rigtig ikke kunde bære mig; jeg maatte spionere lidt ud, uden at nogen skulde mærke det. Jeg lod derfor den gode Madame Hyacintha blive inde ved min Frøkens Seng, og listede mig ind i Alkoven. Jeg vilde ikke forstyrre Dem, og lagde i Begyndelsen kun Diet til Nøglehullet, men jeg kunde ikke see det mindste; derpaa skod jeg ganske sagte Slaaen fra, og smuttede ind, imedens De sad og vendte Ryggen mod Alkoven. Jeg hoppede op i Sen-gen, og laae saa stille som en Muus bag ved Gardinerne, indtil Deres Høiærværdighed fandt mig og fik fat paa mig, førend jeg kunde faae Stunder at komme bort igien. Det er den rene klare Sandhed, det sværger jeg Deres Høiærværdighed til, og jeg beder Dem tusindegange om Forladelse for min Uartighed.”

Medens hun sagde dette, havde Munken Stunder til at fatte sig igien.

Han lod sig nøie med at læse den bødferdige Synderinde Texten for, om hvor farligt det er at være nysgierri, og hvilken slet Handling hun nyelig havde begaaet. Flora erklærede, at hun var overtydet om sin Brøde, og vilde just til at aflægge det Løfte, aldrig mere at gjøre sig

skyldig i nogen saadan Forfeelse, og gaae ydmyg og sønderknuust ind i Antonias Værelse, da Alfonso og Hyacintha i det samme foer op, og Hyacintha styrtede bleg og aandeløs ind:

”O Fader! Fader! raabde hun med en Stemme, som var næsten qvart af Skrek, ”hvad skal jeg gjøre! hvordan skal jeg bære mig ad! Utter nye Spektakler! Ulykke hist og Ulykke her! Det er intet andet, end det ene Liig oven paa det andet! o, det bliver min Død! det bliver min Død!

”Tael! tael!” raabde Flora og Munken med een Mund, ”hvad er der hændet! hvad er der paa Færde?”

”O! nu faaer jeg endnu et Liig paa Halsen! af, jeg er vist bleven forgiort og forhexet, baade jeg og mit Huus og alt hvad jeg eier! Den stakkels Donna Antonia! der ligger hun jo i Krampestag, ligesom hendes salig Moder! Spøgelse havde rigtig nok Ret! ja, Spøgelse havde rigtig nok Ret!

Flora styrtede eller, rettere sagt, fløi ind til sin Brøken; Ambrosio fulgde efter hende, skielvendes af Frygt og Haab. De fandt Antonia i den Tilstand, som Hyacintha havde beskrevet, pinek af skrækkelige Krampetrækninger, hvori man forgiebes søgde at skaffe hende Lindring.

Munken sendte strax Hyacintha til Klosteret med Befaling at Fader Pablos maatte strax følge med hende.

”Jeg vil gaae og hente ham” svarede Hyacintha, ”og sende ham herhid,” men selv at følge med ham, det lader jeg vel blive! Mit Huus er forberet, og jeg sætter aldrig i min Levetid mine Been mere i det.

Med denne Beslutning gik hun til Klosteret, forrettede det Veinde, hvori Ambrosio havde sendt hende, og begav sig derpaa hen til den gamle Simon Ganzalez, i det faste Korsæt ikke at vige fra hans Side, førend han var bleven hendes Mand, og hun var flyttet ind til ham.

Saa snart Fader Pablos fik Die paa Antonia, erklærede han hende at være uden Redning. Krampetrækningerne varede en Time, men endogsaa hendes bitterste Lidelser var intet imod den Helveds Qual, som hendes Jammer frembragde i Ambrosios Siel. Hvert et Suk var et Dolkstik i hans Hierte, og tusende Gange forbandede han det Dieblif, da han havde samtykket i saadant et dievelsk Anslag. Efter en Times Forløb sagtnedes Konvulsionerne lidt efter lidt, og Antonia blev roligere. Hun fødte sin nærforestaaende Opløsning, og sin wundgaaelige Død.

”Værdige Ambrosio,” sagde hun med svag Stemme, og trykkede hans Haand til sine Læber; ”nu tør jeg uden Frygt bevidne Dem min hele Taknemmelighed for Deres Omhu og Guds-

hed. Jeg ligger paa min Sotteseng, een Time endnu, og det er forbi. Uden Tilbageholdenhed tør jeg nu tilstaae for Dem, at det voldte mig Sorg at frasige mig Deres Omgang, men det var min Moders Bud, og jeg kunde aldrig være hende ulydig. Jeg døer gierne; der er kun faa som ville sørge over mit Tab — der er kun faa, over hvis Tab jeg sørger. Iblandt disse faa er De den første! — men vi sees igjen, Ambrosio! i Himmelen samles vi igjen; der vil min Moder smile kierligt ad vort fornyede Venstaa.

Hun taug. Abbeden gik, da hun nævnte Elvira. Antonia troede, at det var Medyndt og Sorg over hendes Død, som rystede hans Siel.

”De sørger over min Død, Fader?” blev hun ved; ”o! suk ikke derover. Ingen Brode betynger min Samvittighed, i det mindste veed jeg af ingen, og uden Frygt giver jeg min Siel tilbage til ham, som gav mig den. Jeg har kun lidet at bede Dem om, o, aflaae mig ikke dette lidet! Lad læse en hellig Messe for min Siels Hvile, og endnu en for min elskte Moder. Jeg tvivler rigtig nok ikke længer om, at hun jo bliver i sin Grav, thi jeg er nu overtydet om, at jeg har bedraget mig, og min Bilsfarelse bliver mig tydelig, nu da jeg seer at Aandens Spaadom var urigtig. Thi jeg døer jo tidligere end den sagde? Men enhver har sine Feil; — min Moder kan jo ogsaa have havt nogle, om

endskiøndt jeg ikke kiendte dem, og derfor ønsker jeg, at der maae blive læst en Messe for hende. Det lidet jeg endnu eier vil bestride Omkøstningerne. Hvad der bliver tilovers — testamenterer jeg min Tante Leonella. Naar jeg er død, lad da Marquien de las Cisternas vide, at hans Broders ulykkelige Familie vil ikke længer være ham til Byrde. Men maaskee er jeg uretfærdig; — der siges jo, at han er syg; — maaskee havde han gierne villet taget mig i sin Beskyttelse, hvis det havde været ham muligt. — Siig ham altsaa blot, Fader, at jeg er død — og om han endogsaa ikke har handlet saa aldeles ret imod mig — saa har jeg tilgivet ham det af mit inderste Hierte. Og nu — beder jeg Dem kun endnu om Deres — Forbøn. Lov at mindes mig — saa vil jeg døe — uden Sorg — og Angest. — ”

Ambrosio lovede hende alt, og gav hende Afslad. Hver Minut forkyndte Dødens Nærmelse. Antonias Hine vare dunkle, hendes Hierte slog langsomt, hendes Fingre bleve stive og koldske, og Klokkeren to om Morgenen sov hun ind uden et Suf. Saa snart hun havde opgivet Anden gik Fader Pablos bort, inderlig rørt over dette sørgelige Optrin, Flora derimod udødsde sin Kummer i de bitterste Beklagelser. Ganske andre Bekymringer sysselsatte Ambrosio; han sølde Antonias Pulsslag, som Washilda havde forskrevet ham, vilde overtøde ham om, at hendes Død

var kun forstilt. Han folde Pulsen flaae, og hans Hierte svømmede i Henrykkelse. Imidlertid dulgte han meget omhyggelig sin Glæde over sin Plans lykkelige Udfald. Med dybt nedbøjet Ansigt henvendte han sig til Flora, og formanede hende til, ikke at overlade sig til en unyttig Kummer; men hendes Taarer vare altfor oprigtige, til at hun skulde kunne følge hans Raad, hun svarede ham kun med endnu stærkere Graad. Munken forlod hende med det Løfte, selv at ville sørge for Begravelsen, og skyndte sig dermed saameget som muligt, som han foregav, af Venstreb for Hyacintha. Floras Smerte tillod hende neppe at høre, hvad han sagde. Han ilede bort, og fik Tilladelse af Priorinden, at turde bisætte Liget i Sancta Claras Hvælvinger. Om Fredag Morgen ganske tidlig, blev Antonia begravet med de sædvanlige Høitideligheder.

Samme Dag kom Leonella til Madrid, for at lade Elvira see hendes unge Egtemand. Udskillige Omstændigheder havde opfat hendes Reise fra om Tirsdagen til om Fredagen, uden at hun havde været istand til at melde sin Søster denne lille Forandring i hendes Plan. Med hendes virkelig gode Hierte, og med den oprigtige Deeltagelse hun stedse havde følt for Elvira og hendes Datter, var hendes Sorg over begge pludselige Endeligt endnu større, end hendes Forbauselse. Ambrosio underrettede hende om Antonias Testamente, og lovede hende, saasnart Elviras ube-

tydelige Plukgiæld var betalt, at sende hende Dørskuddet. Da hun nu ikke havde mere at bestille i Madrid, skyndte hun sig at komme tilbage til Cordova.

Tiende Kapitel.

Oh! could I worship aught beneath the skies,
That earth hath seen or fancy could devise,
Thine altar, sacred Liberty, should stand,
Built by no mercenary, vulgar Hand,
With fragrant turf and flow'rs as wild and fair
As ever dress'd a bank or scented summer air.

O! dyrkede jeg noget under Himlen,
Hvad Jorden saae, hvad Tanken kunde skabe,
Da, hellig' Frihed! skulde staae Die Alter
opreist, men ei ved leiet Trældoms Hænder,
af Græsterv, smykket ud med hvert et Blomster,
der pryder Dækkens Bred og Vællugt aander.

Cowper.

Imedens Lorenzo henvendte sin hele Opmærksomhed paa, at faae sin Søsters Mordere afstraffede, vidste han kun lidet af den Fare, som

truede ham fra en anden Kandt. Han kom, som vi allerede vide, først tilbage til Madrid den Dags Aften, da Antonia blev begravet. Han maatte forevise Kardinalhertugens Befaling for Stor-Inquisitoren, (hvilket han ikke torde lade være, da det gjaalt om offentlig at arrestere en af Kirkens Tjenere) meddele sin Onkel og Don Ramirez sit Forhavende, forsamle et tilstrækkeligt Antal ledsagere, for ikke at have nødig at frygte for Modstand, og al dette beskæftigede ham lige til Midnat. Han havde alisaa ingen Stunder til at erklyndige sig om sin Elskte, og vidste ikke et Ord hverken af hendes eller hendes Moders Død.

Marquiens Liv var ingensunde ude af Fare; hans Vanvittighed var forbi, men den havde saaledes udtømt hans Kræfter, at Lægerne undvege at sige de følger, som den maastee kunde have. Raymond selv ønskede intet inderligere, end at Graven skulde forene ham med hans Agnes. Livet var ham forhadet; intet paa Jorden syntes ham at fortjene mindste Opmærksomhed; og han haabede paa eengang at erfare, at Agnes var hævnnet og han indvietet til Døden.

Lorenzo, ledsaget af sin Vens varmeste Dnsker, stod uden for Sancta Claras Klosterport en hel Klokketime for den af Moder Ursula bestemte Tid. Han havde sin Onkel, Don Ramirez de Mello, og en Deel haandfaste Politiebetiente med sig. Hvor stort deres Antal endog

var, blev det dog ikke bemærket, thi der stod allerede en Mængde Tilskuere ved Klosterporten, for at see paa Processionen, og man formodede derfor naturligviis, at Lorenzo og hans Selskab stode der i samme Hensigt. Folket traf sig tilbage, saasnart det gienkiendte Hertugen af Medina, og gjorde Plads for ham og hans Følge. Lorenzo stillede sig ligeover for den store Port, hvoraf Processionen skulde komme ud. Nu, da Priorinden ikke længer kunde undvige ham, ventede han taalmodig paa hendes Ankomst, som var bestemt til præcis Klokkeren tolv.

Nonnerne forrettede deres til Sancta Claras Ære indstiftede Gudstjeneste, hvori ingen Vanhellig tillodes at tage Deel. Vinduerne i Kapellet vare oplyste. Man hørde den høitidelige Orgeltone, som ledsagede det qvindelike Chort i den stille Nat. Nu taug Choret stille, og opløsde sig i en melodisk Solo; Sangerinden var den samme Nonne, som havde Sancta Claras Rolle i Processionen. Hertil udsøgte man stedse den smukkeste Pige i hele Madrid, og den, paa hvem Balget faldt, ansaae det for en overmaade stor Ære. Saalænge Musikken varede, hvis tryllende Toner endnu bleve forskionnede ved Kræfstanden, vare alle idel Ære; en almindelig Stilhed herskede i den hele Forsamling, og ethvert Hierte folde sig igiennemtrængt af Andagt, — ethvert undtagen Lorenzos. Han vidste, at iblandt dem, der priisde en naadig Gud i saadanne

hellige Sange, var der mange, som indhyllede de forfæstede Synder i Hellighedens Klædebon, og deres Hymner gjorde ham deres Hyfleri kun endnu affkyeligere. Længe havde han med Misbrag og Foragt lagt Mærke til den Overtro, som fængsler Madrids Beboere. Hets funde Fornuft havde lært ham at kiende Munkenes Kunstgr og den grove Dumbhed i deres Underværker og deres foregivne Reliquier. Han rødmede ved at see sine Landsmænd lade sig føre bag Lyset af slige latterlige Bedragerier, og ønskede sig kun en Leilighed til at befrie dem fra Munkelænerne. Den saalænge forgieves ønskede Leilighed havde han da omsider fundet. Han besluttede ikke at lade den gaae sig unyttet af Hænderne, men med Hvende Farver at afmale for Folket, hvormange gjældige Misbrug der hersker i Klosterne, og hvor uværdig det geistlige Klædebon mange Gange er til almeen Beundring. Han længdes blot efter det Dieblif, da han kunde rive Masken af Hyflerne, og overttyde sine Landsmænd om, at et helligt Udvortes skiuier ikke altid et dydigt Hierte.

Gudstieneren varede indtil Klosterkloffen slog tolv. I det Dieblif den lod, holdt Musikken op; Stemmerne døde blidelig hen, og snart efter forsvandt Lyfene af Kapelvinduerne. Lorenzos Hierte bankede høit, da han tænkte sig Udførelsen af sin Plan saa nær. Ifølge den Overtro, som er Almuen saa egen, havde han

belavet sig paa nogen Modstand; men han stolede paa, at Moder Sancta Ursula vilde vel have gode Grunde til at retfærdiggjøre hans Afsærd. Han fattedes ikke paa Mandskab, til at afværge Almuens første Tillob, saalænge indtil han kunde komme til at forklare sig; han var blot bange for, at Priorinden kunde have fattet Mistanke om hans Afslag, og skaffet den Konne af B. n, paa hvis Udsagn alting beroede. I dette Tilfælde frygte han ikke gaae hen og anklage Priorinden paa Grund af en blot Misianke, og han var derfor lidt bange for sit Forehavendes Udsald. Den Kolighed, som syntes at herske i Klosteret, satte igien Mod i ham, men han ventede dog derfor ikke mindre usaalmodig paa det Dieblif, da Moder Ursulas Nærværelse ikke skulde lade ham beholde nogen Tvivl tilovers.

Kapuzinerabbedit blev kun adskildt fra Nonneklosteret ved Haugen og Kirkegaarden. Munkene vare blevne indbudne med til at tage Del i Processionen. Nu kom de to og to med brændende Fakler i Hænderne, og under høitidelige Hymner til Sancta Claras Ære. Fader Pablos gik i Spidsen for dem, fordi Abbeden havde ladet sig undskylde.

Folket gjorde Plads for den hellige Procession, og Munkene stillede sig i to Rækker paa begge Sider af den store Port. Nu aabnedes ogsaa Klosterporten, og det kvindelige Chor tovede igien i fulde Harmonier. Foran gik en

Hob sngende Nonner. Munkene fulgde parviis og med langsomme og afmaalte Trin efter dem; efter dem kom Novitsinderne; de bare ingen Fakler, men gik med nedflagne Dine og vare syffelatte med deres Rosenkransse. Herpaa kom en yndig, ung Pige, som skulde forestille Sanct Lucianus; hun havde et Guldbækken i Haanden, hvori der laae to Dine; for hendes egne Dine havde hun et Floiels Bind; en anden Nonne flædt som en Engel, ledsagede hende. Efter disse to fulgde Sancta Catharina, med en Palmegreen i den ene og et glimrende Sværd i den anden Haand; hun var hvitflædt, og hendes Haar var prydet med skinnende Diamanter. Efter hende saae man den hellige Genovieva, omringet af en Mængde smaa Nisser, der snart satte sig i allehaande loierlige Stillinger, snart trak hende i Kiolen, for at afvende hendes Opmærksomhed fra en Bog, hvori hun læsde uden at veude Dinene fra den. Disse lystige Smaafrabater tiende meget til at more Tilskuerne, der yttrede deres Bifald ved en idelig Skoggerlatter. Priorinden havde med Villie udsøgt en Nonne, hvis Væsen af Naturen var høitideligt og alvorligt. Hun behøvede ingenlunde at fortryde sit Valg; thi alle Nissernes Krumspring vare spildte; Sancta Genovieva gik uden at forandre en Muskel, eller uden en eneste Gang at trække paa Smilebaandet.

Enhver af disse Helgeninder var adskildt fra den følgende ved en Hob syngende Nonner, som priiede dem i høie Hymner, men dog altid med den Tilfats, at Sancta Clara, Klosterets Skytshelgeninde stod endnu høiere. Nu kom en lang Række af Nonner, der allesammen, ligesom de syngende, bare brændende Fakler i Hænderne. Derpaa kom Sancta Claras Reliquier nedlagte i Urner, hvorpaa Arbeidet var ligesaa kostbart, som Materien, hvoraf de vare giorte; men Lorenzo havde ingen Dine derfor; har stirrede blot paa en Nonne, som bar et Hierte. I Følge Theodors Beskrivelse tvivlede han ikke om, at det jo var Moder Ursula. Hun syntes at see sig ængstelig om, og hendes Dine faldt snart paa Lorenzo, som stod foran i den Hob, som Processionen skulde gaae igiennem. Glædens Rødme trak sig over hendes blege Kinder, og hun hviskede hurtig til sin Ledfagerinde: "vi ere frelste! der staaer hendes Broder."

Lorenzo blev nu roligere, og saae i al Mag paa Resten af Hvitideligheden. Nu tiltrak den meest glimrende Prydelse sig hans Opmærksomhed: det var en Slags Throne, rigelig besat med Juveler, og stærk oplyst. Den rullede frem paa Hiul, som ikke kunde sees, og ved begge Siderne af den, svævede adskillige deilige Børn, flødte som Serapher. Den blev trukken af Sølvfyer, hvori der laae den yndigste Skabning noget Die kunde see. Det var en Skione

hed, som forestillede Sancta Clara; hendes Klædebon var af en umaadelig Værdi, en Krands af Diamanter dannede en kunstig Glorie om hendes Hoved, men alligevel fordunklede hendes egne Vindigheder dette Smykke. Da hun fikde forbi, hørde man Klædes Hvissen iblandt hele Hoben. Endogsaa Lorenzo tilstod hemmelig, at han havde aldrig seet nogen fuldkomnere Skønhed, og hvis hans Hjerte ikke havde tilhørt Antonia, var det blevet denne fortryllende Piges Offer. Han betragtede hende nu kun som en smuk Statue, ydede hende kun kold Beundring, og tænkte ikke mere paa hende, saasnart hun var kommen ham ud af Synet.

"Hvad hed hun?" spurgde en af de Omkringstaaende, saaledes at Lorenzo hørte det.

"Virginia de Villa" Franca, hvis Skønhed De sikkert allerede tit har hørt nævne. Hun bliver opdraget i Sancta Claras Kloster, og er i Slægt med Priorinden, som med Rette har udvalgt hende til Processionens Prøvelse."

Thronen rullede videre frem. Bag efter den kom Priorinden selv, som med en from og hellig Mine anførte de øvrige Nonner, og sluttede Processionen. Hendes Gang var langsomt og hendes Mine løftede op mod Himmelen; hendes rolige, stille Ansigt syntes at være ligegyldigt mod alle jordiske Ting, og intet hos hende røbede den hemmelige Stolthed, hvormed hun fremviste hendes Klosters Pragt og Riigdom.

Ethvert af hendes Trin blev ledsaget af Almitens Bønner og Betsignelser; og den almindelige Besyrtelse var derfor desto større, da Don Ramirez sprang frem, og forkyndte hende, at hun var hans Fange.

I et Dieblig gjorde Forbauselsen Abbedissen maalløs og ubevægelig, men saasuart hun igien havde fattet sig, streg hun over Vanhelligelse og Ugudelighed, og anraabde Folkets Bistand til at frelse en af Kirkens Døtre. Man var allerede paa Veien at adlyde hende, da Don Ramirez, hvem Politie Berienterne beskyldte imod Almitens første Kæseri, bød Rolighed og truede med Inquisitionens strengeste Hævn. Ved dette frygtede Ravn sank enhver Arm, og ethvert Sværd gik igien ind i sin Skede. Priorinden selv blegnede og skiald. Den almindelige Gribhed overtydede hende om, at Ustyldighed vilde være hendes eneste Haab, og med bævende Stemme bad hun Don Ramirez at sige hende, hvad det var for en Misgjerning man beskyldte hende for.

"Det vil J erfare naar Tiid er," svarede han; "men først maae jeg bringe Moder Sancta Ursula i Forvaring."

"Moder Sancta Ursula? igientog Priorinden med svag Røst.

Nu saae hun sig om, og blev Lorenzo og Hertugen vaer, som stode bag ved Don Ramirez. "Almægtige Gud!" raabde hun, og slog

Hænderne sammen i Fortvielse, "jeg er forraadt!"

"Forraadt?" afbrød Sancta Ursula hende, som nu blev ført frem af nogle Politiebetiente tillige med en anden Kone, hendes Ledfagerinde i Processionen; "nei, ikke forraadt, men ræbet. Kiend Eders Anklagerinde i mig; I veed ikke, hvor nsie jeg er underrettet om Eders Brøde. — Sennor," blev hun ved, og henvendte sig til Don Ramirez, "jeg overgiver mig til Dem. Jeg anklager Priorinden i Sancta Klaras Kloster for Mord, og med mit Liv staaer jeg inde for denne Klages Sandhed."

Et almindeligt Forbauselses Skrig gientød igiennem den hele Forsamling, og man ædskede eensstemmig en Forklaring. De skielvende Nonner, som vare forskrækkede over dette Oprør, flygtede til alle Sider. Nogle ilede igien ind i Klosteret, andre søgte Tilflugt hos deres Kreneder, og mange, som ikke havde Følelse uden for den nærbørende Fare, rendte op og ned ad Gaderne, men uden at vide hvorhen, og blot for at undvige Lummelen. Den skienne Virginia var en af de første Flygtende.

For desto bedre at kunne see og høre Sancta Ursula, forlangde Folket, at hun skulde holde sin Tale oppe fra den ledige Throne. Hun steg derfor op paa den glimrende Maschine, og talde saaledes:

”Min Udfærd som Nonne og Fruentimmer vil maaskee synes falsk og usømmelig, men Nødvendigheden vil fuldkommen retfærdiggjøre den. En Hemmelighed, en gyfelig Hemmelighed hviler tungt paa min Siel; aldrig vil jeg igien blive rolig, førend jeg har aabenbaret den for Verden, og har skaffet det uskyldige Blod, som skriger om Hævn op af Graven, Dpreisning. Jeg har vovet meget for at finde Leilighed til at lindre min Samvittighed. Havde dette Forsøg paa at aabenbare hendes Forbrydelse mislykkedes mig, havde Priorinden blot haft den firneeste Mistanke om, at jeg var underrettet om hendes Hemmelighed, saa havde min Undergang været uundgaelig. Men Englene, som stedse beskyttede den, som fortjener deres Raade, have bevaret mig for en Opdagelse. Jeg kan derfor nu fortælle Eder en Historie, som vil igiennemtrænge enhver Retsskaffen med Rædsel og Afsky. Ja, jeg vil rive Sløret af Hykleriet, og vise vildfarende Forældre, hvormange Farer der true den Ulyksfaldige, som staaer under Klosters tyranniets Herredømme.”

Iblandt Sancta Claras Nonner var ingen elskværdigere, ingen vennehuldere, end Agnes de Medina. Jeg kiendte hende nøie; hun betroede mig enhver af sit Hjertes Hemmeligheder; jeg var hendes Veninde, hendes Søster, vi elskede hinanden varmt og oprigtigt. Heller ikke var jeg den eneste, som yndede hende. Hendes

uskromtede Fromhed, hendes Kærlighed, hendes
 englelige Tænkemaade gjorde hende afholdt af en-
 hver Monne, der selv fortiente Agtelse. Endogs-
 saa Priorinden, denne stolte, hovmodige, barske
 Kone, kunde ikke nægte Agnes et Bifald, hvors-
 med hun ikke bærede nogen anden. Men hvem
 har ikke sine Feil? Af! ogsaa Agnes havde en
 skrøbelig Time; hun krænkede vor Ordens Love,
 og tiltraf sig derved den uforsønlige Priorindes
 bitterste Had. Sancta Claras Regler ere strenge;
 men i Tidens Længde vare mange af dem deels
 blevne glemte og forsmte, deels formiddede, ifølge
 alles Samtykke. Den Bod, som var paalagt
 for Agnes's Forbrydelse, var hoist grusom, var
 umenneskelig. I lang Tid havde ingen tænkt
 paa denne Lov; men af! den var dog endnu til,
 og den hæbngierrige Priorinde besluttede igien
 at gibe den Kraft og Gyldighed. Ifølge dens
 Udsagn skulde Synderinden styrtes ned i et løn-
 ligt Fængsel, hvis Bestemmelse det var for evig
 at dølge dette Offer for Grusomhed og overtroisk
 Tyrannie for Verdens Dine. Paa dette ræd-
 somme Opholdssted skulde hun leve i en stedseva-
 rende Gensomhed, udeluft fra al menneskelig
 Omgang, og troet død af alle dem, hvis Kier-
 lighed maaskee kunde have tænkt paa hendes Frel-
 se. Der skulde hun hensmægte alle sine øvrige
 Levedage, uden anden Næring end Vand og
 Brød, uden anden Trøst end hendes Taarers
 frie Løb."

Denne Beretning opvakte en saa almindelig Forbittrelse, at Sancta Ursula maatte holde op i nogle Minuter. Først da Larmen var forbi, og Forsamlingen igien var stille, blev hun ved i sin Tale, imedens Priorindens Miner robede hendes tiltagende Frygt ved hvert Ord.

”Tolv af de ældste Nonner bleve sammenkaldte for at raadslaae; jeg var deriblandt. Priorinden afmaalede Agnes's Forseelse med overdrevne Farver, og paastod uden Betænkning, at hiin, næsten glemte Lov skulde fornyses. Til Skændsel for vort Køn vare det sagt, at enten Priorindens Wille var saa frygtet i Klosteret, eller ogsaa, at Mismod, Eensomhed og Selvfornægtelse havde forhærdet og opirret Hierterne saaledes, at dette barbariske Forslag fik nie Stemmer iblandt tolv for sig. Min var ikke deriblandt. Mange Leiligheder havde overtydet mig om Agnes's Dyder; jeg elskede og beklagede hende oprigtig. Bertha og Cornelia vare paa min Side; vi satte os af alle Kræfter imod Priorindens Forehavende, og hun saae sig nødt til at forandre det. Uagtet Stemmerne's Fleerhed, som var paa hendes Side, var hun dog bange for, aabenbar at bryde med os. Hun troede, at i Forbindelse med den Medicinske Familie vilde vi være hende formægtige; tillige vidste hun, at intet kunde frelse hende fra Undergang, naar hun gav Agnes ud for at være død, og denne Ulykkelige saa siden blev opdaget i Gængselet.

Hun opgav altsaa sin Plan, endskiøndt høist us gierne. Hun udbad sig nogle Dage, for at optænke en Straf, hvorimod ingen af Søstrene kunde have noget at indvende, og lovede at sammenfalde os igien, saasnart hun havde fattet en Beslutning. To Dage gik hen; den tredie Dag henimod Aften hed det, at der skulde holdes Forhør over Agnes Dagen paa, for at skærpe eller formilde hendes Straf, ifølge hendes Udfærd."

"Natten før dette Forhør sneg jeg mig ind i Agnes's Celle, imedens de andre Nonner, som jeg troede, laae og sov. Jeg trøstede hende saa godt, som jeg kunde; jeg bad hende, at fatte Mod, at stole paa sine Venners Hielp, og lærte hende visse Tegn, hvorefter hun skulde besvare Priorindens Spørgsmaal enten med Ja eller Nei. Jeg vidste, at dette grumme Kruentimmer vilde søge, at sætte hende i Forlegenhed, gjøre hende bange og forvirret, og jeg frygtede for den List, hvormed man vilde søge at aflukke hende en Bekjendelse, der kunde styrte hende i Ulykke. Da det var mig yderst magtpaaliggende, at følge mit Besøg, blev jeg kun meget kort Tid hos hende. Med Bøn om at hun skulde være ved frit Mod, med Taarer, som blandedes med hendes, omfavnede jeg hende kjerligen, og vilde just forlade hende, da jeg hørde Lyden af Trin nærme sig til Cellen. Jeg foer tilbage fra Døren; et Gardin, som hængde for et stort Krucifix, tilbød mig et Tilflugtssted, jeg ilede, at skjule mig

bag ved det. Døren aabnedes, og Priorinden kom ind med fire andre Nonner. De gik henimod Agnes's Seng. Abbedissen bebreidede hende sin Forbrydelse i de bitterste Udtryk, sagde, at hun var en Skændsel for Klosteret, et Uhyre, som man maatte stille Verden ved, og befalede hende, at udtømme et Bæger, som en af Nonnerne nu rakte hende. Overtødet om at Døden laae i denne Drik, skielvende over at see sig paa Ewighedens Bred, sagde den Ulykkelige ved de meest rørende Bønner at smelte Priorindens haarde Hierte. Hun bad om sit Liv, med Ord, som vilde have bevæget selv en Dievel. Hun lovede taaligen at underkaste sig enhver Straf, enhver Skændsel, det grumme Fængsel, alle Piinsler, naar man kun vilde lade hende leve! o! kun endnu en Maaned, en Uge, en Dag! Urørt hørde hendes uforsønlige Kiende hendes Klager, og sagde til hende, at i Begyndelsen havde det rigtig nok været hendes Hensigt, at lade hende beholde Livet, men hun maatte takke sine egne Bønners Modstand for, at man nu maatte gribe til andre Midler. Hun havde nu intet andet Valg, end at synke Giften; hun maatte derfor anbefale sig til Guds og ikke til et Menneskes Barmhiertighed, thi inden en Time var hun blandt de Dødes Tal. Da Agnes saae, at alle Bønner vare spildte for at røre den Føleløse, forsøgte hun at springe ud af Sengen, og raabe om Hielp; hun haabede, at om hun endog ikke

kunde undgaae sin ulykkelige *Stiebne*, kunde hun dog i det mindste faae *Widner* paa, at man brugte de *Wold* mod hende; men *Priorinden*, som gaaetede hendes *Hensigt*, greb hende med *Magt* om *Armen*, og stødte hende tilbage i *Sengen*. Hun trak derpaa en *Dolk* frem, holdt den for *Agnes's* *Bryst*, og svor paa *Diebliffet*, at igiennem bore hendes *Hierte*, hvis hun blot lod høre mindste *Skrig*, eller tøvede en *Minut* med at drikke *Giften*. Allerede holdt *Død* af *Angest*, kunde *Agnes* ikke længer gjøre *Modstand*. *Nonnen* traadte frem med det *dievelske* *Bæger*; *Priorinden* nødte hende til at tage imod det, og drikke det ud. Den *gyselige* *Gierning* var fuldbragt! Nu satte *Nonnerne* sig omkring *Sengen*, besvarede hendes *Hiertesuf* med *Bebreidelser*, afbrøde med *Haande* *Bønner*, hvori hun anbefalede sin *Stel* til en *naadig* *Gud*, truede hende med *Himmels* *Hævn*, og *evig* *Fordømmelse*, nægtede hende alt *Haab* om *Herrens* *Tilgivelse*, og bestrøede det *smertelige* *Dødsleie* med endnu *hvaflere* *Torne*.

Disse vare den ulykkelige unge *Piges* *Lidelse*er, indtil *Døden* befriede hende fra hendes *Bødelinders* *Onndskab*. Hun sov ind med *Alfky* for *Kortiden*, med *Frygt* for *Fremtiden*, og hendes *Døds* *Lidelse*er vare saa *skrækkelige*, at endogsaa hendes *Fienders* *Had* og *Hævngierrighed* maatte blive *mattede* derved. Da *Slagtofferet* havde givet det *sidste* *Suf*, forsoiede *Dominaen* sig bort med sit *Følge*.

”Nu vovede jeg at gaae ud af mit Tilflugts-
sted. Al! jeg havde ikke kunnet komme min ulyk-
kelige Veninde til Hielp, da jeg jo saare vel
vidsde, at jeg var for svag til at frelse hende, og
at ethvert Forsøg derpaa, vilde have bragt mig
Døden. Min Forstrækkelse, min Rædsel over
dette affhyelige Optrin var saa stor, at jeg nep-
pe havde Kræfter nok til igien at naae min Celle.
Ved Døren inde i Agnes's Celle, vendte jeg mig
endnu engang om til Sengen, hvorpaa hendes
affieledede Legeme laae, dette Legeme, der nylig
havde været saa huldt, saa skions! Mine Tan-
ker blev en Bøn for hendes hedenfarne Mand,
og et Løfte, at hævne hendes Død ved at see hen-
des Morderinder bestemmende og straffede. Med
Gare og Møie har jeg holdt min Eed. Af Ufor-
sigtighed lod jeg ved Agnes's Liigfærd, da Sor-
gen overvældede mig, falde nogle Ord, som
ramte Priorindens betyngede Samvittighed. En-
hver af mine Handlinger, ethvert af min Trin
blev eftersporet; allevegne var jeg omringet af
Dominaens Speidere. Det varede længe inden
jeg kunde finde Leilighed til at underrette den
Ulykkelige's Frender om min Hemmelighed. Man
havde foregivet, at Agnes var død af en pludse-
lig Sygdom; dette troede hendes Venner i Ma-
drid, ja endoasaa de i Klosteret. Giften havde
ikke efterladt sig mindste Kiendetegn paa hendes
Liig; ingen havde Mistanke om hendes sande

Dødsmaade, som kun hendes Morderinder og jeg vidste."

"Videre har jeg ikke at fortælle. For det jeg har sagt, indestaar jeg med mit Liv. Jeg igientager det endnu engang: Abbedissen er en Morderiske; hun har berøvet Verden, ja maaskee Himmelen en uhykkelig Skabning, hvis Gorseelse var tilgivelig; hun har misbrugt den hende betroede Magt, og handlet tyrannisk, barbarisk og hykkelsk. Foruden hende anklager jeg endnu de fire Nonner: Violanta, Camilla, Francisca og Martane som hendes Medsvorne, og som lige straffskyldige."

Her endte Sancta Ursula sin Fortælling, som opvakte tiltagende Afsky og Korbauselse; men da hun kom til Agnes's umenneskelige Mord steg Almuens Forbittrelse til saadan en Høide, at man neppe var istand til at høre Slutningen. Tummelen voxede hvert Dieblif. Endelig forlangde utallig mange Stemmer, at Priorinden skulde overlades til det offentlige Kaseri. Don Ramirez nægtede aldeles at give sit Minde hertil. Lorenzo selv bad Folket at betænke, at der endnu ikke var bleven holdt Forhør over hende, og at det tilkom Inquisitionen at straffe hende. Men alle Foreskillinger vare frugtesløse; Tummelen blev stedse heftigere og Almuen mere rasende. Forgievets søgde Don Ramirez, at bringe sin Fange ud af Trængselen. Hvor han endog vendte sig hen, traadte en Hob Oprørere i Veien for

ham, og forlangde endnu høiere end tilforn, at faae hende udleveret. Ramirez befalede sine Ledfagere med Magt at bane sig en Wei igiennem Trængselen, men Hoben var saa tæt sammenpræffet, at de endogsaa paa ingen Maade kunde komme til at trække Kaarderne. Han truede Isabelen med Inquisitionens Havn, men i dette Almue-Raseriets Dreblik havde endogsaa dette frygtede Navn tabt sin Kraft. Hvor meget Lorenzo ellers hadede Priorinden for sin Søsters Mord, maatte dog endogsaa han føle Medynk med hendes græffelige Forfæining, men uagtet al hans, uagtet al Heraugens, Don Ramirez's og Politiebetienternes Modstand, trængde Almuen dog altid længer og længer frem. Den aabnebe sig en Tilgang igiennem de Vagter, der beskyttede deres til Døden indviede Offer, trak Priorinden frem, og lavede sig til at tage den hastigste og grusomste Havn over hende. Denne Elendige, som Skrækken næsten havde bersvæet al Bevidsthed, raabde om Barmhiertighed, og forsikkrede, at hun havde ingen Skyld i Agnes's Død, og at hun kunde toe sig reen for denne Mistanke. De Rasende søskede intet andet end Tilfredsstillelsen af deres barbariske Hævngierrighed. De vilde ikke høre hende, mishandlede hende, og gave hende de skændigste Navne. Den ene rev hende fra den anden, og enhver ny Bøddel overgik sin Formand i Grumhed. Med Hylen og Forbandedelser dæmpede de hendes igiennemtrængende Skri-

gen om Raade, flæbede hende igiennem Gaderne, traadte paa hende, og svæde al den Vold imod hende, som Had og rasende Hævn kunde indgive dem. Omfider ramde en Steen hende lige i Tindingen. Badet i Blod sank hun omfuld og endte inden faa Minuter sin usle Tilværelse.

Lorenzo og hans Venner havde med den største Forsærdelse seet paa dette græffelige Endeligt, som de ikke var istand til at forhindre; men nu bleve de opvakte af deres nødtvungne Uvirkelighed; thi de hørde, at Pøbelen angreb Sancta Claras Kloster. De Rasende, som ikke gjorde Forskiel paa de Skyldige og Uskyldige, havde besluttet at opoffre alle denne Ordens Konner for deres Raseri, og ikke lade blive Steen paa Steen af den hele Bygning. Forsærdede over dette Rygte, ilede Lorenzo og hans ledsagere hen til Klosteret for om muligt at forsvare det, eller dog i det mindste at frelse dets Beboerinder ud af Almuens Vold. De fleste Konner vare flygtede, og kun nogle faa vare blevne tilbage i Klosterboligen. De Sidstes Forsatning var virkelig farlig. Da de imidlertid havde bruat den Forsigtighed, at spærre de inderste Porte, saa haabede Lorenzo dog at kunne standse den opbragte Almue saalænge, indtil Don Ramirez kom tilbage med flere Hielpetropper.

Da han i den forrige Tummel var kommet nogle Gader bort fra Klosteret, kunde han ikke strax igien naae det, og da han omsider kom der

til, var Trængselen rundt omkring saa stor, at det var ham en Umulighed at komme hen til Portene. Imidlertid beleirede Pøbelen Bygningen med vedvarende Raseri; den bestormede Murene, kastede brændende Fakler ind ad Vinduerne, og for, at Dagbrækningen skulde ikke finde nogen af Sancta Claras Nonner levende.

Det var just lykkes Lorenzo, at slaa sig igiennem Trængselen, da en af Portene blev sprængt op. Oprørerne strømmede ind i Klosteret, hvor alt hvad de saae blev et Offer for deres Havn. De sønderstog Bostabet, rev Malerierne ned, ødelagde Reliquierne, og glemte af Had til Nonnerne al Gødsdighed for Helgenerne. Nogle ilede at opsoge Nonnerne, andre at nedrive Klostermurene, imedens atter andre satte Ild paa Malerierne, og alt andet af Værd derinde. De sidste forvoldte den største Ulykke, ja, Følgerne af deres Gjerning vare heftigere, end de selv havde ventet eller ønsket. Luerne af de optaarneede Masser toge fat i en Deel af den gamle Bygning, og Ilden trængde hurtig fra Celle til Celle. Snart vaklede Murene under det fortærende Elements Magt. Støtterne gavede efter, Hvalvingerne styrtede ned, og knusede mange Menneſter ved deres Lyngde. Man hørte intet andet end Skrigen og Stønnen. Klosteret var indhyllt i Røg og røde Luer, og var et Ødelæggelses og Forfærdelses Syn.

Lorenzo martredes af den Tanke, at han havde været en, rigtig nok uskyldig, Marsag i den gysselige Ulykke. Han søgte at oprette sin Feil ved at tage Klosterets ulykkelige Beboerinder i sin Beskyttelse. Han trængde ind tilligemed Pøbelen, og anvendte alle Bestræbelser, for at tæmme det almindelige Raseri, indtil Luerens hurtige og truende Udbrud nødte ham til at tænke paa sin egen Sikkerhed. Folket styrtede nu ligesaa ilksomt ud, som det før havde fareet ind, men da Mængden tilspærrede Døren, og Jlden vældede hastig frem bag ved den, saa omkom mange førend de kunde slippe ud. Lorenzos Skytsaand forde ham til en lille Laage i en afsides Krog i Kapellet. Den stod aaben, han gik ud, og befandt sig nu tæt uden for Sancta Claras Begravelses-Hvælvinger.

Her stod han stille for at aande friere. Her tugen og nogle af hans Ledfagere havde fu'gt efter ham, og de saae sig nu allesammen i Sikkerhed. Nu raadsloge de, paa hvad Maade de skulde komme bort fra denne Odelæggelsens Skueplads, men deres Overveielser bleve meget afbrudte ved Synet af de Jldstyer, som vældede ud af Klosterets tykke Mure, ved de sammenslyrtende Hvælvingers Bragen og ved Monnerens og Nordbrændernes Skrig; her blev en trykket ihjel i Trængselen, hist omkom en i Luerne, og mange bleve begravne under den synkende Kirkes Ruiner.

Lorenzo spurgde, hvor den Jerndør, som de saae foran dem, gif hen? ind i Kapuciner-nes Hauge, var Svaret, og man besluttede at søge en Udgang paa denne Randt. Hertugen ilede derfor ind paa den tilstødende Kirkegaard, og hans Staldbrødre fulgde hans Exempel. Lorenzo var den sidste, og vilde ligeledes gaae ud af Colonnaden, da han saae Døren ind til Hølvvingerne staae paa Klem. Et Fruentimmer figgede ud deraf, men da hun fik Die paa de Fremmede, trak hun Hovedet til sig med et høit Skrig, og flsi ned ad Marmortrappen.

"Hvad kan det være?" raabde Lorenzo; "der stikker en Himmelhøed under. Følger hurtig efter mig!"

Med disse Ord ilede han ind i Hølvvingen, for at forfølge det Fruentimmer, han havde seet, og som stedse flygtede for ham. Hertugen vidste rigtig nok ikke Årsagen til hans Udraab, men fulgte dog ufortøvet efter ham; dette gjorde de andre ligeledes, og nu var snart den hele Hob nede ad Trappen. Den øverste Dør var bleven staaende aaben, saaledes at Luerne uden for gjorde det saa lyst nede i Hølvvingen, at Lorenzo kunde tydelig skimte den Flygtende foran i de lange Gange; men nu berøvede en pludselig Krumning ham denne Bistand; han saae sig i et skummelt Mørke, og kun Gienlyden af de svindende Trin kunde endnu holde ham paa Sporet. Forsigtighed var meget nødvendig for de Forfølgende;

den Flygtende lod nu ogsaa til at ile mindre, som man kunde høre paa Lyden af hendes langsommere Trin. Endelig forvildede de sig i en Labyrinth af bælmerke Gange, og adspredte sig til forskjellige Sider. Dreven af Nysgierrighed efter at erfare denne Hemmelighed, og endnu mere af en løslig, uforklarlig Drist, mærkede Lorenzo ikke denne Omstændighed, førend han var ganske alene. Lyden af den Flygtendes Gang havde holdt op, alting var tyst rundt omkring, og der var intet tilbage, som kunde vejlede hans Trin. Han stod stille, for at overveie, paa hvad Maade han lettest kunde naae sit Hiemeed. Alting overtlydede ham om, at det kunde ikke være nogen almindelig Aarsag, der havde bevæget den Flygtende til paa en saa usædvanlig Time at komme paa dette rædsomme Sted; det Skrig, han havde hørt, syntes at være befielt af Skræk; der maatte stifte en Hemmelighed under denne Tildragelse. Han tøvede nogle Minuter, derpaa fortsatte han sin Gang, ved at føle sig for langs med Muren. Han havde allerede i nogen Tid listet sig saaledes fremad, da han saae et Lys glimte langt borte. Han trak sin Kaarde, og gik henad den Kandt, hvorfra Skinnet syntes at komme.

Det kom fra en Lampe, som hængde foran Sancta Claras Billedstotte. Her stode adskillige Kruentimmer, hvis hvide Klædebon flaggrede frem og tilbage i Blæsten, der hvinede igiennem

Hvælvingerne. Nysgierriq for at erfare, hvad der vel kunde have forsamlet disse Fruentimmer her, nærmede Lorenzo sig med sagte og vaersomme Trin. De lodde til at være i en alvorlig Samtale, og hørde ikke Lorenzo, som sneg sig nærmere og nærmere til, indtil han omsider kunde forstaae alt hvad de sagde.

"Jeg sværger Eder til," blev hun ved, som just førde Ordet, og paa hvem de andre hørde med megen Opmærksomhed, "jeg sværger Eder til, jeg saae dem med mine egne Øine. Nu flai jeg ned ad Trappen, de forfulgte mig, og jeg undgik med Næie deres Hænder. Havde Kampen ikke været, vilde det været mig umuligt at finde Eder."

"Og hvad kunne de vel ville her?" sagde en hævede Stemme, "troer I, at de lede om os?"

"Gud give, at min Frygt maae være ugrundet!" svarede den første, "men jeg troer vist, at det er Mordere! Vi ere forlorne, hvis de opdage os. Min Skiebne er i det mindste afgjort. Mit Slægtskab med Priorinden vil allerede synes at være en strafværdig Forbrydelse, og endskiøndt disse Hvælvinger hidtil have skjult mig—"

Her faldt hendes Øine, som hun just havde flaaet i Veiret, paa Lorenzo, som imidlertid havde nærmet sig mere og mere.

Hun sprang op fra sit Sæde ved Statuens Fod, og søgde at undflye. I samme Dieblis ud-

stodte hendes Selskabsfostre et Forfrækkelses Strig, imedens Lorenzo standsede den Undvigende ved at holde hende i Armen. Frygtsom og fortvivlende sank hun paa Knae for ham.

"Barmhertighed!" raabte hun, "for Jesus Christus Skyld, Barmhertighed! Jeg er uskyldig, ah! jeg er sandelig uskyldig!"

Af Angst kunde hun neppe fremstamme de sidste Ord. Lampen skinnede hende lige ind i Ansigtet, og Lorenzo gienkendte den skionne Virginia de Villa Franca. Han ilede at løfte hende op, og bad hende, at fatte Mod. Han lovede, at beskytte hende imod enhver Fiende, forsikrede, at hendes Tilflugtssted var endnu en Hemmelighed, og at han var villig til at forsvare hende indtil sin sidste Blodsdraabe. Imedens han talte, laae Nonnerne i adskillige Stillinger. En knælede, og bad om Himmels Bistand, en anden indsvøbte sit Ansigt i sin Naboerskes Klædebon; nogle lyttede stive af Skræk efter den formeente Morders Tale, imedens de øvrige omfavnede Sancta Claras Billedstøtte, og anraabte hende om Betsjermelse med ynkkelige Skrig. Da de mærkede deres Bildfarelse, trængde de sig rundt omkring Lorenzo, og overrødsede ham med Betsjænelser. Han fik at vide, at adskillige Nonner og Kostgængerinder vare af Krygt for Almuens Trudsel og for de Grusomheder, som de oppe fra Kloftertaarnene havde seet den øve mod

Priorinden, flygtede ind i Begravelseskvælvingerne. Iblandt dem var den deilige Virginia, Priorindens nærmeste Krenke, ogsaa. Hun havde større Aarsag end de øvrige, til at frygte for den opbragte Pøbel, og hun bad nu Lorenzo indstændig, at beskyt hende imod dens Raseri. Han lovede ikke allene hende dette, men ogsaa hendes Ledsagerinder, hvoraf de fl. ste vare af fornemme Familier, og sværede til, at han vilde ikke forlade dem, førend han havde overleveret enhver af dem lykkelig i hendes Krenkers Arme. Han bad dem blot, at tøve her endnu i nogen Tid, indtil Folkets Harm havde lagt sig, og Soldaternes Komme havde adspredt Mængden.

"Gud give!" raabte Virginia, "at jeg var sikker i min Moders Arme! hvad mener De, Sennor? Kan det vare længe endnu, inden jeg kan komme herfra? Hvert Dieblig jeg tilbringer her, er mig en Marter."

"Jeg haaber ikke længe," sagde han, "men indtil De med Sikkerhed kan vove Dem ud, ville disse Kvælvinger være Dem et uigiennemtrængeligt Fristed. Her vil ingen kunne opdage Dem; bliv De her i Rolighed i en to, tre Timers Tid."

"To, tre Timerstid?" skreg Sister Helena, "jeg døer af Angest, hvis jeg bare skal blive en Time endnu i denne Grav! Ikke for al Verdens Guld vilde jeg endnu engang udstaae, hvad jeg har udstaaet, siden jeg kom

Serned. Hellige Jomfrue! At være midt om Natten paa dette gyselige Sted, at være omringet af mine afsøde Søstres muldrende Been, hvert Dieblif at være i Fare for at blive revet i tusende Stykker af deres Mander, som hvine, flage, klynke og hyle omkring mig, saa alt mit Blod bliver til Is. — Jesus Christus! man kunde gaae fra sin Forstand over sligt!”

”Forlad mig,” svarede Lorenzo, ”men det undrer mig, hvorledes De, som trues af saa stor virkelig Ulykke, kan stielve for slige indbildte Farer. Deres Angest er ugrundet og barnagtig; strid imod den, ærværdige Søster; jeg har lovet at beskierme Dem imod Oprørerne, men imod Overtroens Banheld maae De søge Beskyttelse hos Dem selv. Troen paa Epøgeser er høist latterlig, og hvis De bliver ved at lade Dem beherske af slige Griller —”

”Griller?” raabde Konnerne eenstemmig, ”og naar vi nu selv have hørt det, Sennor? vi have allesammen hørt det! det blev tit igiengtaget, og hver Gang klang det sørgeligere og hulere. De faaer os aldrig til at troe, at vi skulde have bedraget os allesammen. Det er Sandhed; havde Lyden været et blot Hierne-spind —”

”Tys! tys!” afbrød Virginia hende ængstelig, ”Gud være os naadig! der var det igien!”

Nonnerne foldede Hænderne og sank paa Knae. Lorenzo saae sig forskædet om, og var nær ved at lade sig henrive af samme Frygt, som Fruentimmerne. Der opstod en almindelig Stilhed. Han undersøgte Hvælvingen, men der var ingenting at see. Nu vilde han tale til Nonnerne, og udtale deres barnagtige Frygt, da i det samme et dybt og længe vedvarende Suf tiltraf sig hans Opmærksomhed.

"Hvad var det?" skreg han med Gysen.

"Naa, Sennor?" sagde Helena; "er De nu overtydet? Nu er vor Angest dog vel ikke længer en Grille? Siden vi kom herved, er denne Stønnen næsten bleven igientaget hver femte Minut. Det kommer vist fra en' marret Siel, som gierne vil ud af Skiersilden, men ingen af os har Mod til at spørge den ad. Jeg for min Deel veed nok, at hvis jeg saae slikt et Syn, saa dræbde Frygten mig lige paa Stedet."

Medens hun talde saaledes, hørde man endnu tydeligere et andet Suf. Nonnerne forsede sig, og skyndte sig at igientage deres Bannier imod de onde Mander. Lorenzo lyttede opmærksom efter. Det kom ham for, som om han hørde Toner af et klagende Menneske, og at de kun bleve gjort uhydelige ved Krastanden. De lode til at stige op af Midten af den Hvælving, hvortil han nu var med Nonnerne, og hvortil en Mængde Gange stødte sammen og dannede en Stiernes. Lorenzos vakte Nysgierlighed lod

ham ønske Opløsningen paa denne Gaade. Han bad Nonnerne om at være ganske stille, og de adløde. Alting var toyst, indtil Sukket lod sig høre adskillige Gange efter hinanden. Han hørte det allerydeligst, da han fulgte efter Lyden, som bragte ham tæt hen til Sancta Claras Alter.

"Lyden kommer herfra," sagde han, "hvad er dette for en Støtte?"

Helena, hvem han henvendte sig til, taug et Dieblif stille. Pludselig slog hun Hænderne sammen.

"Ja!" raabde hun, "Det maae det være. Nu veed jeg, hvad denne Stønnen og Sukken betyder."

Nonnerne omringede hende, og bade hende at forklare sig. Hun fortalte nu meget graviterist, at denne Støtte havde fra Arilds Tid været berømt for at kunne gøre Mirakler, og nu udtrykkede Helgeninden ved en lydlig Sukken sin Smerte over at hendes Kloster var afbrændt. Lorenzo, som ikke var saa stærk i at troe paa Helgenernes Underværker, holdt ikke denne Oplosning paa Gaaden for saa tilfredsstillende, som Nonnerne, der fuldkommen vare af Helenas Mening. I eet Punkt stemmede han endda saa temmelig overeens med hende. Han formodede ogsaa, at Sukkene kom ud af Billedstøtten, og jo mere han lyttede efter, jo mere blev han bestyrket i denne Formening. Han gik nærmere

hen til Billedet, for at betragte det med mere Opnærksomhed, men Konnerne, som mærkede hans Hensigt, bade ham for Guds Skyld, at lade det være, fordi han kunde være vis paa at styrte død om paa Diebliffet, hvis han blot røre ved Støtten.

"Hvorledes det?" sagde han.

"Guds Moder! hvorledes det?" svarede Helena, som havde stor Lyst til at fortælle Underværker; "Har De bare hørt hundrede Deelen af det, som Priorinden vidste at fortælle herom! Hvor tit og mange Gange har hun ikke forfikkret os, at vi kunde vente os de allerforfærfeligste Kølger, hvis vi bare vovede, at røre ved Billedet med Enden af en Finger. Hun fortalte iblandt andre Ting, at en Røver havde engang om Nattetider listet sig ind i disse Hvalvinger, fordi han havde Die paa den store Rubin deroppe, som er af uskatteerlig Værdie. Seer De den, Sennor? den glimrer deroppe paa den tredie Finger — der, paa den Haand, hvori Helgeninden holder Tornekronen. — Seer De, denne Juvel klæde Skilmens Fingre efter. Han vilde stiele den, steg op paa Fodstykket, støttede sig paa Sancta Claras høire Arm, og rakte Haanden ud for at tage Ringen. Men De kan troe, at han blev forfærfet, da Støtten løstede Armen i Beiret, truede ham, og sagde, at han vilde blive fordømt til evig Tid. Skielvende og bævende lod han sit ugudelige Forsæt

fare, og vilde gaae ud af Hælvningen. Men forgiebes! han kunde ikke flytte en Fod. Alle hans Bestræbelser paa at trække Haanden til sig, som hvilede paa Helgenindens hvire Arm, vare frugtesløse. Endskiøndt han anstrængede alle sine Kræfter, saa maatte han dog smukt blive staaende, indtil den utaalelige Helvedes Angest, som foer omkring i alle hans Aarer, nødte ham til at raabe om Hielp. Nu strømmede der en Mængde Luskvære til. Den Eiendige bekiendte sit ugudelige Forsæt, og kunde ikke slippe Ibs, førend man huggede Haanden af ham. Denne Haand er siden bleven siddende fast paa Staven. Kæveren blev Eremit, og fødte siden efter et exemplarisk Levnet. Men hvad Helgeninden havde spaaet ham om hans Siels Fordømmelse, det skædte dog, og man siger, at han skal endnu den Dag i Dag er gaae omkring og søge her, og med Suk og Graad bede Sancta Clara om Forladelse. Det som vi have hørt er altsaa ventelig denne Synders Mand, men dog vil jeg just ikke paastaae det for nogen afgjort Sandhed. Saa meget er vist, at siden den Tid har ingen vovet at røre ved Billedstøtten. Vær derfor ikke forvoven, kiere Sennor! opgiv for Himmelen's Skyld Deres Forehavende, og sæt ikke nodtviligt Deres timelige og evige Liv paa Spil!"

Dette forandrede ikke Lorenzos Beslutning, og han troede langt fra ikke, at hans Undergang var saa vis, som Helena fandt for godt at spaae.

Alle Konnerne forenede deres Bønner, og vildede ham endogfaa Noverens Haand, som endnu sad paa Billedstøttens Arm. Dette Beviis, troede de, maatte overtynge ham, men deri toge de meget fejl! til deres store Forargelse lod han sig forlyde med, at Priorinden havde nok selv ladet denne fortørrede og visne Haand lime fast, og han nærmede sig til Støtten, uden at bryde sig enten om Bønner eller Trudsel. Han betragtede den nøie paa alle Kandter; efter Udseendet at dømme var den af Steen, men ved nærmere Undersøgelse mærkede han, at den blot var gjort af malet Træ. Han rystede den, og søgte at flytte den, men baade den og Godstykket lode til at være af eet Stykke. Nu besøgte han ogsaa dette allvegne, men ingen Traad vilde lede ham til denne Gaades Opkløsning, som meget levende begyndte at opvække Konnernes Nysgierighed, da de saae, at han rørte ved Støtten, uden at blive straffet derfor. Han standsede og lyttede efter; Sukkene lode sig høre af og til, og efter hans Mening, just fra det Sted, hvor han nu stod. Imedens han eftertænkte denne besynderlige Tildragelse, og betragtede Billedstøtten meget nøie, faldt hans Bine just paa den fortørrede Haand. Det faldt ham ind, at man maatte have haft sine Aarsager, hvorfor man saa strengelig havde forbudt at røre ved Helgenindens Arm. Han steg nu atter op paa Godstykket, saae efter med fordoblet Opmærksomhed,

og opdagede en lille Jern Skubbe imellem Helgenindens Skulder, og den foregivne Novers Haand. Glad over at have gjort denne Opdagelse, lagde han strax Haand paa Barket, og trykkede Skubben med Magt tilbage. I samme Dieblig hordes en raslende Lyd inde i Statuen, som naar en stram udskraft Lænke pludselig farer tilbage. Konnerne, som havde besluttet at flygte ved det første Skin af Fare, bleve forskrækkede over denne Lyd. Men da alting igien blev roft og roligt, omringede de atter Lorenzo, og gabe med bange Nysgierrighed Ugt paa hvad han siden vilde foretage sig.

Da han ikke saae noget følge efter denne Opdagelse, steg han ned, men i det han vilde holde sig ved Helgenindens Haand, mærkede han, at den rørde sig. Dette indjog Tilskuerinderne, som troede at Støtten fik Liv, en ny Skræk, men Lorenzo fattede andre Tanker derved. Han begreb lettelig, at den Støi han havde hørt, kom af, at han havde revet den Lænke løs, hvormed Støtten var gjort fast til Kodsstykket. Nu prøvede han endnu engang at tage Helgeninden ned, og efter mange Anstrængelser lykkedes det ham ogsaa. Han satte hende ned paa Jorden, og saae nu i Kodsstykket et Hul, som var tilspærret med et stærkt Jerngitter.

Dette opvakte saadan en almindelig Nysgierrighed, at Søskrene glemte baade den virkelige og den indbildte Fare. Lorenzo forsøgte at

løfte Gitteret op, og Konnerne stode ham bi af alle Kræfter. Forsøget lykkedes uden stor Møie, og nu saae de en dyb Afgrund, i hvis tykke Mørke Dret forgiebes forskede. Skinner af Lampen var for svagt, til at kunne gavne meget. Der kunde slet intet sees uden en smal Trappe af raa ubugne Stene; denne gik ned i Afgrunden, men forsvandt snart i Mørket. Ingen Sukken høredes mere, men der var nu ingen Tvivl om, at Lyden jo var kommen fra Dybet. Lorenzo bød sig ud over Hulen, og syntes nu at see et Slags Glimt i Mørket. Opmærksom stirrede han ned paa det Sted, hvor dette lod sig see, og blev nu ganske tydelig et lille Lys vaer, som snart glimtede, og snart igen forsvandt. Han meddeelte Konnerne denne Omstændighed; de kunde rigtig nok ogsaa see Lysglimtet; men de satte sig eensstemmig imod hans Beslutning at stige ned. Alle deres Foreskillinger var frugtesløse. Ingen havde Mod til at følge med ham, og at tage Lampen fra dem, det torde han nu slet ikke tænke paa. Han lovede sig altsaa til ganske allene og i Mørke at iværksætte sit Forehavende, imedens Konnerne bade for dets lykkelige Udfald.

Trappetrinnene vare saa smalle og saa ujævne, at det var ikke meger andet end at kravle paa Bredden af en Afgrund. Mørket, som omgav ham, gjorde hans Trin vakleude. Han maatte bruge den største Forsigtighed, for ikke at træde Feil og styrte ned i Dybet. Adskillige Gange

var han nær derved; omfider fandt han Bunden meget snarere, end han havde ventet, og mærkede at det tykke Mørke og de uigiennemtrængelige Dunster, som stige op af Hulen, havde forestillet ham den meget dybere, end den virkelig var. Han kom ubeskadiget ned; nu stod han stille, og saae sig om efter det Lysglimt, som han før havde blevet vaer. Han ledte forgiebes om det; alting var bæ'mørkt. Han lyttede efter, men hørde intet andet end Konnernes fjerne Rumlen oven paa, medens de læsde deres Avemaria. Han vidsde ikke, hvor han skulde gaae henad, og lod derfor Tilfældet lede hans Skridt; alligevel gik han ganske langsom, for ikke at komme endnu længere bort fra Gienstanden for sine Undersøgelser. Hiin Stønnen havde ladet til at komme fra et martret eller i det mindste bedrøvet Menneske, og han haabede at kunne lindre dets Nød. En flagelig Løve, ikke langt fra ham, naaede omfider hans Øre, og han ilede glad hen imod den. Lyden blev mere og mere tydelig, og han fik snart igien Øie paa Lysglindet, som en fremstaaende Vuur hidtil havde skult for ham.

Han saae en Lampe staae paa en Steenhob; dens svage Skin var mere bestemt til at vise, end til at adsprede et lille, skummelt Fængsels Rødfomhed; dette Fængsel var anbragt i en Kroge af den store Hule, og han saae endnu flere slige Hvalvinger, hvis Dybde tabde sig i det store Mørke. Luen af den lille Lampe slog fold op

mod de fugtige Mure, og den vaade Hælvning gav et svagt Gienstrin af den. En tyk pestagtig Damp var udbredt i hele Kængselet, og da Lorenzo traadte nærmere, fælde han en igiennemtrængende Tisnen i enhver af sine Aarer. Han blev ved at gaae hen mod det Sted, hvor Sukkene kom fra. Nu stod han tæt derved, og ved Lampens Glimt saae han en Skabning ligge paa noget Halm i en Krog af dette ækle Opholdsted, saa ussel, saa forhungret, saa gusten, at han neppe kunde tierde, at det var et Fruentimmer. Hun var halv nøgen, hendes lange uredte Haar hang uordentligt ned over hendes Ansigt og skulde det næsten gandske. Den ene af hendes udtærede Arme hvilede nat paa et hullet Teppe, som bedækkede hendes Lemmer, der zittrede af Kulde og Krampetrækninger; i den anden Arm holdt hun en lille Byldt, som hun trykkede tæt op til sit Bryst. Ved Siden af hende laae en stor Rosenkrands; ligeoverfor stod et Krucifix, hvorpaa Fruentimmerer fastede sine stirrende indfaldne Dine. Ikke langt derfra saae han en Kuro og en lille Leerkruffe.

Lorenzo bævede ved dette Syn, Modbydelighed og Medynk fyldte hans Hierte. Han fik Ondt, hans Kræfter forlode ham og hans Been kunde ikke længer bære ham. Han maatte hvile sig op imod den lave Muur, og var hverken istand til at gaae videre eller til at tale til den Lidende. Hun stirrede hen mod Trappen, men

kunde ikke see Lorenzo, da den fremstaaende Muur skjulde ham.

"Ingen kommer!" sukede hun omsider. Hendes Stemme var hual, og trængde sig med Noie igiennem Struben. Hun vandede sig jammerlig.

"Ingen kommer!!" igientog hun, "nei! de have glemt mig! de komme aldrig mere igjen!"

Nu taug hun et Dieblif, og blev derpaa flagende ved:

"To Dage! to lange, lange Dage! — og endnu stedse uden Nøring, uden Haab, uden Trost! Jeg Daare! hvor kan jeg ønske, at dette usle Liv skal vare længer! — — og alligevel, saadan en Død! o Gud! at døe paa denne Maade! at henlægge sig paa disse piinagtige Narhundreder! Ak! jeg vidste endnu ikke hvad Hunger var! — Tys! — nei! ingen kommer! de komme aldrig mere igjen!"

Hun taug igjen; Kulden rystede hende, og hun trak Pialterne sammen over sine nøgne Skuldre.

"Ak! hvor jeg fryser! — Jeg kan endnu ikke vænne mig til dette Kængsels Dunster; men hvad siger det? Snart vil jeg blive endnu koldere, og dog ikke føle dertil. Jeg vil blive kold — kold som Du." — —

Nu saae hun ned paa Bylften, som laae ved hendes Bryst. Hun bøjede sig ned over den, kysede den, stodte den igjen fra Munden, og bævede af Uffethed.

”Det var mig engang saa tiert! det var saa yndefuldt, det havde kommet til at ligne ham saameget! — Nu er det borte — for evig borte! — Hvor saa Dage have dog ikke forvandet det! Jeg kan neppe selv kiende det igien. Og dog elsker jeg Dig! O Gud! jeg elsker Dig! saa høit! — saa høit! — Jeg vil glemme, hvad Du nu er; — jeg vil kun huske paa, hvad Du var, og elske Dig, som om Du endnu var ligesaa skøn, ligesaa venlig — som om Du endnu lignede ham lige saameget! — Jeg troede, at jeg havde udgrædt alle mine Taarer — men her trænger endnu een sig frem.”

Hun tørrede sine Dine med en af sine Haarlokker, og derpaa rakte hun sin Haand ud efter Krukken, som hun med Møie kunde naae. Forskende, men haabløs saae hun ned i den, suksfede, og satte den igien fra sig.

”Den er tom! ganske tom! — ikke en Draabe — ikke en Draabe, til at lædste min vansmægtende, brændende Tunge! — O! jeg vilde give Skatte for en eneste Drik Vand! — — Og det er Guds Tienere, som martre mig saaledes! — de falde sig hellige, imedens de lade mig udstaae disse Helvedes Qualer! — De ere grusomme og føleløse, og alligevel befale de mig at angre min Brøde; de true mig med evig Fordømmelse! — O, min Forløser! Du! Du tænker ikke saaledes!”

Nu fæstede hun sine Dine paa Krucifixet, tog Rosentrandsen, og medens hun talde Perlerne, vidsede hendes Læbers hastige Bevægelse, hvor inderlig hun bad.

Ved hvert Nidblif blev Lorenzo mere og mere rørt. Det første Øjeblik af al denne Elendighed havde oprørt hans Sanser; nu kunde han nærme sig til den ulykkelige Kænge med blidere Bølelser. Hun hørde hans Trin, og lod Rosentrandsen fælde med et Blædeskrig

”Tys! tys!” raabde hun; ”der kommer nogen!”

Hun vilde reise sig i Beiret, men hendes Kræfter svarede ikke til hendes Villie; hun faldt tilbaae, og i det hun sank om paa sit Straaleie, hørde Lorenzo tunge Lænker rasle. Den Ulykkelige blev imidlertid ved:

”Er det Ed, Camilla? Saa kommer I da omsider? o, det er ogsaa hoi Tid! Jeg tænkte, at I havde glemt mig — at jeg var bestemt til at døe af Hunger. Giv mig noget at drikke, Camilla, for Gud i Himmels Skyld, giv mig en Drik Vand! jeg døer af Hunger og Tørst; og jeg er saa svag, at jeg kan ikke reise mig i Beiret. Gode Camilla, giv mig noget at drikke, eller jeg døer for Eders Dine.”

Lorenzo var bange for, at han skulde skade hende i hendes svækkede Tilstand ved en Overraskelse, og vidsede derfor ikke paa hvad Maade han skulde tiltale hende.

"Det er ikke Camilla," sagde han omsider fagte og venslig.

"Og hvem da?" svarede den Lidende, "maaskee Mariane eller Violanta? Mine Dine ere blevne saa dunkle og svage, at jeg ikke kan gienkende Eders Træt; o, hvem! J endog er, hvis der blot er en Gnist af Medlidenhed tilbage i Eders Hjerte, hvis J ikke overgaaer Ulvene og Tigrene i Grumhed, o, saa forbarm Jer over mine Lidelser. J seer jo, at jeg dser af Hunger. J to samfulde Dage har jeg ikke faaet mindste Smule til mit usle Livs Ophold. Bringer J mig noget at spise? eller kommer J kun, for at forkynde mig min Død, og see, hvor lang Tid jeg endnu har at lide i?"

"De tager J il," svarede Lorenzo, "det er ikke den hævngierige Pristinde, som sender mig. Jeg feler Medynk med Deres Elendighed, og kommer for at lindre den."

"For at lindre den?" igientog den Ulykkelige, "for at lindre den, siger J?"

Og nu reidde hun sig ved Hielp af sine Hænder, og saae stift paa den Fremnaede.

"Allmægtige Gud! — er det ikke Blændværk? — Et Mandfolk! hvem er De? hvad bringer Dem herved? Kommer De for at fresse mig, for at give mig Frihed, Liv og Lys igien? o tael, skynd Dem, førend jeg begynder at nære et Haab, hvis Tilintetgjørelse ogsaa vil tilintetgjøre mig."

"Kølig, kiere Veninde!" svarede Lorenzo i en beroligende, medynksfuld Tone, "Priorinden, ved hvis Grusomhed De lider, har allerede bødet for sine Misgierninger; De har intet mere at frygte af hende. Gaa Minuter endnu, og De er igien paa fri Fod, igien i Deres Benner, Deres længe savnede Benner's Arme. Forlad Dem paa min Beskyttelse; giv mig Deres Haand; fat Mod. Jeg vil bringe Dem hen paa et Sted, hvor De skal nyde al den Pleie, som Deres svagelige Tilstand udkræver."

"O ja! ja! ja!" skreg den Fangne med Henrykkelse, "saa er der da en Gud, en retfærdig Gud til! o Fryd! o Glæde! saa vil jeg da igien komme til at aande den friske Luft, igien komme til at see Guds herlige Soel! — Jeg vil følges med Dig, Fremmede, jeg vil følges med Dig! o, Himlen vil lønne Dig for Din Barmhiertighed med en Ulykkelig! — Men dette maae jeg ogsaa have med mig," svarede hun til, og trykkede den lille Bysdt tættere op til sit Hierte, "det kan jeg ikke forlade. Jeg vil tage det med mig; Verden skal see, hvor rædsomme hine Bøliger ere, som den med Uret kalder hellige. Kiere Fremmede! laan mig Deres Haand, at jeg kan staae op; Mangel, Sygdom og Sorg have svækket mig, og alle mine Kræfter ere borte. Saaledes — saa — nu er det godt!"

Da Lorenzo bukkede sig ned for at løfte hende op, skinnede Lampen ham lige ind i Ansigtet.

"Almægtige Gud!" raabde hun, "er det muligt? — dette Blik! dette Ansigt! — o! ja, det er, det er —!"

Hun bredte sine Arme ud, for at omfavne ham, men hun fattedes Styrke til at kunne udholde de Kæleiser, som strømmede sammen i hendes Bryst. Hun sank afmægtig tilbage paa sit Straaleie.

Hendes sidste Udraab satte Lorenzo i Forundring. Det kom ham for, som om han før havde hørt de Toner, som hendes hule Stemme nu udpressede, men hvor? det kunde han ikke mindes. I hendes farlige Tilstand indsaae han vel, at hun trængte til Lægens umiddelbare Hielp, og hans første Bestræbelse var derfor at bringe hende op af Kængselet. Heri blev han i Begyndelsen hindret ved en tyk Jernlænke, som var gjort fast om hendes Liv og smedet ind i Muren, men hans naturlige Styrke, og den Angest, hvori han var for den Ulykkelige, hjalp ham at bryde Boltene ud, som gik ind i Muren. Nu tog han hende i sin Kavn, og ilede hen til Trappen, veiledet af Lampekinnet oven fra og Konnernes Mumlén. Inden faa Minuter var han oppe.

I hans Graværelse vare Konnerne blevne skrækkelig plagede af Angest og Nysgierrighed.

Intet uden deres Glæde kunde sættes i Ligning med deres Forbauselse, da de igien saae ham i god Behold hos dem. Ethvert Hierte var gien- nemtrængt af Medynk med den arme Skabning, som han bar i sine Arme. Imedens Nonnerne, og især Virginia, søgde, at bringe hende til sig selv igien, fortalde Lorenzo dem med saa Ord Maaden hvorpaa han havde fundet den Ulykkelige, og frøiede til, at da Opløbet nu maatte være forbi, troede han nok, at han uden Fare torde bringe enhver af dem til sit Bestemmelses- sted. Alle længtes efter at forlade Hølvvingen, men for at undgaae al Mulighed at blive mis- handlede, bade de Lorenzo, at gaae op først og see om alting var sikkert. Han var af samme Tanker, og Helene vilde just vejlede ham hen til Trappen, da de saae Lys i adskillige af de tilstø- dende Gange. Lillige hørde de Folk, hvis An- tal lod til at være betydeligt, nærme sig med stærke Skridt. Nonnerne bleve forskrækkede; de troede, at deres Tilflugtssted var røbet, og at Oprørrerne nu kom for at forfølge dem. De lode den Fange blive liggende i hendes Afmagt, trængde sig tæt omkring Lorenzo, og huffede ham paa hans Løfte, at ville tage dem i Forsvar. Virginia allene glemde sin egen Fare, og blev ved at staae den Ubekjendte bi. Hun lod hendes Hoved hvile op mod sit Knæ, badede hendes Sindinger med Rosenvand, varmede hendes kol-

de Hænder, og vadede hendes Ansigt med Mednyts Taarer. Nu kom de Fremmede nærmere, og satte Lorenzo istand til at befrie Nonnerne for deres Krygt. Hans Navn, som blev raabt af en Mængde Stemmer, hvoriblandt han gienkiendte Hertugens, gienlød mellem Hvalvingerne, og han mærkede, at man ledte kun om ham. Nonnerne vare henrykte derover. Nu kom Hertugen og Don Raimirez med Fakler og Følge. De havde ledet allevegne om ham, for at lade ham vide, at Pøbelen var adspredt, og at Oplobet var ganske forbi. Lorenzo fortalte fortelig sit Eventyr i Hulen, og sagde, hvor meget den Ubekiendte trængde til en Læges Hielp. Han anbefalede baade hende, Nonnerne og Kostgiængerinderne til Hertugens Omfarg.

"Mig bortfalde andre Gysler," sagde han. "Overlad mig Halvdelen af Rettens Beterterne, imedens De med de andre ledsager disse Damer til deres Frender. Jeg vil undersøge Hulen hiffet nede og denne Begravelses-Hvalvings lønligste Smuchuller. Jeg har ingen Ko, førend jeg er overtydet om, at der ikke sukker flere slige ynkværdige Offere i disse Hvalvinger."

Hertugen kunde ikke nægte ham sit Bifald. Don Raimirez tilbød at ville staae ham bi i hans Undersøggelser, og blev modtaget med Glæde. Nonnerne bevidnede Lorenzo deres Erkiendtlighed, og under hans Onkels Beskyttelse forlode de nu Hvalvingen. Virginia bad, om hun

maatte tage den Ubekjendte med sig, og lovede at give Lorenzo Underretning, saasnart hendes Helbred tillod hende at tage imod hans Besøg. Verligt sagt, gav hun dette Løfte mere for sin egen, end for Lorenzos og den Fanges Skyld. Hans Venlighed, Høflighed og Kiærlighed havde giort et mægtigt Indtryk paa hendes Hierte; hun ønskede inderlig at vedligeholde hans Bekjendtskab, og haabede, at baade hendes Medsyn og Omfarg for den Ulykkelige vilde forsøge Lorenzos Afgielse for hende. Herom kunde hun ogsaa være fuldkommen overtødet. Den Godhed, den omme Omhu, hun allerede havde viist for den Lidende, havde erhvervet hende mange Kærligheder til hans Velvillie. Hendes Sygler med den Syge havde smykket hende med nye Vundigheder, og giort hendes Skønhed tusende Gange mere tillokkende. Glæde og Beundring stode malede i Lorenzos Dine; han ansaae Virginia for en god Engel, som var nedstegen til den forfulgte Uskyldigheds Hielp, og hans Hierte vilde endnu mægtigere have følt hendes Tryllekraft, havde det ikke været hærødet ved Mindet om Antonia.

Nu ledsagede Hertugen Konnerne til deres Frender's Boliger. Den frelste Fange blev endnu stedse ved at være uden Bevidsthed, og gav intet andet Tegn til Liv, end at hun af og til vaandede sig. Hun blev baaret i en Slags Sygestoel. Virginia veeg ikke fra hendes Side;

hun vaagede over sin Pleiedatter, hvis Kræfter vare ganske udtømte ved den lange Hungren; men rystet saa heftig ved den pludselige Overgang fra Lænker og Mørke til Frihed og Lys, torde man neppe gjøre sig Haab om, at hun vilde overleve det.

Lorenzo og Don Ramirez bleve nede i Hulen. Efter nogen Overveielse besluttede de, for ikke at spille Tiden, at dele Politiebetjenterne i to Dele; nogle skulde undersøge Hulen med Don Ramirez, imedens de andre trængde ind i de andre Hælvinger med Lorenzo. Don Ramirez, som var tilstrækkelig forsynet med Fakler, gik strax henimod Hulen. Han var allerede kommen med nogle Trappetrin ned, da han hørde nogen gaae med stærke Skridt længst inde i Begravelsen. Han blev forbauset, og kom hastig op igien.

"Hørde De ikke nogen gaae?" sagde Lorenzo, "lad os ile derhen. Lyden lod til at komme herfra."

Et høit igiennemtrængende Skrig vakte endnu mere deres Opmærksomhed.

"Hielp! Hielp! for Guds Skyld, Hielp!" skreg en Stemme, hvis melodiske Tone kom Lorentzos Hierte til at bave.

Hastig som en Lynstraale koi han hen mod den Randt, hvorfra Skriget kom; Don Ramirez fulgte med lige Hurtighed efter ham.

Elleste Kapitel.

Great Heav'n! how frail thy creature Man is
made!

How by himself insensibly betray'd!
In our own strength unhappily secure,
Too little cautious of the adverse pow'r;
And, by the blast of self-opinion mov'd,
We wish to charm, and seek to be belov'd.
On pleasure's flow'ry brink we idly stray,
Masters as yet of our returning way:
Seeing no danger, we disarm our Mind,
And give our conduct to the waves and wind:
Then in the flow'ry meadow's verdant shade,
To wanton dalliance negligently laid,
We weave the chaplet, and we crown the bowl,
And smiling see the nearer Waters roll;
Till the strong gusts of raging passion rise,
Till the dire tempest mingles earth and skies;
And, swift into the boundless ocean borne,
Our foolish confidence too late we mourn:
Round our devoted heads the billows beat;
And from our troubled view the lessen'd lands
retreat.

O Gud! hvor svagt er Mennesket, Din Skabning!
Hvor uformærkt det ved sig selv forledes!
uhjelpigviis i egen Styrke tryg
og ikke vaersom nok mod vaagen Fiende.

Tilknyndede ved Egenkierlighed
 vi hige efter Virak, Roes og Bifald.
 Paa Glædens Blomsterbred vi daarlig vanke;
 endnu det staaer os frit at vende om;
 men ingen Fare truer; altsaa vandre
 vi Banen hen, og lee ad Vind og Bølge.
 Imellem Engens Duft, i Bøgens Ly
 henstrakte skidesløst til Kielen Svægen,
 vi flette Krandsen, tømme Glædens Bæger
 og smile ad den Sø, der nærmer sig;
 til Lidenkabens stærke Ruling bruser;
 til vilde Storm oprører Jord og Himmel;
 og revne hen i Oceanets Svælg
 vi altfor seent usalig Tillsid angre:
 Vandoverne sig om vort Hoved taarne
 og svage Syn knap siner fjerne Kyst.

Prior.

Jal denne Tid anede Ambrosio ikke, at der
 forefaldt saa rædsomme Scener nær ved ham.
 Enhver af hans Tanker var nu henvendt paa
 Udførelsen af hans Hensigter med Antonia. Hids-
 til var alting lykkedes ham. Antonia havde ta-
 get Sovedrikken ind, var bleven bisat i Sancta
 Claras Hvælvinger, og han havde hende ganske
 i sin Vold. Mathilda, som meget nøie kiendte
 denne søvnbringende Driks Virkninger, havde

udregnet, at den kunde ikke miste sin Kraft førend om Natten Klokken eet. Denne Time ventede han med Utaalmodighed. Sancta Claras Høitid lovede ham en gunstig Leilighed til at iværksætte sin Misgierning. Han var fuldkommen vis paa, at Munkene og Nonnerne vare sysselsatte med Processionen, og behøvede altsaa ikke at frygte for at blive forstyrret; under et Paaskud var han bleven fri for at anføre Munkene. Antonia, som var aldeles hielpeløs, adskildt fra hele Verden, og ganske i hans Bold, meende han, kunde ikke sætte sig imod hans Begierligheder. Den Yndest, hun stedse havde vist for ham, gav ham endogsaa Haab om en godvillig Overgivelse, men i alle Tilfælde havde han besluttet, at opnaae sit Niemeed, hvad det endog skulde koste. Da han var sikker for ikke at blive opdaget, ræddedes han slet ikke ved den Tanke, at bruge Bold, og om han endog følte nogen Afsky derfor, saa var det ikke af Skamfuldhed eller Medynk, men fordi hans Kierlighed til Antonia var ligesaa varm som oprigtig, og han kun vilde have hendes Gienkierlighed at takke for sin Lykke.

Om Midnat forløde Munkene Abbediet. Mathilda var blandt Sangerne; Ambrosio blev allene tilbage, og havde nu fri Raadighed til at følge sine Tilboieligheder. Overttydet om, at der var ingen som lurede paa hans Handlinger, eller kunde forstyrre ham i hans Glæder, ilede han nu hen mod den vestlige Fløi af Klosterbygning-

gen. Med et Hjerte ligefuldt af Haab og Angest, styrtede han igiennem Haugen, aabnede Porten ind til Kirkegaarden, og stod saa Dieblikke efter uden for Begravelseshvælvingen. Her standsede han, og saae sig mistroisk om, thi hans Bestilling maatte ikke sees af noget fremmed Die. Imedens han stod saaledes og dvælede, hørde han Uglens sørgmodige Skrig; Vinden hvinede igiennem de nærliggende Kloftergange, og paa sine brede Vinger bar den de døende Toner af det fjerne Chor hen til ham. Daersom aabnede han Døren, gik ind i Graven, og lukkede igjen til efter sig. Veiledet af sin Lampe, steg han sig igiennem de lange Gange, hvis Krumninger Mathilda havde vist ham, og kom nu til den Hvælving, hvor hans Elskede slumrede.

Indgangen dertil var ikke let at finde, men dette var ligegyldigt for Ambrosio, som ved Antonias Begravelse havde været alt for opmærksom, til at kunne tage Feil. Han stødte den allerede halv aabne Dør op, og steg ned i Hvælvingen. Nu nærmede han sig til den Grav, hvor Antonia hvilede; han var forsynet med en Spade og en Øxe, for at bryde den op. Men dette behøvede han ikke, thi det var let at opløste en Jernrist, som laae saa løselig over den. Han satte Lampen paa Randten af Graven, og boiede sig taus ud over den. Ved Siden af tre henfæltedre, halvfortærede Ligg laae den slum-

rende Skionhed, hvis Kinder allerede vare overtrufne med en levende Rodme, Forbuddet paa det tilbagevendende Liv. Indsvøbt i et hvidt Lagen, og hvilende i sin Liigkiste, syntes hun at smile ad Dødens Billeder rundt omkring hende. Ambrosios Blik paa de muldrende Dødningsgebeen, og paa de græffelige Beenrade, der maaskee fordom havde været ligesaa hulde og esskelige, mindebe ham om Elvira, hun, som ved hans Brøde nu var i samme Tilstand. Erindringen om hans skræffelige Misgierning foer som et Lyn ind i hans Siel, og opfyldte den med Rædsels Mærke; men endogsaa dette bestyrkede ham i hans Forsæt, at styrte Antonia i Fordærbelse.

"For Din Skyld, Du min Køligheds Fiende!" mumlebe han, og hans brændende Blik var i det samme fæstet paa hans Død, "for Din Skyld har jeg begaaet dette Mord, og solgt min Siel til evige Piinsler. Nu er Du i min Bold, og Bindingen for mine Misgierninger skal i det mindste ingen ting frarive mig. Intet skal frelse Dig fra mit Gavntag, intet! hverken denne søde Stemmes Bonner, eller disse himmelske Dine forskisnede ved Taarer, eller disse bedende opløstede Hænder, som om Du angerfuld anraabde om den hellige Jomfrues Tilgivelse; hverken dette, eller Din rørende Uskyldighed, eller Din indtagende Smerte, eller alt Dit Herredømme over mig. Hørend Dagen gæver, skal Du, maae Du være min!"

Endnu gav hun intet Tegn til at hun var i Live; han løftede hende ud af Ligkisten, slyngede sine Arme om hende, satte hende paa en Steenbænk, og ventede med Utaalmodighed paa at see hendes Siel vende tilbage. Han havde neppe saa meget Herredomme over sine Lidenstaber, at han længer kunde holde dem i Toilen. Hans Begierligheds naturlige Heflighed var blevet foraget ved de Banskeligheder, den nu havde fundet, og tillige ved lang Afholdenhed, thi da Mathilda mærkede, at hun havde mistet hans Hierte, havde hun forjaget ham fra hendes Arme.

"Ambrosio," sagde hun til ham, da han engang med glødende Brynde vilde nøde hende til at opfylde hans Duster, "jeg er intet Udskud af Qvindeskønnet; nu er jeg kun Deres Veninde, og vil ikke længer være Deres Frille. Haab aldrig, at jeg nogensinde vil tilfredsstille Begierligheder, som vanære mig. Deres Favntag var min Stolthed, saalænge jeg endnu eiede Deres Hierte. Denne lykkelige Tid er forsvunden! De føler intet mere for mig; De henvender Dem til mig, ikke af Kierlighed, men af Kornsødenhed. Hvordan skulde jeg nogensinde kunne samtykke i en Bøn, hvorimod al min Stolthed oprører sig?"

Da Munken nu saa pludselig var berøvet alle de Nydelser, som Banen havde gjort ham mundværlige, fandt han sin Forsatning yderst utaalelig. Da han af Naturen var sandelig,

i Manddommens fuldeste Kraft, og da hans Blod var meget varmt, havde han givet sit Temperament saadant et Herredømme, at hans Bryn-
de steg til Affindighed. Af hans Kælelser for Antonia blev kun den grovere Deel tilovers; han tørstede ikke efter andet end legemlig Nydelse, og endog saa denne skumle Grav, Stilheden rundt omkring ham, og den Modstand, som han ventede sig, syntes kun at forsøge hans brændende, tvilsøse Drivter.

Gradviss fælde han, hvorledes den Barm, som hvilede op mod hans, blev opvarmet af nyt Liv. Hendes Hjerte bankede høiere, hendes Blod flød hastigere og hendes Læber rørte sig. Omfiden aabnede hun sine Dine, men lukkede dem strax igien, endnu stedse bedøvet af den stærke Covedriks Virkninger. Ambrosio lod ikke sine Dine vige fra hende, og gav Agt paa enhver af hendes Bevægelser. Saa snart han mærkede, at hun var kommen til sig selv igien, trykkede han hende henrykt til sit Bryst, og præssede sine Læber paa hendes. Dette var nok til at adspredde de Dunster, som mørkede Antonias Fornuft. Hun reisde sig hastig op, og saae sig vildt omkring. De sælsomme Billeder, hendes Dine allevegne mødte, forvirrede hende endnu mere. Hun lagde Haanden paa Panden, som om hun igien vilde ordne sin forstyrrede Fantasie. Omfiden lod hun Haanden igien synke ned, og saae

sig endnu engang om. Hun blev ved at stirre paa Munken.

"Hvor er jeg?" sagde hun med afbrudt Stemme; "hvordan er jeg kommen her? — Hvor er min Moder? Jeg synes, at jeg saae hende! o, en Drøm, en rædsom, skrækkelig Drøm sagde mig — men hvor er jeg! lad mig gaae! her kan jeg ikke blive!"

Hun vilde staae op; Munken forhindrede det.

"Kølig, skionneste Antonia!" sagde han; "der er ingen Fare, som truer Dem; De er under min Beskiermelse. Hvortil disse igiennemtrængende Diefast? Kiender De mig ikke? Kiender De ikke Deres Ven, Deres Ambrosio?"

"Ambrosio? min Ven?" — o jo, jo, nu husker jeg det — men — hvorfor er jeg her? Hvem har bragt mig herhen? Hvorfor er De hos mig? — o! Flora advarede mig! her er intet andet end Liigkister, Grave, Dødningsbeene! Jeg gyser! Gode Ambrosio, følg mig herfra, thi min Drøm bliver mig saa levende! jeg syntes, at jeg var død, og at jeg laae i Graven! — følg mig herfra, gode Ambrosio! — Vil De ikke? — Ikke dette Diefast! — Deres tindrende Mafsyn forfærder mig! — Barmhiertighed, Fader! for Guds Skyld, Barmhiertighed!"

"Hvortil denne Krygt, Antonia?" svarrede Munken, i det han trykkede hende i sine Arme, og bedækkede hendes Barm med Kys,

uagtet al hendes Modværge," hvad frygter Du af mig, af mig, som tilbeder Dig? hvad skader det, hvor Du er? Jeg synes, at denne Grav er Kierligheds Rosenlysthus. Dette Mørke er Londons fortrolige Nat, som daler ned over vore Glæder! Fra denne Synspunkt seer jeg alt dette, og saaledes maae min Antonia ogsaa see det. Ja, sødeste Nige! ja! Dine Aarer skulle gløde af den samme Ild, som flyder i mine, — Du skal dele og fordobble min Henrykkelse."

Imedens han sagde dette, igientog han sine Favntag, og tillod sig de usømmeligste Friheder. Hvor uvidende Antonia endog var, saa maatte hans Ubluhed dog forbittre hende. Hun følte den Fare, hvori hun var, rev sig ud af hans Arme, og svøbde sig ind i Liiglagenet, hendes eneste Klædebon.

"Tilbage, Fader!" skreg hun, og Befyring over hendes værgeløse Tilstand mildnede hendes billige Vrede; "hvi har J bragt mig her ned? dette Sted bringer mig til at gysse! Har J mindste Gran af Barmhiertighed, af Rennesselighed tilbage, o, saa følg mig ud herfra! Lad mig komme tilbage igien til mit Hiem, som jeg har forladt, men uden at vide paa hvad Maade! Jeg vil, jeg maae ikke blive her et Dieblit længer."

Wanken, som ikke havde beløvet sig paa den fiække Tone, hvori hun sagde dette, følte dog ikke andet derved end Befyrteelse. Han greb

hende ved Haanden, trak hende hen paa sit Skjød, og sagde med funklende Dine til hende:

”Følg Dem, Antonia. Al Modstand er forgieves, og jeg kan ikke længer dølge min Lidenskab for Dem. Man troer, at De er død, det menneskelige Selskab har udstødt Dem. Her eier jeg Dem nu ganske allene; De er aldeles i min Vold, og jeg brænder af Begierligheder, som jeg maae tilfredsstille eller døe; men jeg ønskede at have Dem selv at takke for min Lykke. Min Elskede! min Tilbedte! o, lad mig lære Dig Glæder, som Du endnu aldrig har kiendt, nyd i mine Arme Henrykkelser, som jeg snart maae nyde i Dine. Ky! denne Modvæрге er barnagtig,” blev han ved, da hun søgte at rive sig løs fra hans Kiertejn og hans Favntag,” ingen Hielp er nær, hverken Himmelen eller Jorden kan frelse Dig fra mig. Og hvorfor vilde Du forsmaae disse Glæder, disse Henrykkelser? ingen seer os, vor Kierlighed bliver en Hemmelighed for hele Verden. Intet indskrænker mere Dine Lidenskaber. Følg dem, min Antonia! følg dem, min søde Pige! Saaledes, — saa tæt omsnoe Dine Arme mig, tryk Dine Læber saaledes — og saaledes paa mine! Hvordan? Naturen skulde have nægtet Dig den dyrebareste af alle sine Gaver: Følelse for Kierlighed? nei, det er umuligt! ethvert Træk, ethvert Blik, enhver Bevægelse siger mig, at Du er skabt til at være lykkelig og gjøre lykkelig! Føst

ikke disse bønkelige Dine paa mig; adspørg Dine egne Vndigheder; de ville sige Dig, at jeg er uforsontlig. Disse Lemmer, der ere saa bløde, saa hvide, saa fine! denné skulmende, runde, fyldige, elastiske Barm! disse Læber, der ere saa modne til Kys! alle disse Skatte skulde jeg lade blive unnydte, dem skulde jeg overlade til en anden? nei, Antonia, aldrig, aldrig! det sværger jeg Dig ved dette Kys! og ved dette! og ved dette!"

Hvert Dieblif voxede Munkens Brynde og Antonias Angest. Hun søgde, at slide sig ud af hans Arme. Forgieves vare alle hendes Bestræbelser, forgieves var hendes Skrig om Hielp, da Ambrosio altid blev mere og mere paatrængende. Synet af Hælvingen, Lampens blege Glimten, Mørket rundt omkring, den aabne Grav foran hende, og de Dødens Gienstande, som hendes Dine allevegne mødte, vare ikke syn- derlig passende til at opvække de Kølelser hos hende, hvoraf Munken brændte. Endogsaa hans Kiertejn forstrækkede hende, fordi de vare saa vilde, og fremkaldte ingen anden Fornemmelse hos hende end Frygt. Hendes Banghed, hendes siensynlige Afsty, hendes vedvarende Mod- stand syntes derimod kun at opflamme Munkens Begierligheder, og give hans dyriske Lyster ny Styrke. Ingen hørde Antonias Skrig, men dog holdt hun hverken op med dette eller med sine

Bestræbelser for at undløbe, førend hun aldeles udmattet og aandeløs sank fra hans Arm ned paa sine Kne, og tog endnu engang sin Tilflugt til Bønner. Men det hjalp hende heller ikke denne Gang, Riddingen benyttede sig tværtimod af hendes Stilling. Hun var livløs af Skræk, udmattet af Kampen, og alligevel trykkede han hende nu til sin Barm, dæmpede hendes Skrig ved Kys, behandlede hende følesløs, som en raa Barbar, dnygede Frækhed paa Frækhed, og mishandlede hende i sin Bøllystis Raseri. Lige gyldig imod Taarer, Bønner og Skrig, bemægtigede han sig hende gradvøis, og lod ikke sit Rov fare, førend hans Misgjerning var fuldbragt og Antonia vanæret.

Men neppe var hans Forehavende lykkedes ham, førend han gyæde for sig selv, og for de Midler, som han havde brugt. Ligesaa heftig som hans Begierlighed efter at komme til at eie Antonia før havde været, saa stor var nu hans Afsky; en indvortes Stemme raabde til ham, hvor nederdrægtig, hvor dievelsk han havde handlet. Han rev sig ud af hendes Arme. Hun, som for saa Minuter siden havde været Stenstanden for hans Tilbedelse, opvakte nu kun Afsky og Raseri i hans Hierte. Han vendte sig bort fra hende, eller kom hans Die uvilkaarlig til at hvile paa hendes Ansigt, saa var det kun for at see vild og grum paa hende. Førend Fuldendelsen af hans skændige Misgjerning var den Ulyk-

felige faldet i Afmaat, og nu vendte Følelsen af hendes Glendighed tilbage hos hende tilligemed Livet.

I stum Fortvilelse blev hun liagende paa Jorden; den ene Taare fulgte langsom efter den anden, og tunge Suf havde hendes Hierte op og ned. Medtrykket af Sorg blev hun i nogle Dieblikke liagende i denne Bedøvelses Tilstand. Nu reisde hun sig med Møie, og vankede med bævende Knæ hen mod Hvalvingeporten.

Lyden af hendes Trin vakde Munken op af hans rædsomme Dvale. Han sprang op fra Graven, hvorover han laae udstrakt, og imedens hans Dine stirrede paa de muldrende Liig, forfulgte og gaaede han Offeret for sin dyriske Belyst. Han greb hende ved Armen, og trak hende igien med Magt ned i Graven.

"Hvorhen?" skreg han med barsk Røst, "strax tilbage!"

Antonia bævede for den vilde Harmes, hvormed han fordreiede sit Ansigt.

"Hvad vil J mere?" sagde hun frygtsom, "er min Ulykke ikke fuldkommen? er jeg ikke forloren, for evig forloren? Er Eders Grumhed endnu ikke mættet, eller har J endnu flere Lidelser, at lade mig udstaae? Lad mig gaae! lad mig komme tilbage til mit Hiem, at jeg der uforstyrret kan begræde min Skiændsel og min Ulykke!"

"Tilbage til Dit Hiem?" gientog Munken bitter og spottende, og blev ved med Dine, som tindrede af Harmen, "at Du kunde anklage mig for Verden, udraabe mig som en Hykler, en Korræder, en Ridding, som et Uhyre af Grumhed, Belyst og Utaknemmelighed? nei, nei, nei! jeg kiender meget vel min hele Misgierning, jeg veed hvor retfærdige Dine Klager, hvor usmaadelige mine Forbrydelse ere. Du skal ikke komme herfra, for at sige til hele Madrid, at jeg er en Uværdig, at min Samvittrighed er betyngtet med Synder, som ikke engang Gud kan tilgive mig. Her, Elendige, her maae Du blive hos mig! her, midt iblandt disse eensomme Grave, iblandt disse Dødens Billeder, iblandt disse muldrende, forfærdelige Been! her skal Du blive, og see, hvad jeg lider, hvad det er, at fortvivle og udaande sit sidste Suk i Gudsbespottelse og Forbandelse! — og hvem har Skyld i min Elendighed? hvem har forført mig til Forbrydelse, ved hvis blotte Minde jeg gys? fordømte Skabning! var det ikke Din Skionhed? var det ikke Dig, som styrtede min Siel i Fordømmelse? som gjorde mig til en meenedig Hykler, til en Morder, til en Dievel? Ja, nu i dette Dieblif, siger ikke dette Engle-Nasyn mig, at Gud har ingen Raade for min Siel? o! dette Blik allene fordømmer mig, naar jeg engang kommer til at staae for Guds Domstoel! Til hiin Demmer vil Du sige: jeg var lykkelig,

indtil jeg saae ham! — jeg var uskyldig, indtil han vanærede mig! Med disse taarefyldte Dine, med disse blege indfaldne Kinder, med disse bønlig opløstede Hænder vil Du fremtræde, som dengang Du bad mig om den Barmhiertighed, som jeg nægtede Dig! da vil min Føddømmelse være afgjort! da vil Din Moders Mand komme, og hvirvle mig ned i Djevlernes, Luernes, Furiernes, de evige Piinslers Boliger! Og Du, Du vil anklage mig! Du vil styrte mig i evige Qvaler! — Du Elendige; Du! Du! — ”

Dette raabde han med tordnende Røst, greb Antonia hastig ved Armen, og trampede i Jorden med affindig Harme.

Antonia, som troede, at han var vanvittig, sank ude af sig selv af Skræk ned paa sine Knæ. Bønsfaldende løstede hun sine Hænder op til ham, men hendes Stemme var næsten ganske udslukt, førend hun kunde faae en Lyd frem. ”Barmhiertighed! o Barmhiertighed!” sukede hun med Næse.

”Stille!” skreg den rasende Munk, og kastede hende hen ad Jorden.

Nu forlod han hende, og gik med stærke Skridt op og ned ad Hvalvingen. Hans Dine rullede rædsomt, og Antonia bævede, hvergang hendes modte dem. Han lod til at grunde paa noget Græffeligt, og hun opgav alt Haab om, at slippe levende fra ham. Heri gjorde hun ham

dog Uret. Midt iblandt den Affky og Fortvivel-
 lelse, som rasede i hans Siel, var Medynk med
 hans Slagtoffer endnu ikke forjaget deraf. Da
 Lidenskabernes Storm var forbi, havde han op-
 offret Verdener, for at give hende den Ustyld
 tilbage, som hans toileløse Vellyst havde røvet
 hende. Af de Begierligheder, som havde for-
 ledt ham til Misgierninger, var der ikke Epoer
 tilbage i hans Hierte. Alle Jundiens Skatte vil-
 de ikke have været istand til at forføre ham til en
 Igientagelse af hans skændige Handling. Hans
 hele Natur oprørde sig imod den blotte Tanke
 derom, og den sidste Scene stod med rædsomme
 Farver malet for hans Siel. I samme Grad,
 som hans skumle Kaseri formindskedes, forsædes
 hans Medynk med Antonia. Nu stod han stille,
 og vilde gierne have sagt hende nogle Trostens
 Ord, men han vidste ikke, hvor han skulde tage
 dem fra, og stirrede derfor paa hende med vild
 Sorg. Hendes Forsatning forekom ham at væ-
 re saa haabløs, saa fordømt til Elendighed, at
 ingen Dodeligs Magt var istand til at hjælpe hende.
 Hvad skulde han da gjøre for hende? hendes
 Sielero, hendes Ære vare uerstattelig tabte. For
 evig var hun løsreven fra Menneskeligheden; thi
 hvis han ikke vilde have, at hans Misgierning
 skulde blive aabenbaret og hans Straf uundgaae-
 lig, saa torde han ikke give hende tilbage. Dø-
 den væbnede sig med tifold Skræffeligheder for
 ham, som kun saae Begyndelsen til evige Piins-

ler i den. Om han endogsaa vovede at lade Antonia komme tilbage i Verden, og udsætte sig for hendes Anflagelse, hvad for sørgelige Udsigter havde da ikke hun? Hun kunde aldrig gjøre sig Haab om, at blive nogen Mand's Huustro; brændemærket af Ekiendsel vilde alle hendes kommende Dage blive en Kække af Sorg og Lidelser. Han havde altsaa intet andet tilovers, end en Beslutning, som rigtig nok var endnu skrækkeligere for Antonia, men som dog tiente til hans egen Sikkerhed. Verden skulde være overtydet om hendes Død, og hun skulde blive i dette skumle, rædselfulde Kængsel. Her vilde han hver Nat bringe hende Mad, og vise hende sin Anger ved at blande sine Taarer med hendes. Han folde selv hvor grusomt, hvor uretfærdigt dette Forsæt var, men hvorledes kunde han ellers selv være sikker? lod han hende slippe ud, saa var intet ham Borgen for hendes Taushed; hans Misgierning var alt for stor, til at han kunde gjøre sig Haab om, at erholde hendes Tilgivelse, ikke at tale om, at hendes Tilbagekomst i Verden vilde opvække almindelig Mysgierrighed, og at hendes heftige Sorg vilde røbe Aarsagen dertil.

Han nærmede sig til hende med viensynlig Forlegenhed, og løstede hende op fra Jorden. Hendes Haand bævede, da han tog hende i den, og han trak sin tilbage, som om han havde rørt ved en Slange. Hans hele Natur modsagde sig selv. Han folde noget, som baade trak ham

hen til hende, og stødte ham tilbage, uden at han selv kunde forklare sig Aarsagen. Der laae noget i hendes Diefast, som opfyldte ham med Rædsel, og en ubegribelig Bevidsthed bød ham at see sin Misgierning i et endnu skræffeligere Lys, end han hidtil selv havde erkiendt den. I en vild Tone, og dog saa mildt, som det var ham muligt, med bortvendt Ansigt, og en Røst, som neppe kunde høres, søgde han at trøste hende over en Ulykke, som nu ikke mere kunde gøres god igien. Han bevidnede hende sin Anger, og sagde, at han vilde gierne opveie hver en Taare, som hans Grumbhed udpressede hende, med en Blodsdraabe. Uden Trøst og Haab hørde Antonia paa ham med stille Sorg; men da han forkyndte hende Indspærrelsen i Hælvningen, den skræffelige Dom, som syntes endnu værre end Døden, da gav Smerten hende igjen Ord. At hensmægte sit elendige Liv i en snever, gyselig Hule, at være troet død af ethvert menneskeligt Væsen, undtagen hendes Bøddel, at være omringet af muldrende Liig, som udaandede Stank og Pest, aldrig mere at faae Dagens Lys at see, aldrig mere at aande Himmelens rene Luft — denne Tanke var alt for rædsom, at man skulde kunne udholde den, og overgik endogsaa hendes Afsky for Munken. Hun sank endnu engang paa Knæ, bad ham om Barmhiertighed i de meest rørende og bønlike Udtrykke, og lovede, at naar han blot vilde sætte hende paa fri God, vilde hun

følge hans Misgierning for alle, tilskrive sin
 Gienkomst i Verden hvad for en Grund han
 selv vilde bestemme, ja, for at frie ham for al
 Mistanke vilde han st. ar forlade Madrid. Hens-
 des Ord gjorde virkelig et dybt Indtryk paa
 Munken. Han betænkte, at det gavtede ham
 ikke, at beholde hende, som ingen flere Tillof-
 felser havde for ham, i sin Vold, at han kun
 opdnygede sine Forbrydelses Summa derved,
 at hverken hans Liv eller Rygte kunde komme i
 Fare, naar hun vilde holde sit Løfte. Paa den
 anden Side bævede han for den Tanke, at An-
 tonia kunde i sin Smerte bryde sit Ord endogsaa
 imod sin Villie, og at hendes Troskyldighed, og
 Mangel paa Menneskekundskab, kunde røbe hen-
 des Hemmelighed for en eller anden snedig Spei-
 der. Men hvor grundet denne Frygt endog var,
 bragde dog Medynk og det alvorlige Forsæt, igien
 saa meget muligt, at gjøre sin Forseelse god,
 ham til at samtykke i hendes Ønske. Kun i een
 Punkt var han endnu ubestemt — Vanskelighe-
 den i at finde et Paaskud for Antonias uventede
 Opstandelse efter hendes foregionne Død og offent-
 lige Begravelse. Han grundede endnu paa Wid-
 ler til at rydde denne Hindring af Veien, da
 han hørde Lyden af hurtig tililende Fodtrin.
 Døren ind til Hølvningen blev stødt op, og
 Mathilda styrtede ind med siensynlig Frygt og
 Bestyrtelse.

Ved Synet af en Fremmed, udstødte Antonia et Glædeskrig, men snart mistede hun sit Haab om Hielp. Uden mindste Forundring, over hvad han saae, henvendte den foregivne Revits sig til Munken med følgende Ord:

”Hvad skulle vi gjøre, Ambrosio? Alting er forloren, hvis Oprørerne ikke blive adspredte ved et eller andet Middel. Ambrosio, Sancta Claras Kloster staaer i lys Lue; Priorinden er bleven et Offer for Folkets Raseri. Allerede truer en lignende Stiebne Abbedier. I deres Bessyrtelse lede Munkene allevegne om Dem; Deres Ansæelse allene, haabe de, er istand til at afvende Ulykken. Ingen veed, hvor De er bleven af, og Deres Graværelse opvækker almindelig Skræk og Fortvivlelse. Jeg benyttede mig af Forvirringen, og ilede herved, for at advare Dem om Faren.”

”Godt,” svarede Abbeden, ”jeg kommer strax igien op i min Celle; man kan jo let finde et Paaskud for min Graværelse.”

”Det er umuligt!” svarede Mathilda, ”alle Hvælvingerne ere fulde af Politiebetiente. Lorenzo de Medina giennem søger alle Gangene med Inquisitionens Tienere. Man vil gribe Dem i Klugten, og forlange at vide Aarsagen, hvorfor De er her paa denne mistænkelige Tid — man finder Antonia, og saa er De for evig forloren.”

”Lorenzo de Medina? Inquisitionens Tienere? Hvad ville de her? lede de om mig? har

man mig mistænkt? sig mig det, sig mig det, Mathilda!”

”Hidtil har det ikke endnu gjaaldt Dem, men jeg er bange for, at det kan snart skee. Den eneste Mulighed til at undgaae deres Eftersøgelse, skulde være Banffeligheden i at finde denne Begravelse. Døren her ind til er konstigen stult, maaskæ ingen finder den, og saa blive vi stulte her, indtil Tummelen er forbi.”

”Men, Antonia — Hvis de kom nærmere, hvis de hørde hendes Skrig — ”

”Saa vil jeg rydde denne Fare af Veien!” afbrød Mathilda ham, og stoi med blottet Dolk hen mod den Ulyffelige.

”Holdt! holdt!” raabde Ambrosio, og vristede det allerede opløstede Staal ud af Haanden paa hende, ”Grusomme, hvad vilde Du gjøre? Ved Dig, Affkum! ved Dig har den Ulyffelige allerede lidt nok! Havde jeg dog aldrig fulgt Dine Raad! — O, hvi har jeg nogensinde seet Dig!”

Mathilda gav ham et haanligt Diefast.

”Dumheder!” raabde hun med en Mine fuld af Bræde og Høihed, som sønderknuusde Munken; ”Du har berøvet hende alt, hvad der gjorde hende Livet kiert, og nu frygter Du for at berøve hende dette usle Liv selv? Velan da! lad hendes Tilbærelse overttyde Dig om Din Daarlighed! Jeg overlader Dig til Din ulyffelige Stiebne! Jeg frasiger mig vor Pagt!”

Den, som skielver for saadan en ubetydelig Forbrydelse, fortjener ikke min Beskyttelse. Tys! tys! hører Du Inquisitionens Tjenere, Ambrosio? — De komme, og Din Undergang er nær!”

I dette Dieblif hørde Munken Lyden af Stemmer langt fra. Han ilede hen for at lukke Døren, som Mathilda af Uagtsomhed havde ladet staae aaben efter sig. Hans Liv beroede nu paa, at den ikke blev opdaget. Før end han kunde naae den, saae han Antonia smutte hastig forbi sig, styrte ud ad Døren, og med Lynilds Hurtighed at ile hen mod den Kandt, hvorfra Lyden kom. Hun havde med Opmarksomhed hørt paa Mathildas Tale, og da Lorenzos Navn blev nævnet, havde hun besluttet at vove alt, for at komme under hans Beskyttelse. Saasnart den fjerne Lyd trængde sig til hendes Øre, sankede hun de saa Kræfter, som hun endnu havde tilovers, og løb hen mod det Sted, hvorfra Stemmerne kom. Men Munken forfulgte hende, saasnart han havde fattet sig af sin første Skræk. Forgieves fordoblede Antonia sin Tilfærdighed, forgieves anstrængede hun sine Nerver indtil det Yderste. Hvert Dieblif kom hendes Fiende hende nærmere; hun hørde hans Trin tæt bag ved sig. Han naaede hende, snoede hendes flaggrende Lokker om sit Haandled, og søgde at slæbe hende tilbage til Graven. Antonia værgede sig af al Magt. Hun slyngede sine Arme om en Støtte

og skreg høit om Hielp. Forgieves søgde Munken ved Trudsel at faae hende til at tie.

"Hielp!" raabde hun med fordoblet Styrke, "hielp! for Guds Skyld, hielp!"

Nu kom Trinnene nærmere og nærmere, som om de vare blevne paaskyndte ved hendes Skrig. Munken ventede hvert Dieblif at faae Inquisitorerne at see. Antonia blev endnu ved at gisre Modværg, og nu nødte han hende til at tie ved det skrækkeligste og umenneskeligste Middel. Han havde endnu Mathildas Dolk i Haanden; ufortøvet løftede han Krmen i Beiret, og giennemborede Antonias Barm to Gange. Hun skreg, og sank til Jorden. Munken søgde at bære hende bort, men endnu i Dødskampen holdt hun fast om Støtten.

Nu saae man allerede Fakler glimte langs med Murene. For at undgaae at blive grebet, maatte Ambrosio lade sit Slagtoffer blive liggende, og iilsom flygte tilbage til Begravelsen, hvor han havde forladt Mathilda.

Han flygtede, men ikke ubemærket. Don Ramirez, som kom først til, saa den blodige Pige ligge for sine Fødder, og et Mandfolk at undflye, hvis Tilfomhed gav Mistanke om hans Forbrydelse. Han forfulgte strax den Flygtende med en Deel af Politiebetienterne, imedens Lorenzo blev tilbage med de øvrige, for at beskytte den saarede Ubekjendte. Man løftede hende i Beiret. Af Smerte var hun faldet i Afmagt,

men nu gav hun igjen Tegn til, at hun var i Live. Hun slog Dinene op, og da hun løftede Hovedet i Veiret, faldt de tykke blonde Lokker tilbage, som hidtil havde overskykket hendes Ansigt.

”Allmægtige Gud! det er Antonia!” raabte Lorenzo, rev hende ud af sine Ledfageres Arme, og trykkede hende i sine.

Endskjondt Dolken var bleven ført af en zittrende Haand, havde den dog kun alfor vel opfyldt Morderens Hensigt. Saarene vare dødelige, og Antonia folde sit nærforestaaende Endeligt. Men de faa Minuter hun endnu havde tilbage at leve i, vare rige paa Salighed. Sorgen i Lorenzos Mafyn, hans hiertelige Klager, den Angest, hvormed han undersøgde hendes Saar, lode hende ikke beholde mindste Tvivl tilbage om hans varme Kierlighed. Hun vilde ikke flyttes ud af Hvælvingen, at Bevægelsen ikke skulde paa-skynde hendes Død, og ethvert Dieblif var hende uskatteerligt, hvori hun modtog og gav nye Beviser paa Kierlighed. Hun sagde til sin Elsker, at Døden vilde være hende rædsom, hvis hun endnu var reen og ubesmyttet, men nu var den hende kierkommen. Hun kunde ikke mere være blevet hans, og berøvet dette Haab, saae hun kun Rolighed i Graven. Hun bad ham, at fatte Mod, besvor ham, ikke at overlade sig til frugtesløs Kummer, og forsikrede, at han var det eneste i Verden, som hun nødigt ville skilles

fra. Saaledes talde hun indtil hendes Forløsnings Stund kom, og enhver af hendes hulde Toner gjorde Lorenzos Sorg bitter. Hendes Stemme kvaldes, en tyk Sky dalede ned over hendes Dine, og alleting syntes at forkynde hendes nærførefraende Død.

Saaledes laae hun, med Hovedet støttet op mod Lorenzos Barm, og endnu søde hendes blaa Læber at trøste ham. Nu slog Klosterkloffen langt fra. Paa eenaang fraalede Antonias Dine med himmelsk Glæde; hendes hele Væsen blev oplivet af en ny Kraft. Hun foer op af sin Elfers Arme.

"Kloffen tre!" raabde hun, "jeg kommer, min Moder!"

Hun foldede sine Hænder, og sank livløs omkuld. Lorenzo fastede sig ved Siden af hende med den meest sønderknusende Hierteangest. Han rev Haaret af sit Hoved, slog sig for Brystet, og vilde ikke vige fra hendes Liig. Omfider udtømmedes hans Kræfter, han maatte lade sig bære ud af Hvalvingerne, og blev bragt til Palladset de Medina, næsten ligesaa livløs som den ulyksalige Antonia.

Imidlertid var Ambrosio, uagtet sine Forsølgere, kommet lykkelig tilbage til Begravelsen. Døren var allerede lukket, da Don Ramirez kom, og der gik lang Tid hen, inden man kunde opdage Flygtningens Opholdssted; men Taalmodighed overvinder alleting. Hvor konstigen Dø-

ren endog var skilt, kunde den dog ikke undgaae de speidende Inquisitionstieneres Argussine. De stodte den ind, og kom ind i Begravelsen. Munkens Bestyrtelse, hans Tragten efter at skiule sig, hans hurtige Flugt, og Blodet paa hans Klæder, lode ingen Tvivl tilovers om, at han jo var Antonias Morder. Men da man nu gienkiendte den ubesmittede Pater Ambrosio, "den hellige Mand," Madrids Afgud, saa bleve alle Tilstædeværende som forstenede, og kunde neppe overtale sig til at troe, at det de saae, ikke var et Blændværk. Abbeden gjorde intet Forsøg paa at retfærdiggjøre sig, men vedblev en mørk Tausshed. Man fængslede ham og Ma'hilda. Hendes Munkehætte faldt ned, hendes fine Træk og hendes talrige gyldne Loffer røbede hendes Kion, og opvakte ny Forbavselse. Man fandt ligeledes Dolken nede i Graven, hvor Munken havde kastet den; man giennemsgde hele Begravelsen, og bragde de to Fanger til Inquisitionsfængselet.

Don Ramirez sørgede for, at baade Forbrydernes Stand og deres Misgierning blev en Hemmelighed. Han frygtede for et nyt Opløb, da det forrige neppe var dæmpet endnu, og lod sig nøie med, at melde Kapucinerne deres Superiors Misgierninger. De bævede for Almuens Raseri, hvorfra de nylig med den største Møie havde frelst deres Kloster, og for at undgaae den Skændsel, at blive offentlig anklagede,

løbe de uden Modstand deres hele Kloster blive gennemført. Man opdagede intet nyt. Hvad der blev fundet i Abbedens og Mathildas Celler, blev taget bort, for at foreviges Inquisitionen. Ellers blev alting i sin forrige Tilstand, og der herskede igien Orden og Rolighed i Madrid.

Sancta Claras Kloster laae i Ruiner, ødelagt af Almuen og af Luerne. Tøtet var blevet staaende, undtagen Hovedmurene, hvis Tykhed og Fasthed havde imodstaaet Jlden. Nonnerne maatte altsaa fordeles iblandt andre Ordener, men allevegne tog man ugierne imod dem. Fordommen imod dem var saa stor, at de uagtet deres Familiers Rigdomme og Anseelse maatte paanødes Kløstrene. De lede uforstyldt, thi man erfoer ved den strengeste Undersøgelse, at de fire Nonner undtagen, som Sancta Ursula havde anklaget, var der ikke en eneste i Klosteret, som tvivlede om Agnes's Død. Disse fire vare bleone Offere for Almuens Harm, saavel som mange flere, der vare aldeles skyldfri, og vidste af ingen Ting. Blændet af Hæongierrighed havde Pøbelen myrdet alle de Nonner, den fik fat paa, og de, som endnu levede, havde ene og allene Hertugens af Medina Klogskab og Omfarg at takke for deres Frelse. Dette folde de, og deres Hierter vare fulde af den varmeste Erkiendtlighed for denne værdige Mand.

Virginia var ikke en af de utaknemmeligste. Hun ønskede ligesaa meget at bevidne ham sin Erkiendtlighed, som at gjøre sig yndet af den Mand, der var Lorenzos Onkel. Dette maatte lykkes hende. Hendes blotte Skønhed nødte Hertugen til at beundre hende, og hans Dine hvilede med Henrykkelse paa hendes himmelske Skabning; men hendes blide Udfærd, og hendes summe Omsorg for den lidende Kone, indtog hans Hierte ganske og aldeles. Virginia vandt det høert Dieblif mere og mere, og samtykkede gierne i Hertugens Bøn ved Afskeden, undertiden at torde besøge hende.

Hendes første Syffel, da hun kom ind i sin Faders Pallads, var at lade Huuslægen falde, og give den Ubekiendte den fornødne Pleie. Hendes Moder ilede, at tage Deel i denne Kierlighedsgierning. Marquien de Villa Franca, hendes Kader, havde i Krygt for sit eneste Barns Liv fløiet hen til Sancta Claras Kloster, og var endnu ikke kommet tilbage. Nu sendte man Bud allevegne for at opsoge ham, og berolige ham i Henseende til hans Datters Skiebne. Hans Kraværelse tillod Virginia at hellige den Syge al sin Tid, og hvor træt hun endog selv var, kunde dog intet overtale hende til at vige fra hendes Seng. Det varede nogen Tid, førend den Syge, hvis Helbred var meget svækket ved Rød og Sorg, kom til sig selv igien. Det faldt hende tungt at faae de forestrevne Lægemidler

ned, men da hun først var istand hertil, fælde hun sig snart lindret, da kun Svækkelse var Mars sag i hendes Sygdom. Den omhyggelige Pleie hun nød, den sunde Kost, som hun saa længe havde maattet undvære, Bløden over at være gienskientet Frihed, Selskab, og som hun bovede at haabe, Kierlighed, virkede forenet til hendes hurtige Helbredelse. Fra Bekjendtskabets første Dieblik havde hendes sørgelige Tilstand og hendes skrækkelige Lidelser vundet hendes elskværdige Pleierindes Kierlighed. Virginia fælde den meest levende Deeltagelse for hende, men hvor meget sømmere blev den ikke, da Patientinden fortalte sin Historie, og gav sig tilkiende som Lorenzos Søster.

Ja, dette den klosterlige Grusomheds Slagtoffer var ingen anden, end den ulykkelige Agnes selv. Medens hun opholdt sig i Klosteret havde Virginia rigtig nok kiendt hende, men hendes udhungrede Skikkelse, hendes Træk, som vare ødelagte af Smerte, hendes forneente Død, og hendes tykke uredte Haar, som hang uortzentlig ud over hendes Ansigt og hendes Barm, havde gjort hende ukiendelig. Priorinden havde brugt ethvert Konfigreb, for at overtale Virginia til at tage Sløret; Huset Villafrancas Arving havde ikke været nogen ubetydelig Binding for Klosteret. Den unge Dame, som var indtaget af sin Frensets forfælskede Godhed og Dumbhed, havde allerede

været paa Nivuet at ville føie hende. Men Agnes, som bedre kiendte Klosterlivets Kedsomhed, gennemskuede Abbedissens Hensigter, og søgde at advare den Uskyldige, for hvis Skiebne hun bævede. Hun afmaalede hende med sande Farver alle de Sorger, som ventede paa hende, den evigvarende Trang, den foragtelige Misundelse, de usle Rabaler, den grove Smiger, og den frybende Slaveaand, som Priorisden ædskede. Hun viisde Virginia derimod de glimrende Udsigter, som stode aabne for hende. Hun, som var sine Forældres Afgud, som var beundret af hele Madrid, hvem Naturen og Opdragelsen havde begavet med enhver Siels og Legems Fuldkommenhed, kunde jo see den lykkeligste Forbindelse imøde. Med sin Rigdom eiede hun Midler til i den yderste Grad at kunne udøve Menneskekierlighed og Beglisrenhed, disse Dyder, der vare hende saa fiere, men som ingen værdige Gienstande vilde finde i et Klosters Fængsel.

Hendes Grunde bragde Virginia til at lade enhver Tanke om Sløret fare, men et andet Motiv, som Agnes ikke brugde, havde mere Tynd end alle de øvrige. Hun havde seet Lorenzo engang da han besøgte sin Søster; hans mandige Skisnhed havde gjort Indtryk paa hende, og alle hendes Samtaler med Agnes pleiede gierne at endes med et Spørasmaal om hendes Broder. Hun, som elskede Lorenzo uudsigelig høit, ønskede sig intet heller, end en Leilighed til at kunne

rose ham. Hun talde om ham med Henrykkelse, og viisde Virginia undertiden Breve fra ham, for at overtøye hende om, hvor rigtig hans Kjærlighed, hvor dannet hans Forstand og hvor skion hans Stiil var. Hun mærkede snart, at denne Kortrolighed havde gjort en Virkning paa hendes ny Venindes Hierte, som hun rigtig nok havde frembragt uden Hensigt, men som hun dog nu saa med Glæde. Hun kunde jo ikke ønske sin Broder nogen lykkeligere Forbindelse; Virginia, Familien Villafrancas Arving, skion, elskværdig, dydig, var et uskatteerligt Gode. Hun udfrittede Lorenzo, men uden at nævne enten Navn eller Omstændigheder, og hans Svar forsikrede hende, at baade hans Haand og Hierte endnu vare fri. Nu troede hun, at hun kunde uden Fare blive ved at bygge paa denne Grundvold, og søgte at oppuste sin Venindes ulmende Tilbuelighed. Lorenzo blev nu Emnet for alle deres Samtaler, og den Opmærksomhed, hvormed Virginia hørde efter, de Sukke, som opstege fra hendes uskyldige Barm, den Ultraa, hvormed hun stedse igien greb Kortallingens Traad, naar den stundum blev afklippet, alt dette overtødede Agnes om, at hendes Plan var lykkedes. Hun aabenbarede nu sine Ønsker for Hertugen, som rigtig nok ikke kiendte Virginia personlig, men som dog havde hørt saa meget tale om hende, at han holdt hende værdig til at blive hans Brodersøns Gemalinde. Han aftalde med sin

Niece, at hun skulde bringe Materien paa Bane for Lorenzo, og hun ventede kun paa hans Tilbagekomst til Madrid, for at tilbyde ham sin Veninde som Brud.

De ulykkelige Begivenheder, som hændte i denne Tidspunkt, hindrede hende i sit Forhavende. Virginia begræd oprigtig et Tab, som berøvede hende baade sin Veninde og den eneste Skabning, med hvem hun kunde tale om Lorenzo. Hendes Lidenskab brændte imidlertid lønlig i hendes Hierte, og hun havde sat sig for, at aabnebare sin Moder den, da Tilfældet igjen bragde hendes Elskte til hende. Hans Nærværelse, hans Godhed, hans Medynk, hans Mod forøgede hendes Kierlighed. Nu ansaae hun sin igjen opstandne Veninde som en umiddelbar Himmels Gave; hendes Haab at see sig forenet med Lorenzo, oplivedes nu atter, især da hans Søster kunde mægle imellem dem.

I den Formening, at Agnes førend hendes Død havde talt herom med sin Broder, havde Hertugen skrevet alle Vink om et Gistermaal paa Virginias Regning, og derfor havde han været saa villig til at laane Dret til dem. Da man meldte ham Antonias Død og Lorenzos Udfærd derved, indsaae han sin Bilsfarelse. De nærmere Omstændigheder smertede ham, men da den Ulykkelige nu var ude af Spillet, haabede han desto lettere at naae sit Diemeed. Lorenzos nuværende Forsatning passede sig rigtig nok ikke

synderlig for Brudgomstilstanden. Hans Forhaabninger, som næsten vare blevne skuffede i samme Dieblig, da han havde stolet paa, at see dem opfyldte, og hans Elstes pludselige, rædsomme Død, havde angrebet ham heftig. Hertugen fandt ham paa Sygeliet. Hans Tjenestefolk vare meget bekymrede for hans Liv, men dette var Onkelen ikke. Han troede, ikke med Uret, at man doer ikke af Kirlighed, og han smiggrede sig med, at hvor dybt hiint Indtryk endog havde været paa Lorenzo's Hierte, saa vilde de det dog vige for Tiden og Virginia. Han forsøgte derfor alt, for at opmuntre den nedslagne Ungling til at gjøre Kortvoiselsens Angreb kiøt Modstand. Han tilstod, at denne skrækkelige Tildragelse maatte have rystet Lorenzo heftig, og han kunde ingenlunde dadle hans Sorg, men han bad ham blot, ikke at overlade sig til en frugtesløs Kummer, og ved at stride imod Smerten, at bevare et Liv, som, om han endog ingen Priis satte paa det, dog var mange andre saa kiert. Saaledes sagde Hertugen paa den ene Side at gjøre Lorenzo ligegyldigere ved Antonias Død, imedens han paa den anden Side besøgte Virginia meget flittig, og ikke lod sig nogen Leilighed gaae af Hænderne, for paa bedste Maade at anbefale hende hos sin Broder søn.

Naturligviis var det Agnes's første Syssel at erkjendige sig om Don Raymond, og omendkiøndt Tidenden om de y sørgelige Tilstand, hvori

Smerten havde styrket ham, bedrøvede hende, saa maatte hun dog glæde sig over hans varme Kierlighed, som ene kunde være Skyld deri. Hertugen paatog sig selv at forkynde Don Raymond den Lykke, som v. ntede paa ham. Han forberedte ham saa vaerksom, som muligt, paa denne Tidende, men Overgangen fra Fortvivlelse til Henrykkelse var saa pludselig, at Raymond havde nær maattet bukke under for sine voldsomme Følelser. Men da dette var overstaaet, da hans roligere Sindsforsætning, Vidigheden om hans Lykke, og især Agnes's Nærværelse, som hun skienkede ham, saasnart hun vovede at gaae ud, virkede i Forening, saa maatte hans Sygdom snart give sig tabt. Hans Legeme nød samme Fred som hans skyldfri Siel, og han kom sig saa hurtig, at det forundrede enhver.

Saaledes gik det ikke med Lorenzo. Antonias Død og de græffelige Omstændigheder, hvoraf den var ledsaget, hvilede tungt paa hans Siel. Han var forvandlet til en Skygge; intet kunde adspøede ham. Man havde Møie med, at overtale ham til at spise saa meget, som han behøvede til Livets Ophold, og man frygtede for, at han skulde faae tærende Øye. Agnes's Selskab var hans eneste Trost. Hidtil havde de ikke kunnet være meget sammen, og maaskee bidrog dette endog til at forøge deres Venskab. Hun veegielden fra hans Seng, thi hun saae hvor

nødvendig hun var ham. Med utrættelig Opmærksomhed hørde hun paa hans Klager, og mildnede dem ved sin venlige Deeltagelse. Hun boede endnu i Palladset de Villafranca, hvis Tiere omgikkes hende med udmærket Velvillighed. Hertugen havde ikke dulgt sine Duster i Henseende til Virginia for Marquien. Partiet var uspaafageligt; Lorenzo, som var Arving til sin Onkels umaadelige Riigdomme, nød desuden den meest udmærkede Anseelse i Madrid for sin Ætighed, sine udbredte Kundskaber og sin ædle Opførsel. Tillige havde Marquien mærket sin Datters heftige Lidenskab for ham.

Hertugens Forslag blev derfor imodtaget uden Betænkning, og man brugte al mulig Forsigtighed for at vise Lorenzo Virginia i det fordeelagtigste Lys. Den gamle Marquise havde tit fulgt med Agnes, naar hun besøgte ham, og saasnart Lorenzo var i den Stand, at han undertiden kunde være oppe, fik Virginia ogsaa Lov at see til ham i sin Moders Selskab. Dette gjorde hun med saa meget Ynde, den Tone, hvori hun talde om Antonia, var saa rørende og saa søm, og da hun beklagede hendes sorgelige Dødsmaade, glimrede hendes klare Dine saa himmelsk igiennem Taarerne, at Lorenzo kunde ikke see paa hende eller høre hende tale uden Barmhertighed. Hans Frender og den skionne Pige selv, mærkede, at hendes Selskab syntes hver Dag at glæde ham mere og mere, og at han talde om

hende med altid voxende Beundring. Alligevel vare de saa fornuftige, at beholde deres Anmærkninger hos dem selv, og lode ikke falde mindste Ord, hvoraf han havde kunnet giette sig til deres Hensigter. Deres Udfærd, deres Opmærksomhed for ham, var stedse eens, og de overlode til Tiden, at forvandle det Venstabs, som han allerede fødte for Virginia, til en varmere Kælelse.

Imidlertid bleve hendes Besøg hyppigere og fortroligere; der gik næsten ingen Dag hen, hvoraf hun jo havde tilbragt en Deel ved Lorenzos Leie. Han fik rigtig nok lidt efter lidt nogle Kræfter igien, men hans Helbredelse var dog dvælen og tvivlsom. En Aften syntes han at befinde sig bedre end sædvanlig; Agnes, hendes Elsker, Hertugen, Virginia og hendes Forældre sadde omkring hans Seng, og nu bad han for første Gang sin Søster, at fortælle ham, hvorledes hun var undgaaet Virkningerne af den Gift, som Sancta Ursula havde seet hende synke. Af Frygt for at gienminde ham om hiin Skueplads, hvorpaa Antonia var død, havde hun hidtil dulgt sine Lidelsers Historie for ham. Men da han nu selv bragte den paa Tale, og hun haabede at adspredde hans Rummer ved sin Fortælling, opfyldte hun ufortøvet hans Begjæring. Det øvrige Selskab havde allerede tilforn hørt hendes Tildragelser, men den Deeltagelse, som de fødte for hende, var Marsag i, at de atter med Opmærksom-

hed hørde hende fortælle. Agnes begyndte ved Opdagelsen i Kapellet, og gik derpaa over til Priorindens Hævngierrighed og til den Midnats-scene, som Sancta Ursula i Lyon havde bivaaret. Denne fortalte hun vidtløftigere, end vi vide den af Konnens Mund, og blev derpaa saaledes ved: |

Slutning af Agnes's de Medina Historie.

Jeg leed min formeente Død under de græffeligste Smerter. Hvert Dieblif, som jeg holdt for at være mit Sidste, blev endnu kvalfuldere ved Priorindens Forsikkring, at jeg kunde aldrig undgaae den evige Fordømmelse; ja, endogsaa i det Dieblif, da mine Dine lukkedes, udøvede hun sit Kaseri i Forbandelser over min Misgierning. Det Gyselige i min Forfatning, en Dødsfeng, berøvet alt Haab og Trøst, en Søvn, hvoraf jeg kun skulde opvåagne blandt Furier og Luer, var piinligere, end jeg formaaer at beskrive. Da jeg ventede tilbage i Livet, martrede disse rædsomme Forestillinger endnu stedse min Siel. Angestfuld saae jeg mig omkring, og ventede at blive den guddommelige Hævn's Tjenere vaer. I den første Time vare mine Sandser saa forvirrede, var min Hierte saa svimmel, at jeg søgte forgæves at ordne de sølsomme Billeder, som omgave mig i en skummel Taage. Maar jeg

vilde reise mig op fra Jorden, saa løb alting rundt med mig, og jeg sank igien tilbage. Jeg torde ikke opløste mine svage og blandede Dine til en Lysskraale, som jeg saae svæve over mit Hoved. Jeg maatte lukke dem igien, og blive liggende ubevægelig i samme Stilling.

Saaledes gik en heel Time, førend jeg kom rigtig til mig selv igien, at jeg kunde betragte Gienstandene omkring mig. Men da jeg gjorde dette; Gud! hvilken ny Skræk giennembevæde da ikke mit Hierte! Jeg laae paa et Leie af flettede Vidiegrene. Der var som et Haandgreb i det, hvori Nonnere ventelig havde baaret mig ned. Det var bedækket med et hvidt Lagen, og der var strødt visne Blomster paa det. Paa den ene Side laae et lille Træ-Krucifix, og paa den anden en Rosenkrands af store Kugler. Fire lave Mure indspærrede mig i et lille underjordisk Hul, og oven for var Hælvnigen lukket med et smalt Jerngitter, hvorigiennem den Emule Luft kom, som jeg behøvede for ikke at quæles. Et svagt Glimt, som trængde igiennem Jernstængerne lod mig skimte denne skrækkelige Skueplads. Jeg aandede en affkyelig, giftig Stank, men da Jerngitteret ikke var lukket i Laas, haabede jeg dog at kunne undvige. Da jeg i dette Nidmeed vilde staae op, faldt jeg noget blødt under min Haand, jeg tog fat paa det, og holdt det op mod Lysglimtet. Almægtige Gud! hvilken Ustykkelighed! hvilken Forbivsel! Uagtet For-

raadnelse og Ormene, som gnavede paa det, gienkiendte jeg et Dødningshoved, og Trækkene af en Skonne, som var død for faa Maaneder siden. Jeg kastede det fra mig, og sank livløs tilbage paa min Liigbaare.

Da jeg igien kom til mig selv, forsøgede denne Omstændighed, og Vissheden om, at jeg var omringet af mine Medsøstres muldrende Liig, min Attraa efter at komme ud af dette rædsomme Fængsel. Jeg reisde mig igien. Jerngitteret kunde jeg naae, og jeg stødte det op uden Møie. Man havde ventelig ladet det staae aabent; for at lette mig min Flugt ud af Graven. Den ujævne Muur, hvori nogle Stene stode frem, understøttede mit Korehavende, og jeg saae mig ude af mit Fængsel. Nu befandt jeg mig i en temmelig rummelig Hvelving, hvori der var adskillige dybe Grave, Mage til den jeg nylig havde forladt. En Begravelses-Lampe hang ned ved en Jernlænke og udbredte et skummelt Lys. Paa alle Sider saae jeg Dødens Sindbilleder: Dødsningepander, Skulderblade, Skeletter laae paa det fugtige Gulv. Paa enhver Grav stod et stort Krucifix, og i et Hjørne stod en Billedstøtte af Sancta Clara. Men i Begyndelsen gav jeg ikke Noget paa disse Gienstande; en Dør, som var den eneste Udgang fra Fængselet, havde tiltrukket sig al min Opmærksomhed. Indsvøbt i mit Liiglagen, ilede jeg hen imod den, stødte paa den,

og fandt den til min uadskillige Forstrækkelſe lukket uden for!

Jeg giættede ſtrax, at Priorinden maatte have taget feil af den Drik, hun havde rodt mig til at tage ind, og givet mig en ſtærk Sovedrik iſtedet for Gift; forviſſet om min Død havde man begravet mig, og da det nu var mig umuligt, at aabenbare, at jeg var levende, maatte jeg døe af Gult. Denne Tanke opfyldte min hele Siel med Gyſen, ikke allene for min egen Skyld, men ogſaa for den uſkyldige Skabning, ſom laae under mit Hierte. Jeg forſøgte endnu engang at aabne Døren, men alle mine Beſtræbelſer vare frugtesløſe. Jeg ſkreg af alle Kræfter om Hielp, men ingen kunde høre mig, og ingen venlig Roſt ſvarede min. En dyb, ſorgelig Stilhed herſkede i hele Hvelvingen, og jeg miſstivlede ganſke om min Befrielle. Nu begyndte ogſaa den lange Hungren at mætre mig. Diſſe grumme og utaalelige Piisler forvædedes hvert Dieblik. Snart kaſtede jeg mig ned paa Jorden, og væltede mig rafende og trøſtesløs frem og tilbage, ſnart foer jeg igien op, ilede hen mod Døren, prøvede endnu engang paa at aabne den, og fornyede mine Skrig om Hielp, men forgieves. Tit havde jeg i Sinde, at knuſe min Hierne imod den hvaffe Randt af en Gravſteen, og ſaaledes for ſtedſe at ende min Elendighed, men altid overvandt Grindringen om mit Barn igien denne Beſlutning. Jeg ſkiald for den Tan-

te, at gisre Ende paa et Liv, som jeg ikke havde Lov at byde over." Nu gav jeg min Hjerterangest Luft ved lutter Udraab og heftige Klager, og naar al Kraft forlod mig, satte jeg mig trostesløs og taus ved Foden af Sancta Claras Billedstøtte, med Arment overkors og i skummel Fortvilelse. Saaledes hengik nogle rædsfulde Timer, Døden ilede med snare Skridt at naae mig, og jeg ventede stedse, at det næste Dieblif var min Forløsnings-Stund. Paa engang fik jeg Die paa en Grav tæt ved mig — der stod en Kurb paa den, hvortil jeg endnu ikke havde lagt Mærke. Jeg sprang op fra mit Sæde, og nærmede mig til Kurven, saa hastig som det var mig muligt. Hvor stor var ikke min Henrykkelse, da jeg fandt et Stykke grovt Brød og en lille Flaske Vand i den!

Jeg fastede mig med Begierlighed over denne flette Kost. Den havde ventelig allerede staaet her i adskillige Dage. Brødet var steenshardt, Vandet var fordærvet, men alligevel havde aldrig nogenting før smagt mig saa godt. Først da min Hunger og Tørst vare stillede, fik jeg Gissninger i Henseende til denne Omstændighed, og overveiede, om Kurven kunde være sat der for min Skyld? Haabet sagde Ja dertil, men hvo kunde vel giette, at jeg trængde til denne Hielp? Vidsde man, at jeg var i Live, hvorfor indspærrede man mig da i denne mørke Hvælvning? Var jeg en Gange, hvorfor havde man

da begravet mig? eller var jeg dømt til at døe af Sult, hvis Medlidenhed havde jeg da at takke for disse Næringsmidler? En Veninde havde gjort min grusomme Straf bekendt, og en Kiende havde rimeligviis ikke gjort sig den Umage at sørge for mig. Resultatet af mine Betragtninger var, at Priorindens Hensigter imod mit Liv vare bleve opdagede af en af mine Tilhængerinder i Klosteret; hun havde fundet Leilighed til at sætte en Sovedrik istedet for Giften; hende var det, som skaffede mig Næringsmidler, saalænge indtil hun kunde udvirke min Befrielse; maaskee hun i dette Dieblif underrettede mine Paarsøende om min Fare, og sagde dem Midlerne til min Frelse. Men hvorfor vare i dette Tilfælde mine Næringsmidler saa flette? Hvorledes kunde min Beskytterinde komme i Hvelvingen uden Abbedissens Vidende? og naar hun kunde det, hvorfor var da Døren saa omhyggelig tilspærret? — Disse Betragtninger gjorde mig tvivlsom, men mit Haab holdt fast paa den Tanke, som var det gunstigst, og som jeg ikke kunde lade fare.

Mine Drømmerier bleve afbrudte ved Lyden af Fodtrin langt borte. De nærmede sig, men ganske langsomt. Nu trængde der sig Lysstraaler igiennem Sprækkerne i Døren. Uvis om disse Mennesker kom ind i Hvelvingen til min Frelse eller i et andet Erinde, fordobblede jeg mine Skrig om Hielp. Lyden blev tydeligere,

Lystet blev stærkere; omfjeder hørde jeg med ubeskrivelig Glæde, at Nøglen blev stukket ind i Låsen. Nu troede jeg at see min Befrielses-Stund, og ilede med Glæde hen mod Døren. Den aabnedes — men ethvert Glimt af Haab blev udslukket, da jeg saae Priorinden komme ind med de samme fire Nonner, som havde været tilfiede ved min foregionne Død. De havde Fakler i Hænderne, og stirrede paa mig med rødsom Tausshed.

En skrækkelig Gysen foer igjennem alle mine Lemmer. Dominaen steg ned til mig med sine Ledfagerinder. Med et strængt og hævngierrigt Ansyn, men uden mindste Forundring over at finde mig levende, saae hun paa mig. Hun satte sig paa den Steen, hvorfra jeg nylig var staaet op, Døren blev igjen lukket i Lås, og Nonnerne stillede sig bag ved Priorinden, imedens Skinnet af deres Fakler, som var omstygget af Høvlvingens Dunster, forgyldte de omkringliggende Gravstene med kolde Straaler. I nogle Minuter taug de alle stille som Døden. Omfjeder vinkede Priorinden ad mig, at jeg skulde komme nærmere. Hendes strenge Mine gienneutrængte mig med Gysen, jeg havde neppe Kræfter nok til at adlyde hende, og da jeg stod foran hende, kunde mine Been ikke længer bære mig. Jeg sank paa Knæ, foldede mine Hænder, og løftede dem op til hende om Barmhiertighed, men uden at kunne sige et Ord.

Hendes Dine tindrede af Harme. — "Seer jeg en bodfærdig Synderinde eller en Forbryder, ske for mig?" sagde hun omsider, "opløfter I Eders Hænder af Sønderknuelse over Eders gyfelige Misgjerning, eller af Frygt for Straffen? Klyde Eders Taarer fordi I erkjender, hvor retfærdig Eders Tugtelse er, eller blot for at bede om Lindring i Eders fortiente Lidelser? Jeg frygter, jeg frygter, at den sidste Naarsag er den sande."

Hun standsede, men blev ved at see mig stift ind i Øinene.

"Fat Mod!" blev hun ved, "jeg forlanger ikke Eders Død, men kun Anger og Bod. Den Drik, jeg gav Eder, var ikke Gift, men en Sovedrik. Jeg bedrog Eder kun, fordi I kunde føle en betyngtet Samvittigheds Piinsler, i Fald Døien skulde overraske Eder pludselig, og førend I havde bedret Eder. Nu har I udstaaet denne Piins; jeg har gjort Eder bekiendt med Dødens Skræffeligheder, og haaber, at et Diebligs Hierteangest skal worde Eder en Velgjerning for Ewigheden. Det er ikke min Hensigt, at ødelægge Eders udsødelige Siel, eller at styrte Eder ned i Graven med ubodelige Synders Byrde. Nei, min Datter, jeg vil tvertimod rense Eder ved gavnlig Tugtelse, og give Eder Stunder til Anger og Hiertets Sønderknuelse. Hør derfor nu den Dom, jeg fældes over Eder! Eders Benner ubesindige Iver kunde vel standse

den, men aldrig hindre den. Hele Madrid troer, at I er død, Eders Familie er overtydet derom, og de Konner, som vare paa Eders Side, have selv bivaanet Eders Begravelse. Det er umuligt at gieste Eders Tilværelse, ved min Omhu er den bleven en uigiennemtrængelig Hemmelighed. Døgiø derfor enhver Tanke om en Verden, som I er for evig adskilt fra, og anvend de Timer I endnu har tilbage at leve i, til at forberede Eder til den tilkommende."

Denne Indledning lod mig vente noget græffeligt. Jeg bød, og vilde gjerne have talt, for at afvende hendes Bred, men et Blik af Priorinden bød mig at tie, og høre videre paa hende.

"Vor Ordens Love, disse hellige Love, som kun alt for længe ere blevene forsømte, og endnu i denne Dag blive anfægtede af mange af vore vildfarende Søstre, dem Himlen i Naade omvende! disse Love vil jeg nu igjen indføre i al deres Kraft og Gyldighed. Deres Strengthed imod de ukydske Synderinder er stor, men alligevel er den ikke større, end en saadan Misgierning fortæner. Underkast Eder den uden Modværge, min Datter; I vil komme til at høste Taalmodis og Hengivelses Besignelse i et bedre Liv. — Dette er Sancta Claras Villie: Under disse Hvalvinger findes der Fængsler for Forbrynderinder som I og Eders Lige; Indgangen dertil

er konstigen skilt, og alt Haab om Frihed er den berøvet, som træder ind i dem. Der vil man nu bringe Eder hen. J vil faae Levnetsmidler, men ikke saameget, at J kan spise Eder mæt, kun saameget, at Sielen kan blive hængende i Eders usle Legeme, og det lidet J faaer bliver slet og tarveligt. Græd, min Datter, græd, og væd Eders Brød med Eders Taarer; Gud være Vidne, J har Mærslag nok til Sorg. Smeddet fast nede i dette lønlige Kængsel, for evig løsrøvet fra Verden, fra Luft og Lys, uden anden Trost end Religionen, uden andet Selskab end Angeren — saaledes maae J henses alle Eders øvrige Levedage. Det er Sancta Claras Bud; adlyd uden Knurren! Følg efter mig!”

Som om jeg var ramt af Lynild mistede jeg mine sidste Kræfter, da jeg hørde denne grusomme Dom. Jeg kunde ikke gjøre andet, end styrte mig for hendes Fødder, og væde dem med mine Taarer. Uden at blive rørt ved min Smerte stod Priorinden op med Stolthed, og iagtog sin Befaling i en despotisk Tone; min overordentlige Svaghed betog mig al Væne til at adlyde hende. Mariane og Francisca løftede mig op og bare mig bort. Priorinden holdt Violanta under Armen og fulgde bag efter; Camilla gik foran med en Fakkell i Haanden. Saaledes vandrede vor sørgelige Procession igiennem Gangene, og mine Sukke og Klager vare det eneste, som afbrød Tausheden. Nu stode vi uden for Sancte

ta Claras Alter. Billedstøtten blev flyttet ned af Gudsdykket, jeg veed ikke paa hvad Maade. Nonnerne løftede en Jernrist op, som havde været skjult under Støtten, og den faldt om paa Siden med stærk Raslen. Den stærke Gienlyd som dette gav giennem Hvalvingerne og de underjordiske Huler, vækkede mig af den Fortvivlelsens Dvale, hvori jeg var nedsunken. Jeg saae ned; en Afgrund aabnede sig for mine forfærdede Blikke, og mine Ledfagerinder slæbde mig ned paa en smal, smal Trappe. Jeg bad om Barmhiertighed, mit Skrig giennemskiar Luften, og kaldte Himmelen og Jorden til min Bistand. Forgæves! jeg blev slæbet ned ad Trappen, og ind i en af de rædsfulde underjordiske Celler.

Mit Blod iisnede i denne Skrækkens Bøllig. De kolde Dunster, Murene, som vare grøne af den usunde Damp, det usle Straalere, Lænken, som skulde fængsle mig her for evig, og de mange Orme, som smuttede ind i deres Huller, da Kæfterne kom nærmere — alt dette indjog mig en Rædsel, som maatte seire over ethvert Menneske. Halv vanvittig af Fortvivlelse sleed jeg mig løs fra Nonnerne, der holdt paa mig; jeg kastede mig endnu engang ned for Priorindens Fødder, og bad hende om Raade med de heftigste og meest rørende Ord:

”Barmhiertighed! Barmhiertighed!” raabte jeg, ”om De endog ikke vil have den med

mig, saa hav den dog i det mindste med den uskyl-
dige Skabning, hvis Liv beroer paa mit! Min
Forbrydelse er stor, men lad ikke mit Barn bøde
derfor! O, den Ulykkelige har jo intet Ondt
giort; af! skaan mig, for mit ufødte Barns Skyld,
som Deres Strenghed fordommer til Døden, end-
nu førend det har faaet Liv!”

Priorinden foer hastig tilbage; hun rev sit
Klæbebon fra mig, som om jeg havde haft Pest.

”Hvordan!” raabde hun med den største
Harme. ”Hvordan! vover J at bede for Vid-
net om Eders Skiændsel? Skal en Skabning
leve, hvis Undfangelse var den største Synd?
Nederdrægtige! ikke et Ord mere derom! Hvad
kan være bedre, end at det usle Væsen døer?
Uvilet i Meened, Uhydskhed og forhærdet Ond-
skab, maatte det jo med Tiden blive et Affkum
blandt Mennesketigheden. Endnu engang, skiæn-
dige Synderinde! vent ingen Barmhiertighed af
mig, hverken for Eder selv eller Eders Orm!
Bed heller, at J maae døe, førend J bringer den
til Verden, eller naar J føder, at Eders Barn
da strax maae lukke sine Dine for evig! Ingen
skal staae Eder bi i Eders Beer; bring det Crea-
tur selv til Verden, ernær det selv, giv det selv
Die, begrav det selv; Gud give, at det sidste
maae snart ske, at Eders Synders Frugt ikke
skal geraade Eder til Trost!”

Deene ubarmhiertige, truende Tale, de
frygtelige Lidelser, som den spaaede mig, og Ab-

bediffens Bøn om mit Barns Død, det Barn, som jeg allerede elskede af mit Hjertes hele Kyldde — det var mere, end mit kraftløse Legeme kunde udholde. Med et dybt Suk sank jeg sandfæsløs ned for min uforsonlige Forsølgendes Fødder. Hvor længe jeg laae i denne Tilstand, det veed jeg ikke; men jeg slutter, at der maa' være hengaaet nogen Tid, siden Priorinden og Nonnerne havde forladt Hulen, inden jeg kom til mig selv igien. Jeg fandt alting omkring mig lyst og eensomt. Jeg kunde ikke engang høre Gienlyden af mine Korsfølærinders Trin. Alting var dødt, alting var rædselssvangert omkring mig! Man havde fastet mig paa Straalkædet; den tunge Kænke, som jeg allerede før havde seet med Skæk, var gjort fast om mit Legeme, og smeddede mig til Muren. En Lampe, som kastede nogle skumle, sørgelige Straaler igiennem Fængselet, viisde mig alle mit Opholdssteds Skræffeligheder. Det var affondret fra Hulen ved en lav, ujævn Steenmuur. Der var ingen anden Dør, end en stor Abning. Et Bly Crucifix stod lige over for mit Leie. Ved Siden af mig laae et hullet Teppe og en Rosenkrands, og noget fra mig stod en Krukke med Vand, en Kurb med et Stykke Brød, og en Flaske med Olie for at vedligeholde Lampen.

Nu undersøgte jeg mine Lidelsers Skueplads aldeles trøstesløs; bittere Qualer rasede i mit Hjerte, naar jeg betænkte, at jeg var fordømt

til at hengraade alle mine øvrige Dage her. Ah, engang havde jeg jo gjort mig Haab om saadant et sødt Lod! engang havde jo mine Udsigter smilet til mig med saadan en himmelst Glands! og nu var alt, alt var tabt. Venner, Trost, Selskab, Lykkelighed, alt var borte i et eneste Dies blik! Død for Verden, død for alle Glæder, levede jeg ikke for andet end for Følelsen af min Glendighed. Hvor skøn forekom ikke den Verden mig, hvorfra jeg nu for evig var adskilt! Hvor mange elskede Gjenstande eiede den ikke, som jeg aldrig mere skulde faae at see! Naar jeg kastede mine forfærdede Blikke omkring i mit Kængsel, naar jeg tiænedede i den skarpe Wind, som hviædede igiennem mita underjordiske Bolig, saa forekom den Frastand mig saa stor, saa grusom, at jeg tvivlede, om den ogsaa kunde være virkelig. At Hertugens af Medina Broderdatter, Marquiens de las Cisternas Brud, hun, som var opdraget i Overskød, som var beslegget med de ædlestes spanske Familier, som var saa rilig paa Venner, — at hun saaledes i et Dieblik var bleven en Kænge, for evig løsrevet fra Verden, betyngt med Lænker, og fristende sit Liv med den usleste Kost — det forekom mig at være saadan en pludselig, utrolig Forandring, at jeg tænkte jeg blev gækket af en rædsom Drøm. Men den varede ved, og jeg faae kun alt for vist, at det var ingen Bildfarelse. Hver Morgen haabede jeg at see Lindring i mine Lidelser; hver

Morgen blev mit Haab skuffet, indtil ieg omsider ganske opgav det, underkastede mig min Skiebne, og ventede ikke Frihed uden af Dødens Haand.

Min Sieleangest, og de græffelige Scener, hvori jeg havde spillet Hovedrollen, paaskyndede min Redkomst. Gensom og elendig, forladt af alle, uden Konstens Hjelp, uden Venstabs Trøst, med Beer, som endogsaa vilde have rørt det haardste Herte, blev jeg forløst med et ulykkelige Barn. Det kom levende til Verden, men jeg vidste ikke, hvordan jeg skulde behandle det, eller bevare dets Tilværelse. Kun med Taarer kunde jeg bade det, kun ved mit Bryst kunde jeg varme det, og Bønner vare det eneste jeg kunde offere for dets Liv. Jeg mistede snart denne søde sørgelige Guffel; Mangel paa ordentlig Pleie, paa Kundskab, — om hvordan jeg skulde omgaaes mit elskede Barn, Kængselets lignende Kulde, og den usunde Luft, som den stakkels Glut indsuede, endte snart hans korte og mødefulde Liv. Han døde saa Timer efter, sin Kødse, og hans Død opfyldte mit Hierte med en Sorg, der overgaaer al Beskrivelse.

Men forgieves vare alle mine Klager. Mit Barn var borte, og alle mine Guffe kunde ikke indaande hans lille spæde Legeme et Diebligs Liv. Jeg rev mit Liiglagen i Stykker, og svøbde den elskelige Glut ind deri. Saaledes lagde jeg ham ved min Barm, slyngede hans bløde lille Arme

om min Hals, og hvilede hans blege, kolde Kind op mod mit Ansigt. Jeg bedækkede hans livløse Lemmer med mine Kys, talde til ham, græd og sørgede Nat og Dag over hans Død. Camilla kom hver Dag og bragde mig mit Vand og Brød. Uagtet hendes haarde Hierte folde hun sig dog rørt ved dette Syn. Hun frygtede, at den skrækkelige Sorg skulde berøve mig Forstanden, og jeg rasede virkelig ogsaa tit. Hun nedlod sig til at bede mig, at lade Barnet begrave, men intet kunde bevæge mig til at samtykke deri. Jeg svor ikke at lade det tage fra mig, saalænge jeg levede; det var min eneste Trøst, med det mistede jeg enhver Gnist af Fryd. Det blev snart en raaden Masse, et Syn, som maatte opvække Uffælselighed og Gysen hos enhver, undtagen hos en Moder. Forgievets bortkysede den menneskelige Følelse mig med Afsky fra dette Dødeligheds Billede, jeg stod imod og overvandt denne Afsky. Jeg holdt stedse mit Barn op til mit Brøst, sørgede over det og elskede det. Hver Time ieg laae paa mit usle Læie tilbragde jeg med at berragte det. Jeg søgde at gienkiende dets Træk, som Døden havde forandret. Dette var min Glæde, medens jeg var indspærret, og ikke hele Verden kunde have løstrevet mig fra det. Ja, endogsaa da jeg blev befriet, tog jeg mit Barn med mig. Mine to fiere Veninders Forestillinger (hun tog Marquisens og Virginias Hænder, og trykkede dem til sine Læber) overtalte mig

omfider til at lade mit uslykkelige Barn begrave. Jeg gav nødig slip paa det, men Kornustent feirede.

Camilla kom, som jeg sagde ovenfor, hver Dag og bragde mig mit Vand og Bred. Hun søgte ikke at forøge min Kummer ved Gebreidelser. Hun bad mig riatick nok, at lade alt Haab om Frihed og timelig Lykke fare, men henviisde mig derimod til Religionen, og til den Trøst, den vilde stærke mig, naar jeg bar mine Lidelser med Taalmod. Jeg saae, at min Forsætning røide hende mere, end hun vovede at sige, men hun troede at formindste min Anger over mit Keiltrin ved at undskylde det. Sit naar hendes Mund afmalede min skrækkelige Brøde med de stærkeste Farver, robede hendes Ansigt inderlig Medsyk. Jeg er fuldkommen overtyget, at ingen af mine Plagerinder (thi de andre tre Nonner kom ogsaa undertiden ned i mit Hængsel) mishandlede mig saaledes af egentlig Grusomhed, men blot fordi de troede, at det var den eneste Maade at frelse min Siel. Ja, maaskee havde denne Tanke ikke engang haft saa meget Herredømme over dem, maaskee havde min Straf forekommet dem for haard, hvis deres blinde Lydighed imod Priorinden ikke havde været mægtigere, end deres Dømmekraft. Dominaens Hævngierrighed var stedse den samme. Da mit Forehavende at rømme bort, var blevet robet for Kapuciner-Abbeden, saa troede hun at have

mistet en Deel af hans Nættelse, og tilføjer mig et evigt Had. Hun sagde til Nonnerne, der besøgte mig, at min Forbrydelse var af det all-rædseligste Slags, at den kunde ikke afsendes ved nogen mulig Lidelse, og kun den strengeste Tugtelse for min Misgierning kunde frelse min Siel fra evig Fordømmelse. Nonnerne troede alt hvad hun sagde, og hørde hverken Sandheds eller Menneskeligheds Imodsigelser. De adlode hendes Befalinger bogstavelig, hvor meget jeg endog maatte lide derved.

Camilla, som var meest om mig, skulde ifølge Priorindens Villie ogsaa behandle mig med den yderste Naarhed. Hun søgte derfor tit at overtønde mig om, hvor billig min Straf, og hvor uhyre stor min Misgierning var; jeg skulde prise mig lykkelig, at jeg kunde renske min dødelige Siel ved det dødelige Livs Lidelser, ja hun truedde mig endogsaa tit med en evig Straf. Men altid sluttede hun med nogle opmuntrende og trøstelige Ord, og jeg saae, at det øvrige var kun Abbedissens Tanke. Kun en eneste Gang besøgte dette umenneskelige Fruentimmer mig i mit Fængsel, og den Gang behandlede hun mig med den utroligste Grumhed, overødsede mig med Bebrejdelser, tordnede imod mig og min Misgierning, og da jeg atter anraabte hende om Barmhiertighed, svarede hun: jeg maatte bede Himlen derom, thi her paa Jorden fortiente jeg ingen. Ikke engang mit livløse Barn var istand til at røre

hende, og da hun forlod mig, hørde jeg, at hun paalagde Camilla, at smedde mig endnu tættere op til Muren. Den Gødesløse! — dog nu ingen Korbittrølse mere! Hun har bødet for sine Wildfarelser ved sin skræffelige og usventede Død. Fred være med hende!! og gid Himlen tilgive hende hendes Misgjærninger saaledes som jeg nu forlader hende dem!

Saaledes hensuffede jeg en trøstesløs Tilværelse. Banen gjorde mig ikke mit Fængsel taaleligere, hvert Dieblif blev det mig mere og mere rædselfuldt. Kulden forekom mig at være stærkere og bitterere, og Lusten tykkere og mere forpestet. Min Puls slog feberagtig, jeg blev syg og elendig. Jeg var ikke istand til at reise mig op fra mit Straaleie; før havde jeg dog kunnet gaae et Par Skridt, saa lang som min Lænke var, nu var denne Lindring ogsaa berøvet mig. Men hvor syg og udmattet jeg endog var, frygtede jeg dog for det mindste Blund af Svov, thi saasnart jeg var indslumret, blev jeg igien vækket ved en eller anden fæl Orm, som krøb over mine nøgne Lemmer. Snart folde jeg den rædsomme, spættede Lude, som var opsvulmet af Fængslets giftige Dunster, krybe langsom tværs over min Barm; snart blev jeg skræffet ved den hurtige, iiskolde Kiirbeen, som efterlod sit slimede Spor paa mit Ansigt, og blev indviklet i mine uredte Haarlocker. Jeg skreg da

af Angest og Bævede for den fæle Skabning, som jeg kastede langt bort fra mig.

Saaled. s var min Forfatning, da Camilla pludselig blev syg. En farlig Feber, som man holdt for at bære smitsom, fængslede hende i Sengen. Den Søster undtagen, som maatte pleie hende, skyede alle hende, af Frygt for hendes Sygdom. Hun var ganske affindig, og kunde folgelig ikke længer bære Omfarg for mig. Priorinden og de tre Konner, som vidste Henseligbeden, havde overladt mig til Camilla, og brøde sig ikke videre om mig; nu, da den tilfældende Høitid syffelsatte dem fra Morgen til Aften, havde de ventelig ingen Stunder til at tænke paa mig. Jeg, som ikke vidste noget af alt dette, ventede først med Utaalmodighed, og siden med Fortvivlelse paa min Vogterkes Komme. Een Dag gik hen, og atter en anden; omfider kom den tredie. Endnu ingen Camilla, slet ingen Levnetsmidler! Jeg beregnede Tidens Løb efter min Lampe, hvortil jeg lykkeligviis havde faaet Olie til en heel Uge. Nu troede jeg, at enten havde Konnerne glemt mig, eller ogsaa maatte Priorinden have besluttet min Død. Denne sidste Tanke var den rimeligste, og dog skials jeg, for at finde den virkelig, saa naturlig er Menneskets Kierlighed til Livet. Uagtet al den Elendighed, jeg maatte udfaae, elskede jeg dog endnu min Tilværelse og ræddedes ved den Tanke, at miste den. Hvert nyt Dieblif overtydede

mig om, at jeg maatte opgive alt Haab. Jeg
 var bleven til et sandt Skæler, mine Dine be-
 gyndte allerede at briste, og mine Lemmer bleve
 stive. Kun ved en Klynken, hvis sørgelige Lyd
 gienløb igiennem mit Kængsels Hvalsinger, kun-
 de jeg yttre min Angest, min Smerte over den
 rasende Hunger, som fortærede mine Juvbolde.
 Jeg fandt mig i min Skiebne, og ventede hvert
 Dieblif min Forløsningsstund, da min Skyts-
 engel — da min elskede Broder kom tidsnok til
 at frelse mig. Mine blændede, svage Dine kunde
 ikke strax gienkiende ham, men da jeg først skiel-
 nede hans Træk blev min Henrykkelse mig altfor
 mægtig. Glæden oversvømmede mit Hierte, og
 truede at knuse det, da Naturen, som ikke var
 istand til at udholde en saa voldsom Rystelse, tog
 sin Tilflugt til Kolesløshed.

"De Forbindtligheder, jeg skylder denne
 ærede Familie" — blev Agnes ved, i det hun
 flyttede sine Dine fra Virginia og Marquien hen
 paa sin Eifter, paa Hertugen og paa sin Bro-
 der — "ere Dem bekiendte; men kun jeg kien-
 der min hele Taknemmelighed imod disse ædle
 Belgiorere. Lorenzo! Raymond! o, mine kiere,
 elskede Venner! lær mig med Standhaftighed at
 udholde denne pludselige Overgang fra Elendig-
 hed til Lykke! For kort Tid siden fængslet, be-
 tynget med Lænker, døende af Hunger, iisnende
 af Kulde, adskildt fra Dagens Lys, forladt af
 Haabet og — af! som jeg frygtede — ganske

glemte af Menneſkene; nu oplevende til Frihed, i Nydelsen af Holighed og Overflod, midt iblandt alle mine Elſkede, ſnart den Mandſ Gemalinde, hvem mit Hierte allerede i ſaa lang Tid har tilhørt, o, jeg er jo ſaa lykkelig! ſaa lykkelig, at jeg neppe kan fatte alt mit Held. Kun eet Ønſke har jeg endnu tilbage — at ſee Dig, min Forlovede, friſt igien, og Antonias Minde bgravet med hende! O! vude dog Himlen unde mig dette Ønſkes Opfyldte! Ja, jeg føler, at mine Lidelfer have afbødet et Dieblis Ewighed. Du, min Raymond, lad ikke denne Ewighed, ſom jeg kun kunde have for Dig, gjøre Dig miſtroiſt imod mig! Det var blot min Kierlighed, ſom forraadede mig. Jeg ſtoled kun altfor meget paa mig ſelv, jeg tiltroede vore Hieter en ſtorre Etyrke, end — de havde. Jeg vilde aldrig mere ſee Dig igien; det var kun Følgerne af hiint ubevogtede Dieblis, ſom rokkede min Beſlutning. Med Glæde underkaſter jeg mig nu Skiebneſ Willie. O, min Raymond, aldrig ſkal vor Forbindelſe angre Dig! aldrig ſkal Din Huuſtroes Adfærd minde Dig om Din Fæſtemoes Keiltrin.”

Agnes taug, og Marquien beſvarede hendes Tale ved Korſtkringer om den oprigtigſte og varmefte Kierlighed. Lorenzo yttrede ſin Glæde over nu ſaa ſnart at blive endnu noiere forbunden med ſin gamle Ven. Den pavelige Bulle havde uden Indſtrænkning fritaget Agnes for

hendes Klosterløfte. Saa snart de fornødne Tilberedelser vare giorte, blev derfor Brylluppet holdt. De Nygiorte reisde nu fra Madrid til Marquiens Slot i Andalusia, ledsaget af Lorenzo, Marquisen de Villafranca og Virginia. At Theodor var med, og ude af sig selv af Glæde over sin Herres Giftermaal, det forstaaer sig selv. Af Afgtelse for sin Svigerindes Minde gav Don Raymond ogsaa Leonella og Hyacintha, der havde giort Elvira saa betydelige Tjenester, en meget flækkelig Foræring. Lorenzo var ikke mindre gavmild; Leonella var færdig at miste baade Vid og Sands af Glæde over, at to saadanne fornemme Herrer tænkte paa hende endnu, og Hyacintha takkede Himlen fordi hendes Huus havde været forheret. Agnes paa sin Side glemte ikke sine Veninder i Klosteret. Ved hendes Mægling blev Moder Sancta Ursula Priorinde for "de barmhiertige Søstre," en af de første og fornemste Ordener i hele Spanien; Bertha og Cornelia, Agnes's andre to Veninder gif i samme Kloster. Hendes Forsølgerinder vare næsten allesammen omkomne, enten i Luerne eller ved Almuens Kaseri. De, som endnu vare tilbage, bleve forviiste til langt fraliggende Kloostere, hvor de levede hadede og foragtede af alle deres Medsøstre. Den gode Flora, som længtes efter at komme tilbage til sit Fødeland, drog igien til Cuba, begavet med Foræringer af Lorenzo og Raymond.

Nu saae Agnes sig i den Stilling, at hun kunde virke for at udføre sin Plan. Lorenzo og Virginia, som boede hos hende, maatte næsten stedse være hos hinanden, og jo mere han saae Virginia, jo mere fængslede hendes Fortienester hans Hierte. Hun paa sin Side gjorde Alt for at behage ham, og dette kunde heller ikke slaae hende Feil. Hendes Skionhed, hendes Sagtmodighed, hendes elskværdige Adfærd, hendes utallige Talenter betryggede hende hendes Onskers Opfyldelse, og Lorenzo giettede disse Onsker, som naturligtviis smiggrede ham. Men hans Kælelser for hende havde ikke den Jld, der havde beslejet hans Tilbøielighed for Antonia. Denne hulde ulykkelige Piges Billede levede endnu stedse i hans Hierte, og forsvarede sin Plads, uagtet alle Virginias Bestræbelser for at fortrænge det. Alligevel da hans Onkel foreslog ham dette ny Partie, bød Fornuften ham at opfylde sine Væners Onsker; hans Kælelser for Agnes's Veninde bleve lidt efter lidt sømmere. Virginia blev hans Gemalinde, og han levede lykkelig med hende, th~~o~~ nærmere han lærte at kiende hende, jo mere vandt hun hans Kierlighed. Langsomt, men sikkert, bemægtigede hun sig hans Hierte, hvis Eneherskerinde hun fortiente at være.

Disse fire adle Mennesker bleve nu saa lykkelige, som Dødelige kunne blive. De Lidelser, de havde udstaaet, svækkede deres Kælelse for de mindre, de maaskee endnu kunde have i Vente.

De skarpeste Pile af Ulykkens Roger havde ramt dem; de, som endnu vare dem bestemte, syntes i Sammenligning med de forrige, at være fløve og svage. Den heftigste Storm var forbi; de mindre, som Skiebnen endnu sendte, vare dem som Vestenvinde i Sommertiden.

Tolvte Kapitel.

Dagen efter Antonias Død var hele Madrid en Skueplads for Sorg og Forbauselse. En Politiebetjent, som havde været Dievidne til hiint Optrin i Begravelsehvælvingerne, var saa uforsigtig at fortælle Bionistændighederne ved Mordet, og nævne Gierningsmanden. Den Forvirring, som denne Tidende opvakte blandt alle Kirkegiængere, var utrolig. Kun saa vilde troe den, og for at faae Stadfæstelse, ilede de sig til Abbediet. Munkene, som vare skamfule over deres Superiors Misgierning, forsikkrede, at en Sygdom hindrede Ambrosio i efter Sædvane at tage imod sine Skrivtebørn, men denne Undskyldning hjalp dem intet, og Mistanken var

ede hver Dag. Abbedens Tilhængere forlode ham, ingen drog længer hans Brøde i Tvivl, og de, som før havde været hans ivrigste Løstallere, vare nu de værste til at fordømme ham.

Imedens hele Madrid stred med den største Heflighed for og imod Ambrosio, blev han sønderslidt af sin Samvittigheds Qualer, og af den truende Strafs Skrækkeligheder. Naar han saae tilbage til den Høide, hvorpaa han for saa kort Tid siden havde staaet, almeen agtet og æret, i Fred med Verden og sig selv, saa kunde han neppe troe, at han virkelig var den Misdæder, hvis Forbrydelse, hvis forestaaende Skiebne han gysede ved at betragte. Endnu for saa Uger siden var han reen og dydig, tilbødt af Madrids viseste og ædleste Mand, anset af Folket med en Ærbødighed, som grændsede nær til Afgudsdyrkelse. Nu saae han sig betynget af de græffeligste og forfærdeligste Synder, en Gienstand for Hvermands Afsky, en Inquisitionensfange, og ventelig bestemt til Døden under de skræffeligste Piinsler. Han torde ikke gjøre sig Haab om at kunne føre sine Dommere bag Lyset; Beviserne om hans Brøde vare altfor soleklare. Hans Nærværelse i Begravelseshvælvingerne saa silde om Natten, hans Forvirring ved Opdagelsen, Dolken, som han i den første Bestyrtelse havde tilstaaet var hans, Blodet af Antonias Saar, hvormed hans Kappe var overstænket — alt dette var Beviser imod ham. I Dødsangest

ventede han paa den Dag, da Forhøret skulde holdes. Han havde slet ingen Trost, thi Religionen selv havde ingen for ham. Naar han læsde i de moraliske Bøger, som man flyede ham, saa saa han kun sin uhyre Misgierning. Forsøgte han at bede, saa huffede han paa, at han fortiente ikke Himmels Beskyttelse, og hans Forbrydelse syntes ham at være saa umaadelige, at ikke engang Guds uendelige Barmhertighed kunde tilgive ham. For enhver anden Synder kunde der være Haab, men ikke for ham. Gysende ved Tanken om Fortiden, ængstet ved Nutiden, skræksom for Fremtiden, var enhver Time ham et Aarhundrede af Piinsler.

Forhørsdagen kom. Om Morgenen Klokkerne Nie blev hans Fængselsdør aabnet, og man fremkaldte ham for den hellige Ret. Han adlød med Bæven. Man førde ham ind i en stor Sal, betrukket med sort Klæde. Ved et Bord sadde tre alvorlige Mænd, med strengt Ansyn og ligeledes sort Klæde. Ved et lille Bord, noget derfra, sad Secretairen med alle de fornødne Skrivematerialier. Ambrosio maatte træde frem for den nederste Bordende. Han slog Dinene mod Gulvet, og blev alle slags Jern-Instrumenter vaer, som laae kastede imellem hinanden. Han havde aldrig seet slige, men hans Frygt lod ham strax giette, at det maatte være Tortur-Instrumenter. Han blegnede, og havde neppe Kræfter til at staae paa sine Been.

Der herskede en dyb Taushed, som kun blev afbrudt ved Inquisitorernes indbyrdes hemmelighedsfulde Hvisken. Saaledes gik næsten en Time, hvori enhver Sekunde forsegede Ambrosios Sielængest. Omsider aabnedes en lille Dør, ligeoverfor den, hvorad han var kommen ind. En af Inquisitionstienerne traadte ind, efterfulgt af den skønne Mathilda. Hendes Haar hang vildt ud over hendes Ansigt, hendes Kinder vare blege, og hendes Dine indsunke og hule. Hun kastede et sorgmodigt Blik paa Ambrosio, som han besvarede med Afsky. Hun blev stillet ligeover for ham, man slog tre Gange paa en Klokke, og nu begyndte Inquisitorerne deres Embede.

Man veed, at ved slige Forhører bliver hverken Anklagelsen eller Klageren nævnet. Fangen bliver adspurgt, om han vil bekiende? Svarer han, at han har intet Ondt begaaet og har intet at bekiende, saa maae han strax udstaae Torturen saalænge, indtil han enten bekiender sin Brøde, eller til Dommernes Paastaaenhed er udtømt og trættet; men aldrig bliver der fældet en endelig Dom over nogen, førend han reent ud bekiender sin Misgierning. Der pleier gierne at gaae lang Tid hen, inden Undersøgelsen skeer, men Ambrosios Forhør var blevet paaskyndet, formedelft en høitidelig Auto-da-Fe, som skulde holdes om saa Dage, og hvorved denne mærkværdige Forbryders Straf skulde være et glim-

rende Beviis paa den hellige Kets Narvaagenhed.

Abbeden var ikke allene anklaget for Bold og Mord, men man beskyldte ligeledes baade ham og Mathilda for Trolddom. Hun var bleven sat fast som Medskyldig i Antonias Død; men da man giennemsgode hendes Celle, havde man fundet adskillige Bøger og Instrumenter, hvorpaa den ny Beskyldning grundede sig. Tryllespeilet, som Mathilda af en Hændelse havde ladet blive liggende i Munkens Celle, var hans Anklager. De sælsomme Figurer derpaa opvakte Don Ramirez's Opmærksomhed, og han tog det derfor med sig. Storinguistoren betragtede det meget nøie, og lagde et lille Guld-Krucifix derpaa, som hængde ved hans Belte; paa Dieblikket lod en stærk Knagen og Bragen sig høre, ligesom et Jordenskrald, og Staalspeilet sprang i tusende Stykker. Nu var man slet ingen Tvivl længer om Munkens magiske Konster, ja man udledte endogsaa hans forrige Indflydelse hos Almuen fra samme Aarsag.

I den faste Beslutning, at nøde ham til at bekiende, ikke allene hans virkelige, men ogsaa hans formeente Forbrydelse, begyndte Inquisitorerne nu Forhøret. Men endogsaa Krygten for Torturen, der syntes ham ligesaa skrækkelig, som Døden selv, der dog maatte overleve ham til evige Piinsler, kunde ikke hindre Ambrosio i Kiæl og dristig at bekræfte sin Uskyld-

dighed. Mathilda fulgde hans Exempel, men skielvende og bævende.

Nu gave Inquisitorerne Befaling til at lægge Munken paa Pinebænken. Han udstod de gyseligste Qualer, som menneskelig Grumhed nogen sinde har opfundet; men (saa mægtig er Frygt for Døden i et lastefuldt Hierte), han beholdt alligevel Styrke nok til at blive ved at nægte. Man fordobblede Piinslerne, og slap ham ikke forend han faldt i Afsmagt af den uhyre Smerte, og Fælesløshed befriede ham ud af hans Bødlers Hænder.

Nu kom Raden til Mathilda, men efter det hun havde seet, mistede hun ganske Modet. Hun faldt paa sine Knæ, bekiendte sin Pagt med Markets Mander, og at hun havde været Vidne til at Munken myrdede Antonia; men hun frikiendte ham høitidelig for al Trolddom. Man fæstede ikke Tro til den sidste Forsikkring. Medens hans Medskyldige aflagde sin Bekiendelse, var Abbeden igien kommet til sine Gandser, men var nu for svag til at udholde nye Piinsler. Man lod ham bringe tilbage til hans Fængsel, men truede ham tillige med et andet Forhør, saasnart han havde sanket nogle flere Kræfter. Man forkyndte Mathilda, at hun skulde lide sin Straf ved den forestaaende Auto-da-Fe. Al hendes Graad og hendes Bønner kunde ikke udvirke hende mindste Formildelse, og hun blev med Magt slæbet ud af Salen.

Ambrosio befandt sig nu igien allene, plaget af legemlige Smerter, men som dog vare intet i Sammenligning med hans Siels Piinsler. Hans forvredne Lemmer, hans Hænder og Fødder, hvoraf Neglene vare afrevne, hans Fingre, som vare knuuste og brækkede af Tommeskruerne, martrede ham ikke halv saa meget, som hans Siel, der var begravet i en Rædselsnat. Enten han var strafværdig eller ikke, saae han sig nær ved Fordømmelsen. Mindet om det, som hans Rægten havde kostet ham, viisde ham med Gysen de nye Piinsler, som ventede paa ham, og bevægede ham næsten til at bekiende sine Misgierninger. Men nu trængde Tanken om Følgerne deraf igien ind paa ham, og gjorde ham atter ubestemt. Hans Død var da uundgaaelig, og hvilken Død! Han havde hørt Mathildas Dom, og kunde ikke haabe, at man vilde omgaaes ham mildere. Han gysede ved Forestillingen om at omkomme i Luerne, og kun at undvige utaalelige Qualer, for at bortbytte dem med evige. Med skrækkelig Angest saae han ud over Graven. Retfærdig, o retfærdig var Himmelens evige Hævn! Hvor gierne vilde han ikke have flygtet ud af dette Skrækens Labyrinth ind i Atheismens Nat, bildt sig ind, at naar hans Dine først engang vare lukkede, vilde de aldrig mere aabnes igien, og at et Dieblif vilde tilintetgjøre Legeme og Siel. Men hans Indsigter vare altfor store,

hans Mandskræfter vare altfor stærke og ordnede til, at han skulde kunne nære en saa bedragelig Tro.

I sit Hjertes Jnderste fælde han en Guds Tilværelse. Alle hine Sandheder, der forduint havde været hans Trost, fremstillede sig nu igien tydelig for ham, men kun for at bringe ham i Fortvivlelse, thi de nedrev hans ugrundede Forhaabninger, om at undgaae Straffen, og liig en Drøm svandt Sophisteriets bedragelige Laage for Overbeviisningens uimodstaaelige Klarhed.

I en Angest, som næsten var større end at en menneskelig Skabning kunde udholde den, vendte han paa sit andet Forhør, og lagde tusende tomme Planer til at undvige den nærværende og tilkommende Straf. Det første var umuligt, og til det andet røvede hans Fortvivlelse ham de eneste Midler. Hans Fornuft bød ham at erkiende Guds Tilværelse, hans Samvittighed forbød ham at stole paa Guds Barmhertighed. Hans Synder stode i uhyre Størrelse for ham; det var ikke Bilsfarelse der havde blændet ham, han kunde ikke undskyldes sig med Uvidenhed. Han havde seet Lasten i dens sande Farver, ethvert Gran af hans Misgierninger havde han veiet paa rigtig Vægtstaaal førend han begik dem, og alligevel havde han begaaet dem.

"Tilgivelse?" skreeg han tit i et Anstød af Afspindighed, "o! jeg tør ingen Tilgivelse vente!"

I denne Overbeviisning overlod han sig til det mest fortvivlede Kaseri, istedet for at ydmyge sig som en bodfærdig Synder, at sørge over sine Misgierninger, og anvende sine saa svære Levetimer med Bønner til Gud; hans Forbrydelse voldte ham ingen Sorg, han sørgede kun over sin Straf; i frugtesløse Sukke, i tomme Klager og i Gudsbespottelser udødsde han sin Angest. Da de saa Lysstraaler, som trængde igiennem Bitterne i hans Fængsel lidt efter lidt forsvandt, og den blege flaggrende Lampe var hans eneste Lys, fordobledes hans Angest, hans Tanker bleve mørkere, hårdeligere og mere træstesløse. Han var bange for Sønnen, thi saasnart hans Dine, som vare udmattede af Graad og Waagen, lukkedes, saa syntes han at see de rædsomme Skygger, som havde omringet ham om Dagen. Han saae sig i en gloende Afgrund, Svoveldunster omsvævede ham og han var iblandt lutter Diable, som slæbe ham fra een Marter til en anden. Paa denne Skrækkens Skueplads saae han Elviras og hendes Datters Mander, som bebreidede ham deres Død, fortalte Diableterne hans Misgierninger, og æggede dem til endnu større Grusomhed. Alle disse gyselige Billeder vege ikke fra hans Indbildningskraft, indtil den umaadelige Angest vækkede ham af hans urolige Svøm. Han sprang op fra Jorden, hvorpaa han laae, den kolde Sneed randt ned ad hans Pande, hans Dine stode stive i hans

Hoved, som paa et affindigt Menneſke, og han ombyttede den frygtelige Viſhed med ligefaa frygtelige Tvivlsmaal. Med vaklende ſkridt gik han op og ned ad ſit Fængſel, ſaae med Bøven hen i Mørket, og ſkreg:

”O, Matten er rædsom for Forbryderen!”

Nu kom hans anden Forhør-Dag. Man havde nødt ham til at tage ſtyrkende Lægemidler, for at ſætte ham iſtand til at udholde Piinſlerne deſto længere. Matten før kunde han ikke ſove af Angeſt, og han var nær ved at gaae fra Forſtanden. Han ſad bedøvet ved Bordet, hvorpaa hans Lampe brændte med dunkelt ſkin. Sløvhed fængſlede hans Sielekræfter, og i adskillige Timer var han hverken iſtand til at tale eller tænke.

”Løſt Dit Hoved i Veiret, Ambroſio!” ſagde en bekiendt Køſt til ham.

Munken hævede ſine matte Dine op. Mathilda ſtod for ham. Hun havde en prægtig og ſkøn Qvindedragt paa; hun glimrede af utallige Diamanter, og hendes Haar var omringet af en Roſenkrands. I den høire Haand holdt hun en lille Bog, og den meeſt levende Glæde ſtraalede fra hendes Anſigt — alligevel var den blandet med en vild, bydende Høihed, ſom ſik Munken til at bøve, og formindſkede hans Henrykkelse over at ſee hende.

"Mathilda! Du her?" raabde han omstøder, "hvor er du kommet ind? hvor er Dine Lænker? Hvad betyder denne Pragt, og den Glæde, som tindrer i Dine Dine? Har Du formildet Dine Dommere? Før jeg gjøre mig Haab om at slippe? O, svar mig! sig, hvad har jeg at haabe eller frygte?"

"Ambrosio!" svarede hun med høi Værdighed, "jeg spotter Inquisitionens Harm. Jeg er fri; kun saa Dieblikke, og der ligger Kongeriger imellem dette Fængsel og mig; men jeg koster min Frihed for en dyr, dyr Priis! Bøver Du, Ambrosio, at betale den, ligesom jeg? bøver Du, at springe over de Grændser, som adskille Menneskene fra Englene? — Du tier — Mistro og Forbauselse staae maalede i Dine Dine — jeg læser Dine Tanker, de ere grundede. Ja, Ambrosio, jeg har opoffret alleting for Liv og Frihed. Jeg har ingen videre Udkomster til Himmelen; jeg har forsaget Gud, og staaer under hans Fiendes Banner. Det er skeedt, og om jeg endog kunde, saa vilde jeg dog ikke gjøre det om igien. O! min Ven! at døe under saadanne Piinsler! at døe under Eder og Forbandelser! at udholde en forbittret Almues Raseri! at være udsat for alle Skændsels og Urelighedens Udmyggelser! hvo, hvo kan uden Forfærdelse tænke sig et saadant Endeligt? Nei, da jubler jeg nu over mit Bytte! Istedet for en uvis, langt bortliggende Lykke har jeg nu en sikker, nærvæ-

rende. Jeg har frelst et Liv, som jeg skulde miste under Piinsler, og alle Livets glædefulde Nydelse skal staae i min Magt. Afgrundens Aander adlyde mig, deres Herskerinde; Ved deres Bistand skal enhver Forfinelse af Overdaad og Vellyst krone mine Dage. Fri og utvungen vil jeg nyde, enhver Lidenkab vil jeg tilfredsstille indtil Mættelse, og da skulle mine Trælle optænke mig nye Glæder, for at pirre min sløvgiorte Smag. Med Utaalmodighed iler jeg at øve mit Herredømme. Intet kunde holde mig tilbage paa dette affhyelige Sted, uden Haab om, at overtale Dig til at træde i mit Fodspor. Ambrosio, jeg elsker Dig endnu; fælleds Forbrydelser og Farer have gjort Dig endnu kiere for mig end nogen sinde før, og jeg vilde gierne frelse Dig fra Din forestaaende Fordærvelse. Kald al Din Standhaftighed frem, og afskig for en umiddelbar, sikker Lykke, hiin Salighed, hvorom Du dog kun kan gjøre Dig saa lidet Haab, og som maaskee kun er en Grille. Bort med lave Sieles Fordomme! forlad den Gud, som har forladt Dig, og opsving Dig til høiere Væsners Rang!"

Laus venede hun paa Munkens Svar; han gav det med Gysen.

"Mathilda!" sagde han omsider i en svag, vaklende Tone, "hvilken Priis betalde Du?"

Fast og uforfærdet svarede hun: "Ambrosio, Prisen var min Siel!"

"Elendige, - hvad har Du gjort? Kun faa Nar, og hvilke rædsomme Piinsler vente Dig da ikke!"

"Og Dig, svage Menneske! Kun denne ene Nat endnu, og hvilke rædsomme Piinsler vente da ikke Dig! Mindes Du ikke længer, hvad Du allerede har lidt? De Qvaler, som vente Dig i Morgen, ere tifold. Mindes Du Skrækkelighederne, ved at døe paa Baalet? Om to Dage binder man Dig til Pælen! Hvad vil Du da gjøre? Haaber Du endnu at faae Raade? bedrager Du Dig endnu selv med Forløsningens Hiernespind? Husk paa Dine Misgierninger, Din Velslyst, Din Meeneed, Din Umenneskelighed og Dit Hykleri! Tænk paa det uskyldige Blod, som anraaber Gud om Hævn! og bliv saa ved at drømme om Himmelen, suk endnu efter Lysets Kloder, efter Kredens og Herlighedens Rige! Du Daare, aabn Dine Dine, og kom til Dig selv! Helvede er Dit Lod, Dit Lod er evig Forømmelse, intet ligger paa hiin Side af Din Grav uden et Svælg fuldt af fortærende Luer. Og vil Du da saa hastig fare til Helvede? iler Du til Din Undergang, førend det behøves? vil Du styrte Dig selv i de Luer, som Du endnu kan undgaae? O, den Rasende! Nei, nei, Ambrosio! lad os endnu en Stund undvige den guddommelige Hævn! Lad mig advare Dig, og fiøb ved et Dieblifs Mod hele Nars Glæder; nyd den nær-

værende Tid, og glem Fremtiden, som ligger langt borte!"

"Mathilda, Dit Raad er farligt; jeg kan, jeg vil ikke følge det. Jeg tør ikke frasige mig mit Haab om Salighed. Mine Forbrydelser ere uhyre store, men Gud er barmhiertig, og jeg vil ikke mistvilde om Tilgivelse."

"Godt, jeg siger intet mere. Jeg iler til Glæde, til Frihed, og overlader Dig til Døden og evige Qualer!"

"Vie endnu et Dieblik; Mathilda! Du byder over Helvedes Hærskarer; Du kan sprænge disse Porte, Du kan befrie mig fra de centner-tunge Lænker. Frels mig, jeg besværges Dig, frels mig fra denne Skrækkens Bolig!"

"Du forlanger den eneste Tjeneste af mig, som ligger uden for min Magt. Jeg tør ikke staae nogen Geistlig, nogen Guds Tiener bi. Følg mit Raad, og lad disse to Egenheder fare."

"Jeg vil ikke overgive min Siel til Fordømmelsen."

"Saa bliv da ved i Din Halsstarrighed, saalænge indtil de binde Dig til Vælen; da vil Du forgieves angre og sukke efter Hielp. Jeg gaaer. — Dog endnu eet! Skulde Du endnu for Din Dødsfund blive klog, saa benyt Dig af dette Middel, til igien at gjøre Din Forseelse god. Tag denne Bog; saasnart Du læser de fire første Linier paa den syvende Side bag fra, saa vil den Aand, Du allerede engang har seet, vise sig for

Dig. Er Du fornuftig, saa sees vi igien; hvis ikke, saa lev vel for evig!”

Hun lod Bogen falde paa Jorden, og forsvandt i en blaa Ildsky, med en svævense Bevægelse med Haanden. Da Luernes Glands var forbi, syntes Fængslets Mørke endnu at være forøget. Den eenlige Lampe gav neppe Munkken saa megen Lysning, at han kunde hitte sit Sæde. Han fastede sig paa det, og faldt med Haanden under Kinden i forvirrede, usammenhængende Tanker.

Han sad endnu i denne Stilling, da Fængselsdøren blev aabnet, og denne Lyd vakde ham af hans Drøme. Han skulde møde for Storinquisitoren, og fulgde med et tungt Hierte efter Slutteren. Han kom ind i samme Sal, for de samme Dommere, og blev atter adspurgt, om han vilde bekiende? Han nægtede ogsaa denne Gang; men da Bøddelknægtene nærmede sig for at lægge ham paa Torturen, da han saae Piinsels-Instrumenterne, og mindedes de Smærter, han allerede havde udstaaet, forlod hans Standhaftighed ham ganske. Uden at betænke Følgerne, og blot for at undgaae den nærværende Marter, aflagde han en meget nsiagtig Bekiendelse, fortalte enhver Omstændighed ved hans Misgierning, og tilstod ikke allene de Forbrydelser, hvorfor han var beskyldt, men ogsaa dem, hvorom man slet ingen Mistanke havde. Da man ad-

spurgde ham om Mathildas ubegribelige Klugt, bekiendte han, at hun havde overgivet sig til Satan, og frelst sig ved Trolddom. Han forsikkrede sine Dommere endnu engang om, at han havde aldrig staaet i nogen Pagt med de onde Aander, men Trodsfelen at lægges paa Pinebænken tvang ham ogsaa til at samtykke heri, og erklære sig for en Troldmand, en Kiætter, og alt hvad Inquisitorerne behagede. Herpaa forkyndte man ham strax hans Dom, nemlig: at han skulde døe i Auto da Féen, som var ansat at holdes næstkommende Nat Klokken Tolv, en Time, som man plejede at vælge, fordi man haabede at gjøre et stærkere Indtryk paa Almuen ved den rædsomme Kontrast af Luerne med Midnattens Mørke.

Ambrosio blev igien bragt ned i sit Fængsel nærmere død end levende. Det Dieblig, da han havde hørt den rædsomme Dom, dræbde ham næsten. Med Fortvivlelse saae han Matten iugde, og med hvert Minut dær nærmede sig, voxede hans Sieleangest. Snart var han nedsunken i en dyb Taushed, snart rasede han som et affindigt Menneske, vred sine Hænder, og forbandede sin Fødselsstund. I et af de sidste Dieblikke faldt hans Bine paa Mathildas hemmelighedsfulde Gave. Hans Raseries Udbrud standfede, han saae alvorlig paa Bogen, og tog den, men strax kastede han den ogsaa fra sig igien med Rædsel. Nu gik han hastig op og ned — stand-

seede atter, og saae igien paa Bogen. Her havde han i det mindste en Tilflugt imod de Piinsler, som truede ham. Han tog den op igien, og stod nogen Tid ubestemt og skielvende; han ønskede at forsøge Tryllet, for hvis Følge han dog frygtede. Mindet om hans Dødsdom bestemde ham omsider. Han aabnede Bogen, men i en saadan Forvirring, at han i Begyndelsen ikke kunde finde den omtalte syvende Side. Skamfuld over sin Svaghed, sankede han alt sit Mod. Han fandt den afgjørende Side, og begyndte at læse høit, men hans Bine fore tit vild fra Bogen, fordi han saae sig angstelig om efter Manden, som han baade ønskede og frygtede at blive vaer. Alligevel blev han ved sit Forsæt, og forsøgte, med bævende Stemme og idelige Ophold, at faae de fire første Linier paa den syvende Side læste.

De vare skrevne i et Sprog, hvoraf han ikke forstod det mindste. Nu udsagde han det sidste Ord og Trolddommen begyndte allerede at virke. Han hørde et høit Tordenkrald, hele Kængselet rystede, en Lynstraale glimtede igien nem Mørket, og baaret paa svovldampende Hvirvelvinde stod Lucifer anden Gang for ham. Men ikke som hisset, da han ifølge Mathildas Bud, laande en Seraphs Skikkelse, for at bedrage Ambrosio. Han lod sig see i al den Hæslighed, som hans Nedstyrtelse fra Himlen prægede i hans

Udsyn. Hans Brændemærker vilde endnu Sporrene af den Almægtiges Torden. En skummel Sorthed omgav hans gigantiske Skabning, hans Hænder og Fødder vare væbnede med lange Klør. I hans Dine tindrede en Harmes, som maatte knuse endog det meest uforfærdede Hjerte. Over hans høie Skuldre fremragede to uhyre, sorte Vinger, og istedet for Haar havde han Slanges, som omslyngede hans Pande med rædsom Hvijslen. I den ene Haand holdt han et Stykke Pergament, og i den anden en Jern-Pen. Lynildene susede omkring ham, og idelige Tordenkrald syntes at forkynde Verdens Undergang.

Ude af sig selv over et saa uventet Syn, stirrede Ambrosio maalløs paa Dievelen. Nu taug den brælende Torden, og Stilheds herskede i Fængselet.

"Hvorfor har Du kaldet mig?" sagde Dievelen med en Stemme, som Svoveldunsterne gjorde hæs.

Med denne Lyd syntes hele Naturen at bæve. Et mægtigt Jordskjælv rystede Torden, og Tordenen lod sig igien høre, endnu høiere og rædsommere end før.

I lang Tid var Ambrosio ikke istand til at svare.

"Jeg er dømt til Døden," sagde han med mat Stemme, og hans Blod iisnede ved hvert Blik paa det forfærdelige Uhyre, "frels mig! — tag mig herfra!"

”Vil Du udbetale mig Lønnen for min Tjeneste? Har Du Mod til at overgive Dig til mig? Vil Du være min med Liv og Siel? Er Du bered til at forsage ham, som skabde Dig, ham, som døde for Dig? Siig Ja! og Lucifer er Din Træl.”

”Og for ingen ringere Priis? Kan Du ikke lade Dig nøie med andet, end min evige Undergang? Mand, Du forlanger for meget. Men bring mig ud af dette Fængsel! Tien mig blot en Time, saa vil jeg tiene Dig i tusende Aar. Er Du nu fornøjet?”

”Din Siel maae jeg have. Din Siel maae være min, min for evig.”

”Uffhyelige! jeg vil ikke fordomme mig selv til evige Piinsler. Jeg vil ikke frasige mig mit Haab om Forladelse.”

”Du vil ikke? og paa hvilket Hiernespind bygger Du da dette Haab? Kortsynede Daare! Ubling! er Du ikke skyldig? er Du ikke en Uffhy for Engle og Mennesker? gives der Forladelse for saadanne umaadelige Syndere? Troer Du, at kunne undvige mig? Din Dom er allerede fældet, den Evige har allerede fordømt Dig. Mig er Du tilegnet i Skiebne's Bog, og min er Du, min skal Du være.”

”Dievel, Du lyver! den Almægtiges Barmhertighed er uendelig, og den Angerfulde faaer Tilgivelse. Mine Forbrydelser ere umaadelige, men dog fortvivler jeg ikke. Naar først den retfærdige Tugtelse — —”

”Tugtelse? gives der nogen Skierbild for Syndere, som Du? Haaber Du at blive loskøbt ved overtroiske Døsmeres og doone Munkes Bønner? Betænk det, Ambrosio! Min er Du alligevel. Du er fordømt til Jlden, men for dennefinde kan Du undgaae den. Underskriv dette Pergament, saa bærer jeg Dig herfra, og Du kan da henleve Dine øvrige Dage fro og glad. Ryd Dit Liv, Du skal saae enhver Fornøielse Du attraaer! Men da, naar Din Siel forlader Legemet, da er den min, og intet skal gjøre mig min Ret sridig.”

Ambrosio svarede rigtig nok ikke, men hans Afsyn viisde dog, at den Ondes Ord havde ikke været spildte. Kædsel fyldte hans hele Siel, da han hørde Betingelserne. Men han troede selv at han var allerede fordømt, og meende, at ved at afslaae den tilbudne Hielp, vilde han kun paa skynde de Piinsler, som alligevel vare ham visse nok. Satan saae hans Beslutning rokket, fornyede sin Paatrængenhed, og stræbde at overtale Abbeden til at bestemme sig. Han afmaalede Dødsangesten med de skrækkeligste Farver, og benyttede sig saa snildelig af Ambrosios Fortvivlelse, at denne tog imod Pergamentet. Dievelen dypede nu Jernpennen i en Aare paa Munkens venstre Haand, og uden at han fælde mindste Smerte, blev den strax fuld af Blod. Han tog med Bæven fat paa den, lagde Pergamentet foran sig, og vilde underskrive det. Pludselig standsede han, og kastede Pennen paa Bordet.

”Hvad vil jeg gjøre?” skreg han, og vendte sig med fortvilet Ansigt om til Satan. ”Bort herfra! jeg underskriver ikke.”

”Daare!” raabde Dievelen i Bredde, og i hans Dine tindrede et Kaseri, som næsten tilintetgjorde Munken. ”Driver Du nu saaledes Spot med mig? Saa gaae da! Ras i Dødsangest, far heden med rædsomme Piinsler, og erfar da hvor vidt den Eviges Barmhiertighed strækker sig! Men vogt Dig vel for, endnu engang at haane mig! fald ikke oftere paa mig, uden at Du vil tage imod mit Tilbud! Nov endnu engang at besværges mig for intet, og disse Kløer rive Dig i tusende Stykker. Endnu engang! vil Du underskrive det?”

”Nei, nei! Bort, bort herfra!”

Jorden rullede skrækkeligere, Jorden bævede endnu stærkere, hele Fængselet gienlød af giennemtrængende Hulen, og Dievelen flygtede med Eder og Gudsbespottelser.

I Begyndelsen glædede Munken sig over sin Seier over Forsørerens List; men Straffens Tidme kom nærmere og nærmere, og med den vendte al hans Angest tilbage. Ja, den overvældede ham nu med fordoblet Styrke. Hvor bævede han ikke ved Tanken om, at han skulde nu snart staae for Guds Trone! Hvor giss han ikke ved at han skulde snart gaae over i Evigheden, og møde for sin fortørnede Skabers Ansigt! Kloffen slog Tolv — det var den Tid, som var bestemt til hans Død paa Gaalet. Han hørde det fers-

ste Slag, og Blodet holdt op at rinde i hans Arer. Ethvert af de følgende Slag truede med Død og Piinsler. Han ventede at see Inquisitionstienene inde i hans Fængsel, og da Klofken nu slog det sidste Slag, snappede han i Forsvibelse Trolddomsbogen endnu engang. Han skyndte sig at slaae den syvende Side op, og mumlede hastig de fordærvelige Linier, som om han var bange for et Dieblis Eftertanke. Nu stod atter Lucifer for ham ligesaa rædsom som før.

”Du har kaldet mig,” sagde Dievelen; ”er Du nu klogere? indgaaer Du mine Betingelser? Du kiender dem. Forsag Forløseren, giv mig Din Siel, og Du er fri. Endnu er det Tid. Bestem Dig, eller det er forsilde. Vil Du underskrive?”

”Jeg maae — jeg har intet Valg — jeg underkaster mig Dine Betingelser.”

”Saa underskriv da,” svarede Dievelen jublende.

Pagten og den blodige Pen laae endnu paa Bordet. Ambrosio tøvede.

”Lys!” skreg den onde Mand, ”de kommer! skynd Dig, underskriv, og saa fører jeg Dig herfra.”

Man hørde virkelig ogsaa Inquisitionstienene nærme sig. Denne Lyd styrkede Munkens i hans Beslutning.

”Hvad staaer der i dette Skrivt?” spurgde han.

”At Du for evig, uden Forbeholdenhed, overgiver Din Siel til mig.”

”Og hvad faaer jeg derfor?”

”Min Beskyttelse, og Befrielse ud af dette Fængsel. Underskriv, saa slipper Du herfra.”

Ambrosio tog Pennen, og satte den paa Pergamentet. Hans Mod forlod ham igien. Angestens Krampetrækninger trak hans Hierte sammen, og han kastede atter Pennen fra sig.

”Svag og barnagtig!” skreg Satan rasfende. ”Hort med disse Dumheder! Underskriv strax, eller jeg opoffrer Dig for min Harmes.”

I dette Dieblif blev Skudden slaaet fra den yderste Dør. Ambrosio hørde Lænkerne rasle, nu knagede Laasen, og Inquisitionens-Tienerne vare paa Nippet at træde ind. Affindig over den nærforestaaende Fare, bævende for den tilstundende Død, forskrækket over Lucifers Trudsler, saae Munken ingen anden Udvei til at undgaae Fordærvelsen, end at underskrive denne rædsomme Pagt. Han flyede den hastig tilbage til den onde Mand, af hvis tindrende Dine fremskinnede en ondskabsfuld Glæde.

”Der!” sagde Synderen, ”men frels mig nu, skaf mig bort herfra!”

”Holdt! forsager Du ogsaa ganske, forsager Du frivillig Din Skaber og hans eenbaarne Søn?”

”Ja!, Ja!”

”Overgiver Du for evig Din Siel til mig?”

”Ja! Ja!”

”Uden Forbeholdenhed og Udflugt? uden ringeste Paastand paa Guds Barmhiertighed?”

Nu blev Røglen dreiet om i Fængselslaasen, og Døren knagede allerede paa sine rustne Hængsler.

”Jeg er Din for evig, uigienfaldelig Din!” skreg Munken ude af sig selv af Angest; ”Jeg frasiger mig alt Haab om tilkommende Salighed. Jeg erkjender ingen anden Magt end Din. Eys! Eys! de komme! o! frels mig! bring mig herfra!”

”Jeg har seiret! Nu er Du min uden Frelse, og jeg holder mit Ord.”

Medens han sagde disse Ord var Døren bleven aabnet. Nu greb Satan Munken ved den ene Arm, udbredte sine brede Binger, og foer op i Luften med ham. Da de svingede dem op, aabnedes Hælvingen, og lukkedes igjen efter dem.

Imidlertid stod Slutteren ganske forbauset over at hans Fange var forsvunden. Hverken han eller Inquisitionens Tjenere vare komne tids nok, for at være Vidner til hiint Optrin, men den Svovldamp, som fyldte hele Fængselet, sagde dem tydelig nok, hvis Hielp havde frelst Munken. De ilede med denne Beretning til Stor Inquisitoren. Snart giennemilede den Historie, at en Troldmand var undveget ved Dievelens Hielp, hele Madrid, og i adskillige Dage

talde man ikke om andet. Siden blev denne Tildragelse igien fortrængt af andre, og Ambrosio var saa aldeles glemt, som om han aldrig havde levet.

Munken fløi igiennem Luften med sin diævelske Staldbroder saa hastig som en Pæl, og inden saa Minuter stod han paa Kanden af en Afgrund, det steileste blandt alle Sierra Morenas Fjelde. Uagtet han var frelst fra Inquisitionens Vold, havde han dog endnu ikke Følelse for Frihedens Glæder. Hans Fordsømmelses Pagt laae centnertung paa hans Hierte, og de Scener, hvori han havde taget en saa virksom Deel, gjorde hans Sind uroligt og forvirret.

De Gienstande, som nu omringede ham, og som bleve svagt oplyste af Maanen, der just brød frem igiennem mørke Skyer, gave ham kun lidet Haab om den Hvile, han saa længselsfuld attraaede. Ak! hans Indbildningskraft maatte jo blive endnu mere forvildet, da den hele Skueplads omkring ham var saa rædsom. Her aabnede skumle Huler deres sorte Svælg, bratte Fjelde vare optraarnede paa Fjelde og giennemskiare de svævende Skyer; enkelte Grupper af sorte Fyrretræer stode hist og her, og Nattevinden hvinede flagelig igiennem deres hvasse Grene; hisset tudede Ornen oppe i sin Rede i den eensomme Orken, Strømmene, som vare voxede ved Uveiret, styrtede brølende ned i den rædsomme Dybde, og en stillestaaende Flods dunkle

Wande badede Foden af den Klippe, hvorpaa Ambrosio stod. Med et rædselsfuldt Blik saae han sig om, hans helvedes Ledfager stod ved Siden af ham, og betragtede ham svigfuld, jublende og haanlig.

”Hvor har Du bragt mig hen?” sagde Munken omsider med en huul bævende Røst; ”hvad skal jeg gisre paa dette gyselige Sted? Skynd Dig at bringe mig herfra! bring mig til Mathilda!”

Den onde Aand blev ved at stirre paa ham, uden at svare. Ambrosio kunde ikke udholde hans Blik, og vendte sine Bine bort, imedens Satan sagde disse Ord:

”Saa har jeg da dette Gudsfrøgtens Mønster, dette ubesmittede Bæsen i min Bold! ham, som lovede at sætte sine Dverge-Dyder i Ligning med Englene! Han er min! uigienfaldelig, evig min! Deeltagere i mine Qvaler! Helvedes Beboere! Eder bringer jeg en kostbar Gave!”

Nu henvendte han sin Tale til Munken —

”Bring Dig til Mathilda?” sagde han; ”Udsling! snart vil Du være hos hende! Du har forciert Din Plads ved Siden af hende, thi hele Helvede eier ikke noget større Uhyre end Du. Giv Ngt, Ambrosio, og hør Dine Misgierninger! Du har udstødt to Uskyldiges Blod; Antonia og Elvira døde for Din Haand. Denne Antonia, hende som Du skændede, — hun var Din Søster! — denne Elvira, hende som Du

gvalde — hun var Din Moder! skielv og bæv,
 forhærdede Hykler! Modermorder! Blodskæn-
 der! skielv for Dine gyselige Misgierningers
 Omfang. Og Du, Du troede, at være ophøiet
 over Fristelsen, at være fri for menneskelig Skræ-
 belighed, fri for Bildfarelse og Laster? Er
 Hovmod da en Dyd? er Umenneskelighed ingen
 Lyde? Viid da, forfængelige Daare! allerede
 længe havde jeg udkaaret Dig til mit Rov. Jeg
 gav Ugte paa enhver af Dit Hiertes Følelser, jeg
 saae, at Du var dydig af Selvfierlighed, ikke
 af Grundfætning, og jeg greb det rette Dieblif
 til at forføre Dig. Blindt hen forgudede Du
 Din Madonnas Billede. Jeg befalede en mig
 undergIVEN, men snedig Dievel, at paatage
 sig samme Skikkelse, og Du hørde med Siele-
 fryd alle Mathildas Smiggrerier. Din Stoltz-
 hed var bunden, Din Vellyst maatte bryde frem
 ved den allerførste Leilighed; blind rendte Du i
 Fælden, og betænkde Dig ikke paa, at begaae
 en Forbrydelse, som Du hos andre dadlede med
 følesløs Strengbed. Mig var det, som lod
 Dig see Antonia; mig var det, som aabnede
 hendes Sovestue for Dig; jeg gav Dig
 den Dolk, hvormed Du giennemboede Dit
 Søster; mig var det, som i Drømme advarede
 Elvira om Dine Anslag mod hendes Datter,
 som hindrede Dig i at føre Dig hendes Søvn
 til Nytte, som nødte Dig til at forsøge Dine
 Misgierninger med Vold og Blodskam. Hør,

hør, Ambrosio! Kun et Diebligs længere Modstand, og Du havde frelst baade Legeme og Siel. Bogterne, som Du hørde ved Din Fængselsdør, kom for at forkynde Dig Naade. Men jeg havde allerede seiret, det var allerede lykkedes mig. Jeg kunde neppe faae Stunder at foreslaae Dig Dine Misgierninger, førend Du allerede havde begaaet dem. Du er min, og Himlen selv kan ikke befrie Dig fra min Vold. Haab ikke at tilintetgigre vor Pagt ved Anger og Bod. Her er Din blodige Underskrift; Du har ingen videre Udkomst til Barmhiertighed, og intet kan give Dig de Rettigheder tilbage, som Du saa daarlig frasagde Dig. Troer Du, at jeg var uvidende om Dit Hiertes inderste Tankter? nei, jeg læsde dem allesammen! Du meende endnu at have Stunder til Bod. Jeg saae Din List, jeg kiendte dens Usmagt, og bedrog Bedrageren. Jeg brænder af Attraa efter at kiolne min Hævn, og levende kommer Du ikke mere ned af dette Fjeld."

Ambrosio stod forstenet af Skræk og Forbauselse. De sidste Ord vækkede ham.

"Ikke komme levende ned af dette Fjeld?" raabde han; "Eroløse, hvad har Du i Sinde? Har Du glemt vor Pagt?"

Satan svarede med en ondskabsfuld Latter:

"Vor Pagt? har jeg ikke opfyldt den? hvad lovede jeg Dig andet, end at skaffe Dig ud af Fængeselet? Har jeg ikke gjort det? Er Du ikke

undveget Inquisitionen — er Du ikke undveget alt, undtagen mig? Du Daare! — at fæste Liid til Dievelen! hvi forudbetingede Du Dig ikke Liv, Magt og Glæder? Dengang havde jeg tilstaaet Dig alt, nu komme Dine Betragtninger for sidste. Forbandede Afstum, bereed Dig til Døden; faa Timer endnu, og Du er ikke mere!”

Rædsomme Tølelser fyldte den Glendiges Hierte. Han sank paa sine Knæ, og løftede Hænderne op mod Himmelen. Den onde Mand giettede hans Hensigt og kom ham i Forkiøbet —

”Hvad?” skreeg han, med rasende Afsyn, ”vil Du endnu anraabe den Evige om Naade? vil Du endnu foregive Minger, og hylle i dette Dieblif? Intet Haab, skændige Synder! Saaledes griber jeg mit Kov!”

Med disse Ord slog han sine Kløer i Munkens Bryst, og foer bort fra Fjeldet med ham. Hulerne og Fjeldene gienløde af Ambrosios Skrig. Dievelen swingede sig høiere og høiere i Veiret, og slap derpaa den martrede Misdæder. Munkens styrtede igiennem det umaalelige Lustrum; den hvasse Spidse af en Klippe modtog ham; han væltede fra Skræntning til Skræntning, indtil han omsider laae sønderknust nede paa Klodbredden. Endnu var der Liv i hans brudte Been, men forgieves søgde han at reise sig; hans sønderlagne Lemmer nægtede ham al Hielp. Nu stod Solen op paa Horizonten, og sendte si-

ne brændende Straaler ned paa den døende Syn-
 ders Hoved. Varmen fremkaldte Myriader af
 Insekter; de suede Blodet af Ambrosios Saar,
 trængde sig ind i hans Wunder, borede deres
 Braadde ind i hans Legeme, og lode ham udstaae
 den utaaleligste Pine. Ornene slede Kjødet styk-
 kevīs af hans Legeme, og udhuggede hans Pine
 med deres krumme Næb. En brændende Tørst
 martrede ham, han hørde Kilden risle tæt ved
 Siden af sig, men forgieves søgde han at frable
 hen til den. Blind, lemlæstet, uden Hielp og
 Trøst, under de meest rasende Eeder og Guds-
 bespottelser, under Forbandelse over sin egen
 Tilværelse, med Frygt for de endnu større Piin-
 ler efter Døden, vansmægtede den Ulyksalige
 saaledes tre samfulde Dage. Den fjerde Dag
 opkom der et forfærdeligt Uveir; den rasende
 Stormvind fløvede Fjeldene og rykkede hele Skove
 op med Roden; ildrøde Lynstraaler hvíslede ig-
 giennem den bælmørke Himmel; Regnen øsde
 Strømmeviīs ned; Floden voxede, Bølgerne fore
 op paa Strandbredden; de naaede det Sted,
 hvor Ambrosio laae, og skyllede den Fortvøles-
 des Liig bort med sig.

Ende paa tredie og sidste Deel.
